

Không thể yêu em một ngày sao?

Contents

Không thể yêu em một ngày sao?	1
1. Chương 01 - 02 - 03	2
2. Chương 04 - 05 - 06	9
3. Chương 07 - 08 - 09	15
4. Chương 10 - 11 - 12	21
5. Chương 13 - 14 - 15	28
6. Chương 16 - 17 - 18	35
7. Chương 19 - 20 - 21	42
8. Chương 22 - 23 - 24	49
9. Chương 25 - 26 - 27	55
10. Chương 28 - 29 - 30	63
11. Chương 31 - 32	70
12. Chương 33 - 34	75
13. Chương 35 - 36	81
14. Chương 37 - 38 - 39	86
15. Chương 40 - 41	93
16. Chương 42 - 43	98
17. Chương 44 - 45 - 46	103
18. Chương 47 - 48 - 49	110
19. Chương 50 - 51	117
20. Chương 52 - 53 - 54 (hết)	122

Không thể yêu em một ngày sao?

Giới thiệu

Giới thiệu: Cô đợi theo bóng anh mười năm, chờ anh năm năm, yêu anh nửa đời. Anh bên cô một ngày.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-yeu-em-mot-ngay-sao>

1. Chương 01 - 02 - 03

Chương 1. EM CÓ THỂ CHỜ

Anh quay mặt bước đi, em vẫn ở đây chờ.

Huỳnh Gia Ái ngồi một mình trước thư viện ngắm những giọt mưa rơi. Cô đánh chân lên xuống liên tục còn miệng thì ngậm một cây kẹo mút. Dáng vẻ hết sức ung dung thoải mái. Gia Ái có mang theo ô nhưng cô lại thích ngồi ở đây, vì về đến nhà cũng chỉ có một mình trong khi cô rất sợ cô đơn. Hơn nữa... anh ấy vẫn chưa đi ngang qua đây.

Đồng hồ lúc này đã điểm năm giờ hai mươi phút. Có lẽ do trời mưa nên hôm nay anh về trễ. “Nếu vậy thì chờ thêm một lát.” Gia Ái gật đầu tự tán thành. Vậy là cô lại ngồi đó chờ thêm một tiếng nữa nhưng vẫn không thấy bóng dáng người đó đâu. Những giọt mưa đã ngưng hẳn, sân trường ngày càng vắng. “Có lẽ hôm nay anh ấy không đi học.” Gia Ái thở dài một tiếng rồi bắt đầu đi bộ ra trạm xe buýt.

Dù không chờ được người nhưng tâm trạng cô vẫn rất tốt. Bởi chuyện này không phải lần đầu và vui vẻ là bản tính xưa nay của Gia Ái. Có điều hôm nay cô không phải thất vọng. Đi gần đến cổng trường, cô đã thấy người mình muốn gặp.

Gia Ái dừng lại đứng nhìn anh đi qua cười nói với bạn mình. Ánh mắt anh quét đến chỗ cô đứng trong một giây rồi lập tức nhìn đi nơi khác. Đến khi anh đã khuất tầm mắt, cô khẽ nở nụ cười, nhún nhảy bước ra khỏi cổng trường. Gia Ái không hề thấy buồn vì thái độ của anh. Từ trước đến nay Ngô Minh Hy vẫn luôn đối xử với cô như vậy.

Về đến nhà, vừa cắt cặp sách thì cô đã chạy xuống nhà bếp tìm dì Lan. Dì vốn là quản gia của nhà họ Huỳnh kiêm luôn bảo mẫu của Gia Ái.

Cô thử mấy món ăn dì Lan chuẩn bị rồi mỉm cười tán thưởng:

“Dì vẫn là nhất. Món nào cũng ngon. Ngày mai là chủ nhật, con lại được nghỉ lớp học đàn. Dì dạy con học nấu mấy món mới nha!”

“Sao con không đi chơi với bạn bè? Cứ rảnh rỗi thì lại đòi học nấu nướng.” Dì Lan ngồi xuống đối diện cô nói.

“Họ đều bận cả. Sắp đến kỳ thi rồi mà. Với lại...” Gia Ái tươi cười. “... con phải học để sau này có thể nấu cho anh ấy ăn.”

Dì Lan bật cười nhìn cô:

“Con lúc nào cũng vậy. Hôm nay có gặp cậu Hy không?”

“Dạ có. Hình như hôm nay anh ấy đi chơi với bạn, con chờ hết hai tiếng mới thấy anh Hy về. Mà cũng may là con ở lại chờ.” Gia Ái vừa ăn vừa nói.

“Cậu ấy có nói chuyện với con không?”

Cô lắc đầu:

“Anh Hy vẫn thích phớt lờ con. Nhưng cũng chẳng sao, con quen rồi!”

Nghe vậy nét mặt dì Lan thoáng chút không vui, giọng dì trầm xuống.

“Ái! Con thích cậu Hy đến vậy sao?”

Gia Ái gật đầu ngay tắp lự, vẫn là nét cười:

“Thì hai nhà đã hứa sau này sẽ để cho bọn con kết hôn mà. Thích chồng tương lai của mình cũng là lẽ đương nhiên thôi. Dì thấy phải không?”

Dì Lan không trả lời, chỉ khẽ buông tiếng thở dài. Cô chủ này từ bé đến lớn đều là do bà chăm sóc. Bà sớm đã xem cô là con gái. Gia Ái tuy sinh ra trong gia đình giàu có nhưng lại vô cùng thiếu thốn tình cảm. Năm Gia Ái bảy tuổi mẹ cô đã bỏ đi theo người đàn ông khác. Cha cô chẳng rõ có phải vì vậy mà rất ít khi

về nhà. Một năm mười hai tháng cô gặp cha mình chưa đến năm lần. Lúc nào ông cũng vội vã về rồi vội vã đi.

Gia Ái thường hay tươi cười nhưng chỉ cô mới hiểu rõ nỗi cô đơn của bản thân. Bao nhiêu tình cảm cô dồn hết cho Ngô Minh Hy. Cậu ấy là con trai bạn thân của ông chủ. Từ năm Gia Ái được mười tuổi thì hai nhà đã ước hẹn cho cả hai kết hôn. Cậu Hy đó cái gì cũng tốt nhưng lại không hề thích Gia Ái. Lúc nào gặp nhau cậu ta cũng lạnh lùng với cô. Gia Ái chẳng lấy làm phiền, việc gặp cậu mỗi ngày cũng đủ khiến cô vui vẻ. Gia Ái được thừa kế nét đẹp của mẹ mình nhưng lại nhận luôn cả tính lụy tình của cha.

Ông chủ vốn rất yêu vợ, ngày cả hai ở bên nhau ông lúc nào cũng chiều chuộng bà ấy. Đến khi cô sinh ra ông chủ đã vui đến nỗi mở tiệc ăn mừng, còn đặt tên cô là Gia Ái để chỉ về gia đình hạnh phúc của mình. Khoảng thời gian đó chỉ cần rảnh rỗi là ông lại ở bên cạnh chăm sóc cô. Nhưng rồi bà chủ lại bỏ ra đi cùng người tình cũ, gia đình sụp đổ, ông chủ trở nên lầm lì ít nói, cũng rất ít khi dành thời gian cho con gái mình. Gia Ái rất hiểu chuyện, cô chưa bao giờ không nhẽo đòi mẹ hay trách cứ cha. Lúc nào cũng là nụ cười tươi sáng trên môi. Có điều như vậy càng đau lòng hơn.

“Di Lan, con ăn xong rồi! Con lên phòng làm bài nha.” Gia Ái nói xong thì bắt đầu đi lên lầu. Ở đây đi Lan nhìn theo chỉ khẽ lắc đầu.

“Nghe nói anh Minh Hy sắp ra nước ngoài du học rồi!”

“Thật không?”

“Sao cậu biết?”

“Thì anh trai mình cùng thuộc đội bóng rổ với anh Hy mà! Nghe anh nói phải rồi đội. Kỳ thi tốt nghiệp cũng không tham gia luôn. Mà...”

Giọng nói đó dừng lại đột ngột bởi một tiếng động rất lớn. Gia Ái đang lao ra khỏi phòng học, làm đổ luôn cả chiếc bàn con của mình. Cô chạy một mạch đến lớp của Ngô Minh Hy, chần chờ giây lát thì bước vào. Gia Ái đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng, đồng thời cũng thu hút hết những ánh mắt bên trong.

“Xin hỏi...” Cô lên tiếng nói với người đang lau bảng đen, cậu ta gật đầu khịch lệ ngay lập tức. “... Xin hỏi anh Hy hôm nay có đi học không ạ?”

“À! Hy hả? Có, cậu ấy vừa...”

“Tìm tôi có việc gì?” Một giọng nói phát ra từ phía sau làm Gia Ái giật mình quay lại.

“Em có chuyện muốn hỏi anh.” Cô nhỏ nhẹ trả lời.

Ngô Minh Hy nhìn cô với chút khó chịu rồi xoay người đi về phía cầu thang vắng người, Gia Ái cũng bắt đầu bước theo.

“Có chuyện gì?” Minh Hy hỏi khi cả hai đã khuất tầm mắt của người khác.

“Em... em nghe nói anh muốn đi du học. Có đúng không?”

“Phải. Nghe được câu trả lời rồi thì về lớp đi!” Anh vừa nói xong đã cất bước quay trở lại phòng học.

Gia Ái vội vàng ngăn anh:

“Nhưng... nhưng anh đi bao lâu?”

“Năm năm.”

“Vậy anh du học ở đâu?” Giọng Gia Ái ngày càng nhỏ.

Minh Hy bật cười có chút nhạo báng rồi xoay người lại nhìn thẳng vào cô:

“Sao hả? Đến đi du học cũng muốn đi cùng sao? Sẵn tiện tôi nói luôn. Đừng đến tìm tôi. Bảy năm học chung trường cũng đủ rồi!” Anh nói rồi dứt khoát bỏ đi, để mặc Gia Ái đứng đó nhìn theo.

“Không sao! Năm năm thôi mà, em có thể chờ!” Gia Ái hít một hơi sâu rồi mỉm cười. Cô đã đợi cha mình suốt mười năm, năm năm thì có là gì.

Chương 2. NGÀY ANH VỀ

Với em anh là hoàng tử, còn với anh... em chỉ có thể là phù thủy.

Giai điệu bản nhạc hồ thiên nga vang lên êm dịu du dương khắp khán phòng vắng người. Những ngón tay thon dài của Gia Ái nhẹ nhàng lướt trên những phím đàn. Mọi cô vẫn giữ nét cười dù đôi mắt rất tập trung. Khi bản nhạc kết thúc, Gia Ái hít một hơi sâu rồi toan đứng dậy. Cùng lúc với một tiếng vỗ tay phát ra từ phía bên kia căn phòng.

Nguyễn Phong tán thưởng:

“Rất tuyệt vời! Anh trở thành fan của em rồi!”

Một nụ cười hiện ra trên khuôn mặt xinh đẹp của Gia Ái.

“Anh nghe nhiều như vậy mà giờ mới thành fan sao?”

“Vì lúc trước anh nghe không hiểu.” Nguyễn Phong nhún vai với điệu bộ vô tội.

Gia Ái bĩu môi một cái rồi lại tươi cười.

“Mình về nhà nhanh đi! Em rất nhớ dì Lan, cả mấy món dì nấu nữa.” Cô nói xong thì chạy đi lấy hành lý của mình.

Họ về đến nhà đã hơn bảy giờ tối. Đáng lẽ cô đã không ghé qua nhà hát, nhưng lại có một số vấn đề cho buổi diễn ngày mai cần giải quyết gấp. Gia Ái đứng nhìn ngôi nhà một lát rồi bước vào. Đã ba tháng cô không về, căn nhà vẫn chẳng có khác biệt gì ngoài giàn dây trường xuân ngày càng bành trướng thế lực.

“Ái!” Dì Lan gọi to tên cô. Gia Ái vui vẻ chạy đến ôm dì.

“Con mua rất nhiều quà cho dì nè!” Cô nói rồi lôi từ trong đồng hành lý Nguyễn Phong vừa mang vào đủ thứ hộp lớn nhỏ.

“Đã nói con không cần tốn kém rồi!” Dì Lan nhắc nhở.

Gia Ái nhún vai:

“Biết sao được. Tại con nhớ dì quá nên mới mua quà coi như an ủi bản thân.”

“Vậy em có nhớ anh không?” Nguyễn Phong hỏi.

“Dĩ nhiên là có rồi.” Cô đưa một chiếc hộp màu xanh cho anh.

Nguyễn Phong bĩu môi phản đối:

“Thiệt không công bằng. Tại sao anh chỉ có một? Em nhớ anh ít quá.”

“Phong! Không được đòi hỏi chứ!” Dì Lan nói trước khi Gia Ái kịp trả lời.

Sau khi cô đem mấy món quà phát cho những người giúp việc còn lại trong nhà, Gia Ái đến ngồi xuống bàn ăn cùng dì Lan và Nguyễn Phong.

“Con nhớ đồ ăn của dì đến chết mất. Ở đó họ chỉ cho con ăn mỗi khoai tây nghiền.” Gia Ái nói trong khi gấp liên tục thức ăn vào chén.

“Mẹ anh cứ than dài than vắn chuyện này. Nói như em sắp bị bỏ đói đến nơi.”

Nghe vậy dì Lan tặc lưỡi nhắc nhở còn Gia Ái thì cười tít mắt.

“Dì cũng là một nửa mẹ em. Vậy nên lo cho đứa con gái này là đúng thôi!”

“À phải! Nghe nói mai con lại có buổi diễn phải không?” Dì hỏi với nét mặt vui vẻ.

“Dạ! Nhưng trong nội ô thôi. Với lại chỉ có ba ngày, sau đó con sẽ nghỉ ngơi trường kỳ ở nhà. Ba cũng nói trợ lý sắp xếp cho con đi làm trong An Vĩnh rồi.”

“Vậy cũng tốt, dù sao cũng phải bắt đầu làm quen hoàn cảnh. Sau này con còn phải tiếp quản sự nghiệp của ông chủ nữa. Đâu thể cứ làm nghệ sĩ đàn dương cầm mãi được.” Dì Lan gật đầu tán thành.

Gia Ái bĩu môi thắc mắc:

“Làm nghệ sĩ được ra cả nước ngoài lưu diễn như con có gì không tốt sao dì?”

“Nhưng ông chủ cũng có tuổi rồi. Rồi sẽ có lúc giao hết mọi thứ cho con.”

Gia Ái mỉm cười, gật đầu cho qua. Cô vốn không hề có hứng thú gì với việc buôn bán kinh doanh. Vậy nên tốt nhất là kết hôn với một người có thể làm thay cô. Cũng may anh Hy là thiên tài trong lĩnh vực này.

“Đám hoa bạch trà của con sao rồi dì Lan?” Gia Ái hỏi.

“Vẫn rất tốt. Chú Lương chăm sóc chúng hằng ngày.”

Nguyên Phong đề nghị:

“Hôm qua có mấy đóa bắt đầu nở rồi. Lát chúng ta cùng ra ngoài xem nhé!”

Gia Ái lập tức gật đầu lia lịa, cô thích nhất là ngắm hoa bạch trà nở. Đám hoa này là do tự tay cô trồng, cũng đã được năm năm rồi.

Trên bầu trời ánh trăng bắt đầu chiếu sáng, phủ một màng hào quang lên khu nhà kính trồng hoa. Gia Ái và Nguyên Phong cùng bước đến gần chỗ mấy đóa hoa trà màu trắng đang nở, tuy chỉ có mấy bông nhưng cũng đã rất long lanh rồi. Gia Ái đưa tay chạm nhẹ vào một đóa, bờ môi anh đào khẽ cong lên.

“Sao em lại thích hoa trà như vậy?” Nguyên Phong hỏi.

“Anh quên tên tiếng Anh của em là gì sao?”

“Camellia.”

“Ừ. Em cũng là một đóa hoa trà mà.” Gia Ái nhẹ nhàng nói. Ánh mắt ngưng lại trên cánh hoa. “Anh ấy sắp về rồi. Chỉ cần chờ thêm một chút nữa.”

Giọng Nguyên Phong vang lên:

“Lần trước ông chủ về có ghé qua. Nhưng ông chủ chỉ nhìn chúng một giây thì quay người bỏ đi, nét mặt không được vui lắm. Anh và mẹ đều không hiểu. Nghe nói trước kia ông chủ cũng từng trồng rất nhiều bạch trà.”

Gia Ái lắng nghe nhưng không trả lời, chỉ cười buồn. “Bởi vì ông ấy không cần đến nữa rồi.”

Ngày cuối cùng của ba buổi biểu diễn, sau khi kết thúc bản nhạc. Đèn được bật lên, Gia Ái thanh nhã đứng dậy cúi chào khán giả. Vui vẻ đón nhận những tràng vỗ tay vang vọng. Đôi mắt cô đảo khắp khán đài, ghi nhận lấy mỗi nụ cười là một sự quan tâm. Và rồi... phía cuối khán đài, anh đang ở đó.

Gia Ái sững sờ nhìn dáng anh, cô biết mình không lầm. Cô đã dõi theo bóng anh suốt mười năm, vậy sao có thể nhầm lẫn được. Không hề suy nghĩ đắn đo, Gia Ái tức tốc chạy vào hậu trường, theo lối ra của nhân viên để đến gặp anh.

Ra đến bên ngoài, Gia Ái vừa chống hông vừa thở dốc, nhưng may mắn là cô đuổi kịp. Anh đang đứng phía trước cửa nhà hát.

“Anh Hy!” Cô gọi to rồi chạy đến trước mặt Ngô Minh Hy. “Anh đến xem em diễn sao? Em...”

Câu nói của Gia Ái nghẹn lại nơi cổ họng. Một cô gái vừa bước đến quàng tay mình qua tay anh. Dáng điệu ngọt ngào yêu thương.

“Cô là ai?” Giọng Gia Ái phút chốc lạc đi.

Cô gái kia trả lời:

“Tôi là bạn gái của anh ấy. Mà hai người có quen nhau sao?” Cô gái ngược lên nhìn Minh Hy. “Sao anh không nói cho em biết? Đã vậy còn không chịu đến đây nữa, bắt em phải ra sức năn nỉ.”

Gia Ái ở đây nhìn nét nũng nịu của cô gái kia cùng với nụ cười trêu mến của anh mà trái tim đau nhói. Thì ra cảm giác bị người ta đâm thẳng một nhát vào tim là như vậy.

“Tôi là đàn em của anh ấy ở trung học!” Gia Ái từ tốn giới thiệu, cảm nhận những giọt nước mắt đang chảy ngược vào lòng cùng với âm thanh của thứ gì đó đổ vỡ.

“Ra là vậy. Thật ra tôi rất hâm mộ cô. Hôm nào chúng ta cùng ra ngoài uống nước nha. Thật xin lỗi giờ chúng tôi có việc rồi. Hẹn gặp lại sau!”

Sau cái gật đầu của Gia Ái, hai người họ bước đi. Ngô Minh Hy thậm chí còn không thềm nói một câu với cô.

“Em không sao chứ?” Nguyên Phong hỏi. Anh vốn định đến đón Gia Ái, không ngờ lại chứng kiến luôn chuyện này.

Cô lắc đầu thay cho câu trả lời. “Không sao, mình sẽ không sao!”

Chương 3. HÔN ƯỚC

Rapunzel có mái tóc dài còn em thì không, vậy nên hoàng tử chẳng bao giờ bước đến bên em.

“Bạn rốt cục bị gì vậy?” Bối Lâm lo lắng nói khi nhìn người bạn thân của mình nốc cạn ly rượu thứ tư.

“Thất tình!” Gia Ái đáp, cô đang bổ sung ly thứ năm.

“Với ai?” Bối Lâm hỏi rồi vỡ lẽ. “Lại là tên Hy đó sao? Ái ơi là Ái. Bạn quên phứt hán ta đi. Với điều kiện của bạn, chỉ cần thông báo một tiếng thì người đến cầu thân xếp hàng dài hết cả con đường này rồi.”

Gia Ái mỉm cười chua chát, tay lắc ly rượu:

“Nếu anh ấy không đến xếp hàng thì có dài đến sao hỏa mình cũng không cần.”

Bối Lâm bức bối tắc lưỡi:

“Tại sao nhất định là anh ta? Tên đó ngoài cái mã đẹp trai ra thì có cái gì tốt chứ?”

“Anh ấy... cái gì cũng tốt. Chỉ cần là thuộc về anh ấy thì đều tốt hết.”

“Cả việc lúc nào cũng xem bạn như cỏ rác à?”

Bàn tay Gia Ái bỗng dừng lại, ánh mắt đượm buồn khôn tả. Thoảng chốc tâm trí cô quay về năm bảy tuổi, khi mối tình đơn phương này bắt đầu.

“Không phải lúc nào cũng thế đâu. Từng có lúc anh ấy rất tốt với mình, khi đó... anh ấy rất tốt với mình.”

“Khi nào?” Bối Lâm hỏi. Theo cô nhớ thì đến một giây tên đó còn không muốn nhìn Gia Ái. Không hiểu bị trục trặc chỗ nào mà Ngô Minh Hy lại đặc biệt lạnh lùng với cô gái này, trong khi Gia Ái có thể nói là người đẹp nhất mà cô từng gặp.

“Khi mình cô đơn nhất.” Gia Ái lẩm bẩm câu trả lời rồi gục luôn xuống bàn.

Ánh sáng từ cửa sổ làm Gia Ái chói mắt, cô lồm cồm bò dậy, đưa tay dụi mắt. Khi đã nhận ra đây là phòng mình thì cũng là lúc nhớ lại những gì đã diễn ra đêm qua. Gia Ái bất giác đưa tay đặt lên trái tim mình, tự hỏi nó còn nguyên vẹn được bao nhiêu phần. Năm năm qua cô đếm từng ngày qua đi, tính từng phút mong nhớ. Đến khi anh quay về thì những gì có được chỉ là nỗi thất vọng.

Cửa phòng mở ra ngay lúc nước mắt Gia Ái chực trào ra. Di Lan lên tiếng hỏi:

“Con thấy sao rồi Ái? Sao lại uống say đến mức đó! May là Bối Lâm điện thoại cho Phong đưa con về. Nếu lỡ có chuyện gì thì sao đây?”

Gia Ái quay mặt đi, hít sâu rồi nở một nụ cười hồi lỗi với dì: “Tại buổi diễn xong rồi nên con vui quá đó thôi!”

“Ừ. Mà thay đồ nhanh rồi xuống nhà. Ông chủ vừa về!” Dì Lan nói.

Đôi mắt mơ màng của Gia Ái mở ra to tròn. Đối với cô cha chính là phương thức tốt nhất khiến cô quên đi một nỗi buồn khác.

“Ba về? Ba con về?” Cô lập tức đứng dậy rồi làm vệ sinh cá nhân, thay một bộ váy xinh xắn với tốc độ nhanh nhất có thể. Xong xuôi thì chạy tọt xuống nhà.

Cha cô đang ngồi trong phòng ăn đọc báo, Gia Ái vui vẻ chạy đến lên tiếng:

“Chào ba, ba đã về!”

“Ừ! Con ngồi xuống ăn sáng đi.” Huỳnh Tĩnh Thanh nói.

“Dạ.” Cô nhanh nhẹn ngồi xuống bên cạnh ông. Cũng đã hơn hai năm cả hai mới dùng bữa sáng cùng nhau thế này.

Cha cô xếp tờ báo lại rồi bắt đầu dùng bữa. Hai người cũng trò chuyện với nhau về công việc và cuộc sống gần đây. Trong chốc lát Gia Ái bỗng như trở về khoảng thời gian trước năm bảy tuổi. Lúc ấy họ cũng là một gia đình đầm ấm như bây giờ. Nhưng sau đó mỗi lần ông về đều chẳng chịu nói gì nhiều, vậy nên hôm nay có thể xem là ngày đại hỷ của Gia Ái.

Huỳnh Tĩnh Thanh ôn tồn chuyển chủ đề:

“Ba có chuyện này cần bàn với con.”

“Dạ. Là chuyện gì ba?” Gia Ái hỏi, nụ cười vẫn chưa tắt.

“Là về hôn nhân của con và Minh Hy. Trước kia ba với bác trai có dự định đợi đến lúc Hy nó tốt nghiệp thì cho hai đứa kết hôn. Giờ Hy cũng đã học xong, vậy nên hai nhà muốn hai con đính hôn trước. Đợi đến lúc thẳng bé ổn định công việc trong tập đoàn Trung Dương thì kết hôn.”

Nụ cười lúc này bắt đầu héo đi, đầu óc Gia Ái hồi tưởng lại cảnh tượng tối qua. Anh ấy nhất định không muốn đính hôn lúc này.

“Anh Hy nói sao hả ba?”

“Hôm nay bác trai mới hỏi. Mà Hy nó rất nghe lời cha nên chắc không thành vấn đề. Con thấy sao?”

Gia Ái đột ngột trở nên lúng túng. Nếu cô đồng ý thì anh sẽ khó xử lắm, còn như phản đối thì cha cô sẽ không vui. Hiếm khi ông về nhà thế này mà...

“Hay chúng ta đợi phía bác Hoàng xem sao đi ba!”

“Sao vậy? Ba tưởng con rất thích Hy mà.”

Gia Ái gượng cười:

“Dạ. Nhưng có thể anh ấy mới về nước nên muốn chuyên tâm vào sự nghiệp hơn. Với lại con đang chuẩn bị đến công ty ba làm.”

“Vậy nên mới đính hôn trước. Với lại...” Điện thoại ông bỗng reo lên nên cuộc hội thoại bị gián đoạn giây lát. Đến khi kết thúc thì ông Thanh hài lòng thông báo. “Minh Hy nó đồng ý rồi! Bây giờ là tùy con thôi.”

“Đồng ý sao?... À, ý con là thì ra anh ấy đồng ý. Nếu vậy tùy ba đi ạ!”

“Tốt. Vậy tối nay con ăn mặc đẹp một chút rồi cùng ba đi ăn cơm với gia đình bác Hoàng. Chúng ta cần bàn bạc về chuyện này nhưng ba lại không thể ở nhà lâu.” Ông căn dặn. “Con ăn cơm tiếp đi. Dạo này con hơi gầy rồi!”

Gia Ái khẽ gật đầu, mỗi miếng thức ăn đưa vào miệng lúc này đều thấy đắng chát.

Buổi tối, Gia Ái mặc một chiếc váy màu lam thanh lịch cùng cha mình đến điểm hẹn. Gia đình bác Hoàng đã đến trước, họ đều đứng dậy chào hai người. Gia Ái nhã nhặn cúi đầu chào lại. Cô dễ dàng nhận ra tâm trạng không tốt của Minh Hy.

Khi tất cả đã an tọa, hai người đàn ông bắt đầu trò chuyện trong khi bác gái thì vui vẻ hỏi han cô. Gia Ái rất lễ độ đối đáp nhưng đôi mắt vẫn luôn chú ý đến biểu hiện của người ngồi đối diện mình.

“Gia Ái! Mấy hôm con biểu diễn ở nhà hát bác bận việc không thể đến xem. Thật là tiếc quá!” Mẹ anh cười với cô.

“Dạ không sao! Con biết bác rất bận rộn. Khi nào bác có thời gian con sẽ đàn riêng cho bác nghe.” Gia Ái nói.

Bác gái cười vui vẻ:

“Con đúng là ngoan ngoãn hiểu chuyện. Có cô con dâu như vậy, bác thấy rất vui. Mà ông nội cũng rất hay nhắc đến con, hôm nào rảnh thì cùng bác đến thăm ông nha.”

Cô nghe vậy thì lễ phép gật đầu. Phía bên kia, nét mặt Minh Hy ngày càng tối sầm lại. Cha cô cũng nhìn ra nét chán chường của anh.

“Hy, con hình như không được khỏe?”

“Dạ con vẫn ổn. Cảm ơn bác!” Anh lễ độ đáp lại.

Bác Hoàng thấy thế thì lập tức giải thích:

“Chắc tại nó mới về nên chưa quen thời tiết ở đây thôi.”

“Là vậy sao! À phải, Hy con định khi nào thì đi làm?”

“Tuần sau con sẽ bắt đầu ạ.” Minh Hy trả lời.

“Thật trùng hợp. Tuần sau con gái bác cũng sẽ đến An Vinh. Con bé chưa có kinh nghiệm gì nên bác định cho nó làm từ thấp lên.” Cha cô nói, ông không hề để ý thấy nét xao động trong mắt Gia Ái.

Bác Hoàng gật đầu rồi vui vẻ hỏi chuyện Gia Ái:

“Vậy có phải hơi thiệt thòi cho con không? Con vừa học đàn lại vừa có thể tốt nghiệp loại ưu ngành quản trị kinh doanh. Năng lực tốt vậy mà.”

“Con chỉ cố gắng thôi ạ. Ba nói làm từ thấp mới nắm rõ được hoạt động của công ty.” Gia Ái mỉm cười đáp, cố gắng thả lỏng hết sức có thể.

Đến khi bữa ăn gần kết thúc thì người lớn hai nhà bắt đầu bàn đến chủ đề chính. Gia Ái không biết nói gì, chỉ có thể lắng nghe. Minh Hy thì vẫn mặt lạnh như tiền.

“Vậy thì cứ quyết định cuối tháng sau đi! Một tháng cũng đủ chuẩn bị rồi.” Bác Hoàng hài lòng nói.

Cha Gia Ái gật đầu chấp thuận: “Tôi cũng thấy được. Có điều thời gian này tôi hơi bận rộn nên phải nhờ anh chị sắp xếp giúp.”

Khắp nơi không khí nồng hậu vui vẻ lan tỏa, chỉ ở phía đối diện đang có bão rét. Thấy anh như vậy lòng Gia Ái ngày càng chùng xuống, cô không khỏi có cảm giác bản thân đang bức hôn anh.

Khi bữa ăn kết thúc, Gia Ái không về với cha mình mà đi cùng Minh Hy bởi bác gái nói hai đứa nên có thời gian riêng. Đi được một khoảng xa, Gia Ái mới cẩn trọng mở lời:

“Em muốn biết một chuyện. Sao anh lại đồng ý?”

“Cô nghĩ là tôi đồng ý sao?” Giọng anh lãnh đạm, cũng chẳng hề quay sang cô,

Gia Ái ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, âm sắc chắc chắn:

“Chính vì em biết anh không đồng ý nên mới hỏi. Thái độ của anh như vậy... xem ra đúng là anh bị ép rồi.”

Minh Hy bật cười:

“Có gì khác đâu? Dù muốn hay không tôi vẫn phải cưới cô đó thôi.”

“Dĩ nhiên là có. Ít nhất cảm giác của em sẽ khác bây giờ... Anh dừng xe lại phía trước đi. Em muốn mua vài thứ. Anh cứ về trước!” Gia Ái nhẹ nhàng nói. Cô đâu phải không hiểu Minh Hy không thích mình, chỉ là muốn tự nỗ lực khiến anh thay đổi.

“Tôi đã nhận lệnh đưa cô về.” Anh nói khi chiếc xe dừng lại bên đường.

Gia Ái nhìn anh giây lát rồi đi vào cửa hàng tiện lợi gần đó. Cô vốn không muốn mua gì nên cứ lấy bừa một chai nước ngọt, tính tiền rồi đi ra với nụ cười nhẹ trên môi. Cho dù là bị ép buộc, chỉ cần anh chịu chờ... “Vậy là đủ.”

2. Chương 04 - 05 - 06

Chương 4. GIA CHIẾN

Cô ấy là Nanna, Balder cần gì đến Skadi?

Ngô Minh Hy về đến nhà đã thấy cha mẹ mình ngồi chờ sẵn. Tâm trạng vẫn không tốt nên anh chỉ khẽ gật đầu chào, toan đi lên phòng mình, vừa lúc giọng cha anh vang lên:

“Hôm nay con nhất định phải tỏ thái độ như vậy sao?”

Minh Hy đứng khựng lại, xoay người nhìn về phía cha mẹ mình.

“Nếu không, theo cha con phải làm gì? Vui vẻ háo hức bàn luận về cuộc hôn nhân mình không hề mong muốn sao?”

“Gia Ái rốt cục có cái gì không tốt? Nó vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn lại giỏi giang. Con...”

“Quan trọng nhất là nhà cô ta rất giàu có. Đúng không cha?” Giọng Minh Hy đầy nhạo báng.

“Hy à. Dừng nói vậy chứ?” Mẹ anh lên tiếng khuyên ngăn.

“Phải. Vậy thì sao?” Ông Hoàng lớn tiếng nói. “Con không phải không biết xưa nay Gia Ái rất được lòng ông nội. Chỉ cần con cưới con bé thì sau này chúng ta không cần lo lắng về chú con nữa. Ông nội cũng sẽ vì vậy mà giao hết tập đoàn cho con.”

Minh Hy bật cười chua chát. Hôn nhân của anh phải xây dựng trên lợi ích tiền bạc. Anh muốn thành công thì phải lấy hạnh phúc cả đời ra đánh đổi. Vậy cần gì học hành hay nỗ lực phấn đấu.

“Con sẽ tự giành lấy bằng năng lực của bản thân. Không cần dùng tới cách này.”

“Năng lực? Mà có năng lực gì? Từ nhỏ đến lớn đều là do tao bỏ tiền ra nuôi mày. Mày có tư cách nói mấy câu này à?”

“Vậy ra đây là lý do cha nuôi con sao? Để con đi tranh đoạt quyền lợi cho cha? Để đổi đầu với chú út?”

Cha Minh Hy lúc này trên gương mặt hẳn rõ sự giận dữ:

“Sao mày không nghĩ đến bà nội mày? Chính vì mẹ vợ bé đó mà bà buồn tủi đến bệnh nặng qua đời. Con hồ ly tinh đó còn sinh ra đứa con hoang để giành của với nhà này. Bây giờ chỉ cần mày chịu kết hôn, bà nội mày nhất định sẽ được an ủi. Tao cũng đỡ phải uất hận. Chỉ có như vậy mà mày cũng không đồng ý, còn ở đó cãi lý với tao? Tao thật không biết sao lại sinh ra đứa con như mày.”

Không khí lúc này càng lúc càng căng thẳng, Minh Hy tức tối đáp:

“Con dĩ nhiên biết nỗi khổ của bà nội. Nhưng bà chắc chắn sẽ hiểu cho con. Không giống như cha, mang con trai mình ra để trao đổi.”

Ông Hoàng tức giận đập mạnh xuống bàn đứng dậy.

“Mày đừng có viện cớ. Chứ không phải vì mày đã mang một đứa con gái từ Anh về đây à? Mày không chịu kết hôn vì muốn cưới con bé đó chứ gì? Để tao nói ày biết. Hoặc là mày ngoan ngoãn đính hôn với Gia Ái, còn nếu không... tao sẽ giúp mày tiễn con bé đó đi. Nhớ! Tao nói được làm được.” Ông nói xong thì bỏ về phòng.

Tiếng đóng cửa vang lên nhói tai. Đôi bàn tay Minh Hy nắm chặt trong một giây rồi dầm mạnh vào tường. Bà Ngọc mẹ anh thấy vậy lập tức chạy đến xem con trai mình.

“Hy! Sao con lại tự làm bị thương mình! Con phải hiểu cha cũng chỉ muốn tốt cho con. Ông ấy không muốn con phải tính toán tranh giành với nhà vợ bé như ông ấy thôi. Hơn nữa, mẹ cũng thích Gia Ái. Rốt cục con bé có gì không tốt mà con nhất định phải phản đối chứ?”

Giọng Minh Hy trầm ngâm:

“Không tốt? Cái không tốt chính là cuộc hôn nhân này. Từ nhỏ đến lớn, bắt kể con đi đâu, học trường nào cha mẹ đều sắp xếp cho Gia Ái ở bên cạnh con. Bảo con rằng nhất định phải tốt với cô ấy, vì như vậy mới có thể đối đầu với nhà chú út. Hai người có biết con cảm thấy ngột ngạt thế nào không? Cha mẹ chỉ nghĩ ỉn, vậy còn Gia Ái? Kết hôn với một người không yêu mình liệu cô ấy có được hạnh phúc? Chính vì lý do này mà con phải đối xử với cô ấy như vậy. Con không muốn Gia Ái cũng thành một quân cờ trong cuộc chiến của gia đình mình.”

Anh nói xong thì bỏ ra ngoài, để mặc tiếng gọi của mẹ mình.

Sáng thứ hai, Gia Ái mặc trên người bộ trang phục công sở chỉnh tề cùng trưởng phòng kinh doanh của An Vinh đến ra mắt các đồng nghiệp. Từ hôm nay cô sẽ là nhân viên ở đây. Sau màn giới thiệu, hầu hết mọi người đều tỏ vẻ vui mừng chào đón cô, đặc biệt là phía nam giới. Gia Ái được phân ột bàn gần cửa sổ. Vừa ngồi xuống thì mấy đồng nghiệp đã đến vây quanh cô hỏi han.

“Chào em! Chị tên là Thành Tâm.” Một nhân viên nam lên tiếng.

Nét ngạc nhiên của Gia Ái chuyển nhanh thành nụ cười hòa nhã, cô gái ngồi gần cô giải thích:

“Đừng lấy làm lạ. Anh ta xưa nay là vậy đó. Phòng này ai cũng gọi là Tâm thôi. Chị tên Hồng, em nhìn trẻ vậy chắc là sinh viên mới tốt nghiệp hả?”

“Dạ phải!” Gia Ái trả lời.

“Tâm hình như thấy em ở đâu rồi, nhưng Tâm nhớ hông có ra. Mà thôi, lát nữa em cùng đi ăn trưa với tụi này đi. Chị em mình làm quen luôn.”

Gia Ái nghe vậy liền vui vẻ đồng ý. Tâm trạng cô tốt hơn nhiều, Gia Ái vốn rất thích xây dựng tình thân hữu.

Ngày đầu tiên đi làm nên cũng không có nhiều việc, cô chỉ chủ yếu đi photo tài liệu dùm những đồng nghiệp ở đây. Khoảng thời gian còn lại Gia Ái dành để ngồi xem mọi người làm việc. Đến giờ nghỉ trưa, cô cùng bốn đồng nghiệp đến nhà ăn dùng bữa. Thâm cảm thấy bản thân rất may mắn vì gặp được những người thân thiện như vậy.

“Tâm mới nghe được chuyện này. Mấy đứa có biết con gái của ông chủ không? Nghe nói là sắp đính hôn với người thừa kế bên Trung Dương đó.”

“Thiệt hả? Mà nói thiệt ông chủ công ty mình giấu con hay ghê. Tui vô đây năm năm rồi chưa bao giờ thấy cô tiểu thư đó, mà những người khác hình như cũng không biết mặt luôn.” Hạnh Hoa nói.

Chị Hồng gật đầu tán thành ngay:

“Ừ thì đó. Có người còn nói chắc tại con gái ông chủ xấu dữ lắm nên ông giấu luôn. Vậy thì hơi thiệt thòi cho cậu Minh Hy kia rồi, đẹp trai dữ dội vậy mà.”

“Mọi người gặp người tên Minh Hy đó rồi sao?” Gia Ái cẩn trọng hỏi.

“Cần gì gặp. Báo có đăng mà. Để coi... những người thừa kế triển vọng của các doanh nghiệp lớn. Hôm bữa Tâm có đọc bài báo đó, mấy đứa này cũng coi hết rồi.”

Sau cái gật đầu đồng ý của những người khác, Gia Ái hỏi lần nữa:

“Họ nói sao ạ?”

“Thì đại khái là khen cậu ta tài giỏi. Mà dù sao cũng là được hưởng tài sản của gia đình. Theo chị thì phó tổng giám đốc công ty mình vẫn giỏi hơn, anh ấy là tự bản thân đi lên. Đẹp cũng không thua.” Chị Ngọc Bích gật gù đáp.

“Ái Ái mới vô hồng biết đó thôi. Con gái ở An Vĩnh ai cũng mê tổng giám đốc. Bao gồm cả Tâm.” Thành Tâm nói rồi cười khúc khích, không hề để ý những biểu hiện mang nghĩa “hết thuốc chữa” xung quanh.

Gia Ái chỉ khẽ mỉm cười, cô không quan tâm nhiều đến việc này. Xưa nay ngoại trừ Ngô Minh Hy cô chưa từng để ý đến người khác giới nào. Cho dù ngoài kia là cả một khu rừng thì Huỳnh Gia Ái chỉ cần một cây xanh.

Chương 5. TÌNH DỊCH

Nếu công chúa không lương thiện, liệu hoàng tử có chọn em?

Chấn Thiên vừa nghe điện thoại vừa ngồi xuống chiếc bàn quen thuộc trong quán cà phê Fun&Sad. Anh gọi xong ỉnh một cái bánh kem trà xanh và cốc Americano thì chuông điện thoại lại vang lên. Vì là người của công ty gọi đến nên Chấn Thiên ra ngoài trả lời máy. Đến khi anh quay lại thì phát hiện một cô gái xa lạ đã ngồi vào chỗ đối diện và nhàn nhả ăn chiếc bánh của anh. Chấn Thiên hơi chau mày nhưng không nói gì. Anh chỉ đơn giản là ngồi xuống chỗ cũ. “Chắc cô ấy đói bụng lắm!” Chấn Thiên nghĩ thầm rồi cũng bắt đầu cùng ăn chiếc bánh. Anh sợ gọi thêm sẽ khiến người bằng hữu bất đắc dĩ này thấy ngại ngùng.

Cô gái kia khẽ nghiêng đầu nhìn anh rồi nở một nụ cười đáng yêu. Cả hai cứ như vậy, thật yên lặng chia nhau chiếc bánh. Mất một lúc Chấn Thiên mới nhớ đến cốc cà phê của mình.

“Xin lỗi!” Anh nói với người phục vụ. “Lúc nãy tôi có gọi một ly Americano nhưng vẫn chưa thấy. Còn nữa... tôi muốn lấy thêm một ly nữa cho cô ấy.”

Người phục vụ nhìn anh bối rối:

“Xin lỗi anh, tôi không hiểu lắm. Cà phê của anh đã mang ra rồi. Ở bên này!”

Chấn Thiên nhìn theo nơi người kia ra dấu, đó là chiếc bàn phía sau lưng. Mất một giây thì anh hiểu ra vấn đề. Không phải cô gái này đói bụng mà do anh ngồi nhầm bàn. Chấn Thiên đưa mắt nhìn người ngồi đối diện, cô đang cười với anh, không có vẻ gì là chế nhạo thay vào đó là một nét thông hiểu.

Anh ngại ngùng nói khi người phục vụ đã rời đi.

“Thật xin lỗi! Đây là một sự nhầm lẫn, tôi không cố ý ăn bánh của cô.”

“Không sao! Có một cách giải quyết rất dễ dàng.” Cô gái nói xong thì đến ngồi xuống ở chiếc bàn phía sau anh. “Bây giờ chúng ta lại cùng ăn bánh thì sẽ công bằng thôi.”

Chấn Thiên bật cười rồi đi theo cô gái, anh thắc mắc:

“Lúc này... cô nghĩ gì khi tôi cư xử như vậy!”

“Tôi nghĩ thứ anh nghĩ lúc vừa nhìn thấy tôi. ‘Người này chắc rất đói bụng!’”

Cả hai cùng phì cười vì câu nói. Sau đó thì Chấn Thiên vui vẻ giới thiệu:

“Tôi là Lâm Chấn Thiên, rất vui được biết cô!”

“Huỳnh Gia Ái!” Cô đưa tay nắm lấy bàn tay đang vươn về phía mình, lắc vài cái rồi buông ra. Vậy là kết bạn. Gia Ái xưa nay vốn rất thích kết bạn.

Trên con đường tấp nập người qua lại, tia nắng cuối ngày xuyên hàng cây tạo nên những đốm hoa dưới mặt đường. Làn gió vờn nhẹ trên gương mặt vắng nụ cười thường trực của Gia Ái, tâm trạng lo lắng đã thay thế mất sự vui vẻ của cô. Điểm hẹn là một quán cà phê vắng người gần ngoại ô. Gia Ái chần chừ hết một lúc mới bước vào trong, không mất bao lâu để nhận ra người kia đang chờ.

“Không biết cô tìm tôi có việc gì?” Gia Ái hỏi khi người phục vụ đã rời đi.

“Tôi tên Tường Vân. Tôi hẹn cô đến là vì chuyện của anh Hy.”

Gia Ái trầm ngâm hỏi:

“Anh ấy kể cho cô nghe sao?”

“Dĩ nhiên rồi. Chúng tôi chuyện gì cũng chia sẻ với nhau. Không giống như cô, bám theo anh ấy vất vả như vậy.” Tường Vân trả lời với giọng tự mãn pha lẫn chế nhạo. “Tôi ở đây yêu cầu cô đừng có cố gắng chèo kéo anh Hy nữa. Cô không biết xấu hổ sao? Cô nghĩ dùng tiền bạc sẽ khiến anh ấy yêu cô à? Đừng có nằm mơ nữa, tỉnh lại đi! Tôi mới là người anh Hy yêu. Cô tốt nhất nên biết điều mà rút lui. Ít ra còn giữ được chút mặt mũi.”

Ngữ điệu đó thật sự làm Gia Ái bất ngờ, so với cô gái nhã nhặn cô gặp trước cửa nhà hát thì người trước mặt hiện giờ hoàn toàn khác biệt. Lựa chọn này của Minh Hy thật khiến cô thất vọng. Nhưng cũng rất có thể anh vẫn chưa biết về bộ mặt này của người yêu mình.

“Cô có nói với anh Hy việc đến tìm tôi không?”

“Có gì quan trọng đâu. Cho dù anh ấy biết cũng sẽ không trách tôi.”

Gia Ái khẽ mỉm cười:

“Vậy tức là anh ấy không biết. Tôi tưởng hai người chuyện gì cũng chia sẻ với nhau chứ?”

Sau một giây lúng túng, Tường Vân lấy lại tự tin:

“Khi về tôi sẽ nói với anh ấy. Cô vẫn chưa trả lời tôi.”

“Tôi sẽ không từ bỏ, nhất là vì một người như cô. Vậy nên chúng ta không còn gì để nói nữa!” Dứt lời Gia Ái đứng dậy ra về.

Tường Vân nghe vậy thì tức giận kéo tay cô lại, cô ta dùng lực rất mạnh nên Gia Ái cố gắng rút tay ra. Rồi bỗng nhiên Tường Vân ngã xuống đất, gương mặt lộ vẻ đáng thương nhìn cô. Gia Ái lúc này tuy không xoay người lại, nhưng cũng đoán được Minh Hy đang ở phía sau và cô gái này muốn anh ấy hiểu lầm cô.

“Chuyện vì vậy Anne?” Minh Hy chạy đến, vừa đỡ Tường Vân dậy vừa hỏi.

Tường Vân thút thút trả lời:

“Dạ không có chuyện gì đâu. Là em tự ngã, không liên quan gì đến cô ấy.”

Tuy lời nói là vậy nhưng nét mặt Tường Vân lại đang tỏ vẻ như bản thân vừa bị hại. Minh Hy không nói gì, chỉ đứng đó nhìn Gia Ái, cô nhẹ nhàng giải thích:

“Em không làm gì cả. Là cô ấy tự ngã. Nếu anh muốn biết lý do thì có lẽ là do nhìn thấy anh đến.”

“Ý cô là sao? Anh Hy, em không phải giả đồ đâu. Thật ra... thật ra là cô ấy nói em không xứng đáng với anh, bảo em cút đi. Em không chịu nên cô ấy mới ra tay với em.”

Nếu không phải người trong cuộc thì e là nhìn vào biểu hiện này của Tường Vân, Gia Ái cũng nghĩ mình mới là kẻ có lỗi. Cô ngẩng lên nhìn góc tường phía bên trái, nhẹ nhàng nói:

“Ở đó có camera, anh có muốn xem thử không?”

Nghe vậy Tường Vân lập tức bật khóc nức nở, giọng van xin:

“Anh Hy, em không nói dối đâu. Anh nhất định phải tin em...”

Minh Hy nhìn người yêu mình một lát với ánh mắt khó đoán rồi dứt khoát nói:

“Không cần kiểm tra. Chuyện này đến đây thôi, chúng ta về đi!”

Vậy là cả hai người họ bước qua ngang chỗ Gia Ái đứng. Tường Vân đưa mắt liếc cô một cái kèm theo nụ cười đắc thắng. Còn lại một mình, Gia Ái thở dài một tiếng. “Anh biết và anh làm ngơ. Anh vẫn là không chọn em?”

“Rốt cục tại sao em lại đi tìm Gia Ái?” Minh Hy hỏi khi họ đã về đến khách sạn Tường Vân sống. “Còn nữa, em không nên tự tiện lấy điện thoại của anh để liên lạc với cô ấy.”

“Em chỉ muốn bình tĩnh bàn bạc với Gia Ái thôi. Em đâu ngờ cô ấy lại làm vậy.”

Minh Hy thở hắt ra, anh tuy luôn lạnh lùng với Gia Ái nhưng tự bản thân anh cũng hiểu cô gái này không phải dạng có thể tùy tiện ra tay với người khác.

“Anne! Anh không nói không có nghĩa là anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc này chỉ vì anh muốn giữ thể diện cho em mới quyết định như vậy.”

“Ý... ý anh là em nói dối sao?” Tường Vân lại bắt đầu thút thít khóc. “Vậy đáng ra anh nên kiểm tra máy quay. Là cô ta sai. Anh...”

“Đủ rồi!” Minh Hy cắt ngang. “Là anh gọi hỏi Gia Ái mới biết địa điểm gặp mặt, cô ấy đâu có ngốc đến nỗi xô ngã em ở đó. Anh đã lựa chọn đứng về phía em thì tốt hơn em nên biết điểm dừng.”

Sau tiếng đóng cửa, Tường Vân tức tối vứt chiếc gối trên sofa xuống đất. “Huỳnh Gia Ái, chúng ta chưa xong đâu.”

Chương 6. VÌ EM ÍCH KÝ

Nước mắt công chúa là châu ngọc, vậy còn nước mắt của phù thủy như em?

Gia Ái ngồi uống trà cùng với ông nội của Minh Hy trong vườn nhà ông. Từ nhỏ cô đã rất hay đến đây. Hai nhà vốn là thân hữu lâu năm, ông nội luôn xem cô là con cháu trong nhà. Gia Ái lại không có người thân nào ngoài cha, vậy nên cô vẫn thường tới đây thăm hỏi ông mỗi khi có thời gian.

“Ông có nghe việc đính hôn của con với Minh Hy.” Ông nội đặt lại ly trà lên đĩa. “Nói thật ông rất vui. Năm xưa ông và nội con cũng muốn làm thông gia nhưng cả hai đều chỉ có con trai. Bây giờ phải nhờ vào đời cháu. Sao hả? Chuẩn bị sao rồi?”

“Mọi việc đều là do hai bác lo liệu ạ. Con cũng không biết phải chuẩn bị gì nữa.”

Bà nội vừa đi đến, đặt đĩa trái cây lên bàn rồi ngồi xuống nói:

“Nếu vậy hay để bà giúp con. Bà cũng rất thích việc này.”

Cùng với sự bối rối của Gia Ái là giọng ông nội đàng hăng. Chính ông cũng biết con trai trưởng của mình sẽ không bao giờ muốn bà tham gia vào việc này. Hiểu ra ý ông nên bà cũng giả vờ có việc mà bỏ vào trong.

“Chắc ông khó xử lắm. Con cũng thấy buồn.”

“Thành thói quen rồi.” Giọng ông trầm ngâm. “Chuyện đứa con gái kia, con đừng suy nghĩ nhiều. Ông sẽ giải quyết.”

Gia Ái ngạc nhiên nhìn ông nội, thì ra ông cũng biết.

“Ông tuy già nhưng chưa lắm cảm. Người như cô ta ngoài đường có đầy. Nếu Minh Hy không đồng ý kết hôn với con, đứa cháu này ông cũng không cần tới. Gia tài để lại, một xu ông cũng không cho nó.”

“Không cần phải vậy đâu ông! Thật ra chuyện này cũng không thể ép buộc anh Hy được.” Gia Ái lo lắng nói. Cho dù bị anh lạnh nhạt thế nào cô vẫn không bao giờ muốn anh bị tổn thương, vì cô biết rõ người đau hơn sẽ là bản thân mình.

Ông nội ngả người về sau ghế nhìn cô:

“Gia Ái! Con đừng nghĩ vì gia cảnh của con mà ông có quyết định như vậy. Ông đã sống đến tuổi này, người như thế nào mà chưa từng gặp. Ông chọn con vì ông biết con là đứa con gái tốt và cũng là người có thể ở bên thằng Hy suốt đời. Con chỉ cần nhớ như vậy là được.”

Gia Ái lặng lẽ gật đầu. Phía trong nhà, một người đang nhìn biểu hiện của cô, khẽ nhếch miệng cười rời đi. Ngô Minh Thành lên phòng khách ở tầng hai ngồi xuống cùng cha mẹ mình. Anh ung dung mở lời:

“Đúng như con nghĩ. Ông đã nói chỉ cần anh họ không kết hôn với Gia Ái thì sẽ không để lại gì cho anh ta.”

“Tốt. Vậy thì chỉ cần không để cuộc hôn nhân này thành là được. Lúc đó... Trung Dương sẽ là của chúng ta.” Cha anh gật gù nói, nét cười đầy toan tính.

Hai ngày trước lễ đính hôn, Gia Ái đứng một mình trong phòng ngắm nhìn chiếc váy treo trên giá. Trước đây không biết bao nhiêu lần cô tưởng tượng đến cảnh mình mặc chiếc váy cô dâu trắng như tuyết bước vào lễ đường với Ngô Minh Hy. Nhưng lúc này đây cô một chút cũng không thấy vui vẻ, duy chỉ có một tâm trạng nặng trĩu buồn phiền. Gia Ái đưa tay sờ những viên đá lấp lánh trên ngực váy, tự hỏi rốt cục hiện giờ mình đang làm gì. Cô biết bản thân yêu anh rất nhiều, nhưng yêu đâu phải là như thế này. Bức ép anh kết hôn có nghĩa gì khi chỉ khiến anh đau khổ. Đó chính là điều cô sợ nhất. Nhìn người mình yêu thương đau khổ.

Trong tâm trí Gia Ái tái hiện lại cảnh tượng khó quên nhất trong đời. Mẹ bỏ đi ngay trong ngày sinh nhật, bánh kem nến vẫn chưa kịp thắp đã bể nát. Cô đuổi theo trong cơn mưa, cầu xin mẹ quay lại. Kết cục nhận được chỉ là cái ngoảnh mặt của người ra đi và những giọt nước mắt trộn hòa cùng mưa gió. Cha ngồi sụp xuống sàn, nét đau đớn thấu tim gan. Ngày ấy ông không khóc nhưng cô vẫn nghe được những âm thanh nức nở mỗi đêm xuyên qua cánh cửa. Ông bắt đầu uống rượu thay cơm, còn cô thì chỉ biết giấu tiếng nấc của bản thân đi để cha không đau thêm nữa. Cho đến lúc ông tự vực dậy thì thời gian cô phải ở một mình ngày càng nhiều. Cô không trách ông, suy cho cùng cũng vì cô quá giống mẹ, việc nhìn cô chỉ khiến ông nhớ đến một con người bội bạc.

Vậy... nếu như cuộc hôn nhân hôm nay diễn ra liệu anh có bỏ đi như mẹ? Liệu có bỏ cô lại với những ngày u ám năm xưa? Cô không chắc, hoàn toàn không chắc chắn.

Mắt Gia Ái bất giác nhòe đi, thì ra cô đang khóc. Nước mắt thường đến những khi người ta không mong muốn, đến khi muốn thì lại chẳng thấy đâu. Trải qua quá nhiều lần cô đã học được cách kiểm soát nhưng đôi khi lại tự buông xuôi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Gia Ái định thần một lúc, lau qua loa đôi má rồi trả lời máy. Giọng Nguyên Phong gấp gáp:

“Ái, đến quán Queen đi. Ngay bây giờ!”

“Có chuyện gì sao anh?”

“Đừng hỏi nhiều. Khi tới em sẽ hiểu!”

Gia Ái không thắc mắc nữa mà lập tức đi chuẩn bị. Khi đến nơi Nguyên Phong đã chờ sẵn, cả hai cùng đi đến một căn phòng vip trên tầng ba. Anh mở hé cửa cho Gia Ái nhìn vào. Bên trong có hai người đang nói chuyện, là Ngô Minh Thành và...

Đôi mày chau lại, Gia Ái ngạc nhiên quay sang nhìn Nguyên Phong rồi lại chú ý lắng nghe câu chuyện của hai người kia. Một lúc sau, cô xoay người bỏ đi. Những gì cần biết đều đã biết, cái cần làm thì nhất định sẽ làm.

Trong một quán cà phê xinh xắn gần trường cũ, Gia Ái nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với Ngô Minh Hy. Nét mặt cô rất bình thản, cuộc hẹn này là do anh đề nghị, cô cũng chẳng có gì bất ngờ. Hai người im lặng một lúc thì Minh Hy lên tiếng:

“Tôi có một việc muốn nhờ!”

Gia Ái khuấy đều ly nước nho của mình, từ tốn nói với giọng chắc chắn:

“Em sẽ không hủy hôn!”

Minh Hy thay vì ngạc nhiên, chỉ thắc mắc hỏi:

“Tại sao?”

“Vì em ích kỷ. Để em đoán nhé! Hôm nay là Tường Vân bảo anh đến gặp em đúng không?”

“Không phải!” Minh Hy trả lời.

Gia Ái nở một nụ cười buồn:

“Anh không muốn thừa nhận cũng không sao. Hai chúng ta đều hiểu anh không phải người sẽ làm những việc như thế này.”

“Mẹ tôi đã quỳ xuống cầu xin. Tôi không thể làm trái, bây giờ chỉ có thể là do cô thay đổi.” Giọng Minh Hy trầm ngâm. Cô nói đúng, anh vốn không hề muốn yêu cầu cô như thế, nhưng giữa gia đình và người yêu, đây là cách duy nhất. Cho dù Tường Vân có làm sai, anh vẫn không thể bỏ mặc những giọt nước mắt của cô ấy được.

“Câu trả lời sẽ không khác đi. Em về trước!” Âm sắc có phần lạnh lùng, Gia Ái khẽ nghiêng đầu chào, cầm túi xách đứng dậy.

Giọng Minh Hy vang lên:

“Đâu cần phải tự làm khổ mình như vậy. Cô cũng biết tôi không yêu cô!”

“VẬY... coi như em ngu ngốc đi. Cảm ơn đã mời nước!” Gia Ái xoay người bước ra cửa, đôi mắt đọng một giọt buồn.

Người ở lại cũng chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ly nước chưa được đụng đến trên bàn.

3. Chương 07 - 08 - 09

Chương 7. ÂM MƯU

Em không muốn hóa thành bọt biển, nhưng em sẽ không bao giờ làm hại hoàng tử như anh.

Vì vấn đề công việc nên lễ đính hôn tổ chức rất đơn giản, khách mời là những người thân thiết của hai gia đình. Riêng phía Gia Ái chỉ có hai người bạn là Bối Lâm và Kiến Tân được mời. Sau khi buổi lễ xong xuôi, cũng chẳng có gì thay đổi ngoài chuyện tay cô có thêm một chiếc nhẫn. Gia Ái quay về nhà cùng cha và Bối Lâm.

Suốt chặng đường Gia Ái chẳng nói tiếng nào, chỉ im lặng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Gia Ái tự hỏi nụ cười của cô đã biến đâu mất. Trên tấm gương chỉ phản chiếu hình ảnh của một cô gái nặng nề buồn phiền.

“Bạn sao vậy?” Bối Lâm hỏi khi cả hai về đến phòng Gia Ái. “Cuối cùng cũng lấy được anh ta lại không vui sao?”

Gia Ái hít sâu một hơi rồi đáp:

“Nếu bạn là mình, bạn có vui không?”

“Nếu mình là bạn mình đã sớm vứt tên Hy đó vào sọt rác. Yêu đương gì loại ấy!” Bối Lâm cười khinh nhưng vừa thấy cái nhíu mày của Gia Ái thì cô bắt đầu xì xòa. “Thôi biết rồi. Đáng lẽ không nên nói vậy chứ gì!”

Bối Lâm chán ngán ngồi xuống ghế:

“Bạn tính sao? Bây giờ đến bạn gái người ta cũng có rồi mà còn chịu đấm hôn. Nói thật, mình thấy bạn không phải dạng ngọc bình thường đâu.”

Nụ cười buồn hiện lên trên gương mặt thanh tú của Gia Ái. “Có rất nhiều chuyện không thể dùng lý trí để phân xử. Đây là một trong số đó!”

“Gia Ái, ở đây!” Chấn Thiên lên tiếng gọi. Hôm nay anh có hẹn với cô gái này cùng đi câu cá ở một con sông gần ngoại ô thành phố. Từ ngày hai người gặp nhau ở quán cà phê, anh thường hẹn cô ra ngoài. Cả hai cũng từ đó mà ngày càng thân thiết.

Gia Ái vui vẻ đến ngồi cạnh Chấn Thiên, anh cẩn thận giúp cô chuẩn bị cần câu và móc cả con giun làm mồi. Sau khi quăng câu thì cả hai cùng ngồi chờ.

“Phải nói là anh cảm thấy bản thân rất may mắn. Vốn không có bao nhiêu cô gái thích bộ môn này!” Chấn Thiên nói. “Vậy nên anh thường chỉ đi câu một mình.”

Gia Ái gật đầu tán thành:

“Em là hàng hiếm, vậy nên anh phải đối xử với em thật tốt!”

“Nếu vậy em muốn anh làm gì thì mới xem là tốt?”

“Mời em đi ăn đi! Em thích rất nhiều thứ!” Gia Ái nói với vẻ hy vọng, đôi bàn tay nắm lại để dưới cằm.

Chấn Thiên nhìn nét mặt cô thì bật cười:

“Được! Lát nữa em muốn ăn gì anh đều có thể mời!”

“Anh giàu phết!” Gia Ái hào hứng nói. “Vậy em sẽ ăn thả cửa một ngày. Anh không sạch túi thì em không về!”

Vậy là sau khi câu cá xong cả hai cùng đi dùng bữa. Chấn Thiên cứ nghĩ Gia Ái không thể ăn được bao nhiêu nhưng cô lại một lần nữa làm anh ngạc nhiên. Địa điểm Gia Ái chọn là một hiệu bánh ngọt và cô đã ăn hơn mười loại bánh khác nhau. Chấn Thiên ngần ngại hỏi:

“Em thích đồ ngọt vậy sao?”

“Tương đối! Em có thể vừa ăn vừa gói đem về không?” Cô tự nhiên hỏi.

Chấn Thiên gật đầu, hôm nay anh cười nhiều hơn cả tháng cộng lại:

“Tùy em. Anh đã nói mình mời mà. Nhưng em không sợ tăng cân sao? Thông thường con gái luôn lo lắng chuyện này!”

“Sợ gì chứ! Là anh mời mà. Nếu em có bị béo phì thì cứ đi tìm anh bắt đền là được.” Gia Ái gật gù nói, vừa lúc ánh mắt bắt gặp một cặp đôi vừa bước vào.

Nét cười của cô héo đi nhanh chóng. Chấn Thiên cũng vì vậy mà nhìn theo. Phía bên kia Ngô Minh Hy và Tường Vân cũng nhận ra họ. Gia Ái dứt mắt khỏi phía đó, mỉm cười nói với bạn đồng hành của mình.

“Em nghĩ mình phải lấy thêm bánh rồi!”

Huỳnh Gia Ái là một thiên kim tiểu thư đặc biệt, bởi thay vì sự kiêu kỳ cao ngạo thường thấy thì ở cô điểm nổi trội nhất lại là tính hòa đồng dễ mến. Dù gia đình rất giàu có nhưng từ lúc hết cấp hai Gia Ái đều đi học bằng xe buýt, cô cũng chẳng bao giờ khoe khoang về gia thế của mình. Gia Ái luôn thích ở những nơi có thật nhiều người, và chưa bao giờ lớn tiếng với ai. Có điều hôm nay thì không phải.

Hít thở thật sâu, Gia Ái nhấn chuông phòng khách sạn. Chỉ đợi một lát thì cửa mở.

“Cô đến làm gì?” Tường Vân hỏi với giọng thách thức.

Gia Ái mặc kệ câu hỏi mà bước vào trong phòng, ung dung ngồi xuống ghế sofa.

“Chỗ này xem ra điều kiện cũng rất tốt. Là anh Hy thuê cho cô đúng không?”

“Đúng vậy thì sao?” Vẫn là nét thách thức nhưng đã được gia cố thêm cả sự tự mãn.

“Đúng vậy thì cô hoàn toàn không xứng đáng để ở một nơi như thế này.” Gia Ái nói cùng một nụ cười chế nhạo, giờ không có chỗ cho cô gái vui vẻ dễ mến thường ngày.

“Đáng hay không không đến lượt cô nói. Anh Hy yêu tôi nên lo lắng cho tôi thôi. Sao hả? Thấy ghen tỵ lắm đúng không?”

Gia Ái không trả lời, chỉ lấy một xấp hình trong túi rồi quăng lên bàn. Ánh mắt Tường Vân vừa chạm tới chúng thì gương mặt đã thể hiện rõ sự ngạc nhiên lẫn lo sợ. Giọng Gia Ái điềm nhiên cất lên cùng ánh mắt cứng rắn:

“Cô với Minh Thành có quan hệ gì tôi đều đã biết cả. Tường Vân cô vốn là người yêu cũ của Minh Thành. Sau khi anh ta chán ngấy loại người thực dụng như cô thì bắt đầu trả tiền để cô ở bên cạnh anh Hy. Mục đích chính là vì không muốn cuộc hôn nhân giữa chúng tôi thành công. Vậy nên cuộc gặp gỡ ở trước nhà hát vốn không phải tình cờ, cô đến đó là để cho tôi biết quan hệ của hai người... Nhưng chúng ta chưa từng gặp nhau, chỉ có thể là do Minh Thành đứng phía sau làm đạo diễn cho cô. Tất cả vì cha con hắn muốn thuận lợi giành được Trung Dương. Tôi nói có sai không?”

Tường Vân nuốt khan, ánh mắt đầy vẻ hoang mang, vừa tính mở miệng đã bị Gia Ái trấn áp lần nữa.

“Không cần nói nhiều. Tôi ngay cả phim quay cảnh hai người bàn tính cũng có. Hôm nay đến là muốn cho cô một cơ hội. Trong vòng ba ngày, nếu cô không chia tay với anh Hy thì tất cả mọi chuyện đều sẽ đến tai anh ấy.”

Gương mặt Tường Vân trở nên trắng bệch, cô luôn nghĩ Huỳnh Gia Ái chỉ là loại tiểu thư ngây ngô ngốc nghếch, nhưng người trước mặt lúc này lại là một phong thái mạnh mẽ. Cô càng không ngờ đến kế hoạch vào thời điểm quan trọng nhất lại bị cô ta phát hiện. Tường Vân nuốt khan rồi lên tiếng hỏi:

“Tại sao? Sao cô phải làm vậy, cho tôi cơ hội?”

“Lý do cô không cần biết. Nhớ đó, ba ngày!” Gia Ái nói chắc nịch, đứng dậy bỏ đi.

Tường Vân còn lại một mình với sự bối rối, nhưng chỉ một lát cô đã biết bản thân phải làm gì. “Nói thế nào thì cô cũng vì Ngô Minh Hy mà làm tất cả. Đừng có đắc thắng. Tôi không bỏ cuộc dễ dàng vậy đâu!”

Chương 8. BƯỚC NGOẶT

Vì công chúa luôn mang vẻ yếu đuối nên kẻ có lỗi chỉ có thể là phù thủy.

Sau cuộc gặp gỡ Gia Ái không về nhà mà đi thẳng đến quán bar của Kiến Tân. Cô ngồi đó một mình nhìn ngắm những vị khách khác. Ánh mắt sâu thẳm mang rất nhiều tâm sự. Rất cục Gia Ái cũng biết được tại sao Minh Hy lại yêu Tường Vân. Anh và Minh Thành từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, hẳn chắc chắn sẽ hiểu rõ tính cách của anh, cũng biết cách để Tường Vân làm anh rung động. Minh Hy sinh ra trong một gia đình mà mỗi bước đi đều phải tính toán thiệt hơn, mỗi câu nói đều là sự tranh giành quyền lợi. Một nơi như vậy, anh sao lại có thể không chán ghét.

Minh Hy muốn tự do, anh luôn mong dựa vào bản thân mình gây dựng mọi thứ, tránh xa khỏi cuộc gia chiến này. Những điều đó Gia Ái đều hiểu nhưng cô lại không có cơ hội như Tường Vân. Anh có lẽ đã tìm thấy sự yên bình tạm bợ bên cô ấy, còn cô chỉ là một hiện thân khác của cuộc chiến kia. Huỳnh Gia Ái thường mỉm cười hồn nhiên nhưng tâm tư cô vốn dĩ rất sâu sắc. Đó có thể xem là một ưu điểm được di truyền từ cha, cho dù ông đã đánh mất nụ cười ấy từ nhiều năm trước.

“Sao vậy?” Kiến Tân đặt một ly cocktail lên bàn rồi ngồi xuống cạnh cô. “Nhìn thì có vẻ lại thất tình rồi nhưng sao lại không uống rượu? Nghe Lâm nói đầu tháng lúc mình đi vắng cậu đã đến đây giúp mình tăng doanh số đáng kể.”

Tâm trí quay trở lại Gia Ái nhẹ nhàng đáp:

“Mai phải đi làm nên không uống được. Mình còn đang trong quá trình thử việc.”

“Thất tình mà còn lý trí đến vậy!” Kiến Tân gật gù khen ngợi. “Nói thật cậu thất tình nhiều lần đến nỗi đáng được ghi vào kỷ lục thế giới rồi. Đặc biệt là chỉ thất tình với một người.”

“Đừng tưởng cậu có số đào hoa thì có thể dă kích mình.” Gia Ái bĩu môi phản bác.

Với nụ cười nhẹ Kiến Tân biếng nhác tựa vào ghế:

“Mình chỉ nói thật thôi. Mà có phải mấy tiểu thư nhà giàu đều có tâm lý bất bình thường không? Bối Lâm thì bị thiếu hormone nữ, còn cậu thì thích bị hành hạ.”

Gia Ái tức giận tính cho cậu bạn một bài học vừa lúc anh chàng hét toáng lên. Bối Lâm đã giải quyết trước cô một bước.

“Dám nói xấu sau lưng mình hả Đậu Phộng Tân Tân?”

“Thì cậu thiếu hormone nữ thật mà Lâm Tặc cô nương!” Kiến Tân nói, tay xoa bên vai vừa bị tấn công rồi đứng dậy nhanh chóng trở lại quầy quản lý.

Bối Lâm ngồi xuống cạnh Gia Ái, giọng cô dịu lại:

“Chuyện gì nữa vậy?”

Sau một lúc trầm ngâm, Gia Ái quyết định kể rõ mọi chuyện với Bối Lâm. Người bạn này luôn ở bên cạnh khi cô không vui, vậy nên cô không muốn có bí mật giữa họ. Câu chuyện vừa kết thúc Bối Lâm đã đứng bật dậy lớn tiếng hét:

“Cô ta là thứ gì vậy?”

Gia Ái hốt hoảng kéo cô bạn thân ngồi xuống:

“Nhỏ nhỏ một chút, mọi người đang nhìn kìa.”

“Rốt cục bạn ăn trúng cái gì mà lại ngốc đến mức này hả? Gì mà cho con khốn đó một cơ hội? Nếu là mình thì đã thuê người đập cho ả một trận, biết đâu nhân tính sẽ quay lại được một ít.”

Gia Ái thở dài, quăng cây dù trang trí trên ly cocktail đi rồi nốc cạn, hít một hơi sâu giọng cô trầm mặc:

“Nói ra? Bạn cho là anh ấy sẽ cảm kích mình sao? Không phải, tâm lý con người vốn không hoạt động như vậy.” Gia Ái lắc đầu với đôi mắt buồn bã. “Lâm à! Bạn không phải là mình nên bạn sẽ không hiểu được... cảm giác nhìn người mình yêu đau khổ đáng sợ như thế nào. Nếu hôm nay anh Hy biết được sự thật, anh ấy chắc chắn sẽ bị tổn thương, cũng sẽ đau lòng. Mình rất sợ, rất sợ có một ngày anh ấy sẽ giống như cha... nỗi đau đó, mình vẫn nhớ như chỉ mới hôm qua...”

Lời nói kết thúc nhưng dư âm vẫn còn đọng lại, Bối Lâm lúc này không còn muốn bày tỏ sự bất bình nữa mà chỉ im lặng ngồi bên cạnh Gia Ái. Hai người dù có bối cảnh giống nhau nhưng xét về số phận thì Bối Lâm vẫn tốt hơn nhiều. Xem ra cho dù có xảy ra chuyện gì, cô gái này vẫn lựa chọn bảo vệ Ngô Minh Hy. Bối Lâm nghĩ rồi đưa tay vỗ nhẹ lên vai Gia Ái.

Buổi sáng ngày thứ sáu sau cuộc gặp gỡ với Tường Vân, Gia Ái đứng bất động nhìn màn hình tivi, dưới chân cô là những mảnh vỡ của chiếc cốc sứ cùng những giọt cà phê. Tiếng nói của vị phát thanh viên vang vọng khắp căn phòng.

“... lực lượng công an bước đầu đã xác định được danh tính của thi thể. Nạn nhân là chị Thái Tường Vân, Việt kiều Anh, hai mươi ba tuổi. Theo như thông tin từ người dân cung cấp thì họ đã phát hiện thi thể nổi

trên sông khi đi câu cá vào buổi tối. Theo như phán đoán ban đầu đây có thể là một vụ tự sát. Hiện nay công an đang vào cuộc điều tra rõ hơn về nguyên nhân cái chết của nạn nhân...”

Dì Lan và Nguyễn Phong đứng ở ngay cửa nhìn gương mặt thất thần của Gia Ái. Họ vì nghe thấy âm thanh đổ vỡ mà đến nhưng giờ đây cũng không biết nên làm gì. Bản tin kết thúc mà Gia Ái vẫn không hề động dậy. Dì Lan vừa muốn bước tới quan tâm Gia Ái thì nghe giọng Nguyễn Phong giải thích về tin tức kia. Dì thẳng thốt nhìn cô con gái mình yêu thương nhất. Nét mặt của Gia Ái lúc này không hề có bất cứ biểu cảm nào.

Cô nên có tâm trạng gì? Vui mừng vì tình địch đã chết sao? Hay là nhẹ nhõm vì cô ta không bao giờ có thể làm hại anh nữa? Nếu không thì là hối hận à? Không phải, tất cả đều không phải! Tâm trí Gia Ái giờ đây chỉ hiện hữu một nỗi lo sợ. Tin tức này... anh rồi sẽ ra sao? Ngô Minh Hy sẽ như thế nào? Gia Ái ngồi sụp xuống sàn. Cô biết phải làm gì cho anh nữa?

Mất một lúc định thần, Gia Ái đứng dậy lấy túi xách rồi bước ra ngoài.

“Ái! Con muốn đi đâu?” Dì Lan lo lắng hỏi.

Gia Ái đứng khựng lại, nhìn sang phía dì:

“Đi bảo vệ niềm hy vọng của con!”

Sau khi từ chối lời đề nghị làm bạn đồng hành của Nguyễn Phong, Gia Ái đón taxi đến thẳng nơi mà cô nghĩ là sẽ có câu trả lời... nhà ông nội Minh Hy.

Đến nơi, Gia Ái đến ngồi xuống chiếc ghế trên sofa trong thư phòng đối diện với ông nội. Sau khi người giúp việc rời khỏi, Gia Ái cẩn trọng mở lời:

“Ông có biết...”

“Chuyện đứa con gái đó đã chết à?” Ông nội nói. “Lúc này ông có xem tin tức rồi!”

Gia Ái ngần ngại:

“VẬY theo ông chuyện này là như thế nào?”

Ông nội mỉm cười uống một ít trà rồi đáp:

“Nếu con muốn hỏi có phải do ông làm không thì câu trả lời là không. Chuyện này ông cũng không ngờ được.”

Nghe những lời này Gia Ái liền lắc đầu, cô giải thích:

“Con không phải là nghi ngờ ông. Là vì bây giờ con không biết phải làm sao nữa nên muốn đến hỏi ý kiến ông.”

“Lúc này thằng Hy chắc chắn sẽ rất suy sụp, con chỉ cần ở bên cạnh nó là được.”

Gia Ái nghe vậy chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Ở bên anh? Đây là chuyện mà cô chưa bao giờ thành công. Và có vẻ như sẽ chẳng bao giờ thành công. Cái chết của Tường Vân không phải là kết thúc, nó chỉ mới là bắt đầu thôi. Gia Ái đưa tách trà lên miệng, đầu óc cô đầy nỗi suy tư. “Mình đã rẽ sai đường!”

Chương 9. CHUYẾN BIẾN

Trong ngôi nhà bánh kẹo có rất nhiều cạm bẫy, em bước vào vì nơi đó có anh.

Những vệt hoàng hôn chiếu rọi khắp khu vườn nhà họ Huỳnh và trên cả gương mặt trầm ngâm của Gia Ái. Cô chỉ đứng đó với ánh mắt sâu thẳm, tựa như đang nhìn cũng tựa như không. Buông một tiếng thở dài, Gia Ái đưa mắt về phía khu nhà kính, từ góc độ này cô vẫn có thể nhìn thấy những đóa bạch trà. Trên môi Gia Ái khẽ nở một nụ cười, có điều không giống như thường ngày, nụ cười này chẳng hề chứa sự vui vẻ.

Tiếng gõ cửa vang lên mấy lần nhưng Gia Ái không hề phản ứng cho đến khi Bối Lâm xông thẳng vào trong rồi chạy lại nắm lấy tay cô.

“Ái! Bạn đừng suy nghĩ lung tung nha! Chuyện đó không liên quan gì đến bạn đâu!”

Gia Ái bật cười kéo tay Bối Lâm vào phòng ngồi xuống:

“Mình làm gì mà nghĩ lung tung. Yên tâm đi!”

“Vây cũng đỡ! Mà nói thật chuyện cô ta tự sát nghe còn khó tin hơn cả chuyện bạn quên được tên Minh Hy.” Bối Lâm khoanh tay tựa vào ghế. “Nhưng... chuyện cô ta bị giết thì càng đáng sợ hơn.”

Gia Ái nhỏ nhẹ lên tiếng:

“Nguyên nhân bây giờ vốn không quan trọng. Cái mình lo lắng lúc này là những gì nó dẫn tới.”

“Ý bạn là sao?” Bối Lâm thắc mắc. “Có phải bạn sợ anh ta hiểu lầm không? Đừng lo, mình có thể làm chứng cho bạn mà. Nếu anh ta vẫn không tin thì cứ đem sổ hình ném vào mặt hắn là được.”

Gia Ái mỉm cười nhìn gương mặt hứng thú của cô bạn, rồi chuyển dần thành nét nghiêm nghị:

“Lâm! Hứa với mình, không bao giờ nói chuyện giữa Tường Vân và Minh Thành cho anh Hy biết.”

“Tại sao?” Bối Lâm bực dọc hỏi. “Lại là vì anh ta sao? Bạn điên thật rồi! Tên đó vốn không xứng đáng với bạn. Nếu anh ta thông minh một chút thì đã không yêu một đứa con gái như vậy.”

“Nếu chuyện tình cảm có thể dùng lý trí để phân xét thì thế giới này vốn đã không có người thất tình.” Gia Ái nhần nạt nói. “Nếu bạn thật sự nghĩ inh, vậy thì hứa với mình đi!”

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Bối Lâm còn cảm thấy rất ấm ức nhưng vẫn bị ánh mắt kiên định của Gia Ái thuyết phục. Cô đành phải gật đầu cho qua.

Dịp cuối năm công ty rất bận rộn, Gia Ái tuy chỉ là nhân viên mới nhưng công việc cũng rất nhiều. Mỗi ngày cô đều đi làm đến khi tan ca thì ghé qua nhà Minh Hy. Nghe hai bác nói suốt mấy ngày anh không ra khỏi phòng, Gia Ái chưa từng đến phòng tìm anh. Cô chỉ muốn chắc chắn rằng anh vẫn ổn, có gặp hay không cũng không quan trọng. Nhưng... vốn dĩ cuộc đời luôn có rất nhiều bất ngờ.

Ngày chủ nhật hơn một tháng sau hôm Tường Vân xảy ra chuyện, Ngô Minh Hy đến nhà tìm Gia Ái. Họ cùng ra phía mái đình kiểu châu Âu ngoài vườn để trò chuyện.

Minh Hy nói với nét mặt ôn hòa:

“Nghe mẹ anh nói dạo này mỗi ngày em đều ghé qua hỏi thăm anh. Cảm ơn em!”

“Anh đừng nói vậy. Chúng ta quen biết đã lâu, quan tâm anh cũng là chuyện nên làm mà.” Gia Ái mỉm cười, tránh nhắc đến việc cả hai đã đính hôn. Cô cho rằng lúc này nên để anh thoải mái, những chuyện không cần nói thì tốt nhất là cứ bỏ qua.

Cô nhẹ nhàng nói tiếp:

“Hôm nay nhìn anh có vẻ không sao, em cũng yên tâm hơn!”

“Gia Ái! Những chuyện trước kia, mong em hãy bỏ qua. Sau này chúng ta có thể thân thiết hơn không?”

Đôi mắt Gia Ái khẽ xao động, ánh nhìn thay vì vui mừng lại là chút gì đó rất kỳ lạ:

“Dĩ nhiên là được!”

Minh Hy mỉm cười gật đầu, cả hai cùng im lặng uống mấy ly nước vừa được dì Lan mang ra. Khoảng cách giữa cả hai lúc này rất gần, nhưng tâm trí là mỗi người mỗi ngả.

“Ái Ái!” Thành Tâm hươ hươ tay trước mặt Gia Ái. “Em sao vậy? Dạo này Tâm thấy em hay ngồi đờ ra.”

Gia Ái gạt mình rồi tươi cười:

“Em không sao! Vì công việc bận rộn nên hơi mệt thôi!”

“Chính xác!” Thành Tâm vui vẻ nói. “Vậy nên tối nay cả phòng mình sẽ cùng đi ca. Mấy đứa kia chịu hết rồi! Ái Á đi chung luôn nha! Tâm ca hay dữ lắm.”

“Dạ được! Em cũng muốn nghe.”

“Ngoan! Vậy Tâm về chỗ nha. Tối nay mình cùng đi!” Thành Tâm nháy mắt rồi bước đi.

Còn lại một mình, Gia Ái quay lại với đồng hồ sơ trên bàn. Hít một hơi sâu, cô đứng dậy mang tài liệu qua phòng hội nghị ở tầng mười bốn. Thang máy mở ra, Gia Ái ôm cả xấp giấy bước vào phòng. Chỗ này nửa tiếng nữa sẽ diễn ra buổi họp cổ đông. Tuy nhiên cha cô không ở đây nên ông chỉ điều hành hội nghị qua hệ thống truyền hình vệ tinh.

Sau khi phát tài liệu ra, Gia Ái đứng trầm ngâm nhìn chiếc màn hình trống không. Cô bỗng thấy ghen tỵ với những người lát nữa sẽ có mặt ở đây. So với họ thì cơ hội cô gặp ông còn ít hơn, thông thường cả hai chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại. Một cách để ông không cần phải nhìn thấy cô.

“Xin hỏi! Cô là ai vậy?” Một giọng nam vang lên phía sau làm Gia Ái dứt khỏi những ý nghĩ mà xoay người lại. Ánh mắt vừa chạm nhau, cả hai đều thể hiện sự ngạc nhiên. Chấn Thiên hỏi cùng một nụ cười:

“Gia Ái? Là em? Sao em lại ở đây?”

“Em làm việc ở đây!”

“Vậy sao? Thật là trùng hợp, anh cũng vậy!” Chấn Thiên vui vẻ nói. Đã hơn một tháng cả hai mới gặp lại nhau, mỗi lần anh tìm cô Gia Ái đều bảo là có việc bận hay thấy không khỏe. Điều này luôn khiến Chấn Thiên không vui suốt thời gian đó, anh đã quen việc nhìn thấy nụ cười của Gia Ái. Cuộc gặp gỡ tình cờ này cũng làm tâm trạng Gia Ái tốt hơn, cô vốn muốn hẹn anh ra ngoài để chuộc lỗi cho những lần từ chối trước đó. Không ngờ lại có thể gặp anh ở công ty.

“Gia Ái! Em làm việc ở bộ phận nào?” Chấn Thiên hỏi.

“Phòng kinh doanh, em chỉ mới là nhân viên tập sự thôi. Còn anh?”

Chấn Thiên vừa định trả lời thì bị dòng người vừa bước vào phòng cắt ngang. Gia Ái thấy vậy cũng biết nên quay về. Cô nhẹ nhàng gật đầu chào anh rồi bước ra cửa. Vừa về đến phòng kinh doanh ở tầng bảy thì điện thoại cô đổ chuông báo, tin nhắn của Chấn Thiên chỉ có mấy chữ “Tan ca chờ anh.”

Gia Ái cất điện thoại đi, bước về phía Thành Tâm làm việc, vui vẻ nói:

“Chị có muốn nghe phó tổng giám đốc hát không?”

4. Chương 10 - 11 - 12

Chương 10. HAI CON ĐƯỜNG

Cho dù Ódr đã trở thành quái vật, em vẫn nguyện đi tìm như Frejya.

Đã hứa chờ Chấn Thiên nên Gia Ái không đi cùng các đồng nghiệp. Cô nhàn nhã đứng chờ ở bãi đỗ xe công ty, đôi tay bận rộn xoay một cái Gigaminx. Đã hơn nửa tiếng những vẫn không thấy anh về, tuy vậy tâm trạng Gia Ái chẳng hề bị ảnh hưởng, việc chờ đợi ai đó đã trở nên quá quen thuộc với cô.

Vì phải tiếp khách hàng nên Chấn Thiên tan ca trễ giờ, anh cùng vị đối tác bước vào thang máy, mắt lo lắng nhìn đồng hồ, tự hỏi Gia Ái có còn đợi mình không. Xuống đến tầng B, Chấn Thiên bất giác mỉm cười nhìn cô gái đang đứng đó. Anh bước về phía Gia Ái, nhưng không chỉ có anh làm vậy, vị đối tác kia cũng đang hành động tương tự. Chấn Thiên dừng lại nhìn Ngô Minh Hy trò chuyện với cô. Trên gương mặt Gia Ái là một nụ cười, anh bỗng dưng cảm thấy không vui. Chấn Thiên nhớ lại ngày hai người gặp Ngô Minh Hy ở hiệu bánh ngọt, lúc đó Gia Ái trông rất lạ. Xem ra mối quan hệ giữa họ không bình thường.

Một lát sau thì Ngô Minh Hy rời đi, Gia Ái đứng đó nhìn theo. Thấy vậy tâm trạng Chấn Thiên ngày càng chùng xuống, anh hít một hơi sâu rồi bước về phía cô.

“Gia Ái! Xin lỗi. Để em đợi lâu như vậy!”

“Không sao, em đã tính đến cách đền bù cho anh rồi.” Cô lại mỉm cười, nụ cười có thể khiến Chấn Thiên cảm thấy tốt hơn. Gia Ái vui vẻ nói: “Em có hẹn đi hát karaoke với đồng nghiệp. Nể mặt đi cùng em đi!”

“Được. Nhưng anh phải nói rõ một chuyện!”

“Rằng anh là phó tổng à? Em biết rồi.”

“Đồng nghiệp nói với em sao?” Chấn Thiên ngạc nhiên hỏi.

Gia Ái lắc đầu:

“Đó là một buổi họp cổ đông, anh bảo rằng anh làm việc ở An Vĩnh và em thấy có vài người gật đầu chào anh. Cũng đâu khó để đoán ra.”

Cô nói xong thì đi đến chỗ xe Chấn Thiên đang đậu, chẳng để ý đến nụ cười của anh. Hai mươi phút sau thì họ đến nơi, buổi tối trời khá lạnh nên Gia Ái vừa bước xuống thì Chấn Thiên đã choàng áo vest của mình lên cho cô.

“Không được!” Gia Ái ngăn anh lại. “Em không muốn trở thành người nổi tiếng đâu! Các chị chỉ nghĩ em quen biết anh thôi.”

“Em nói với họ thế nào?”

“Thì anh là đàn anh của em ở trường đại học, bao năm xa cách giờ mới gặp lại nhau. Lâm li lắm đúng không?” Gia Ái nhảy mắt rồi bước vào căn phòng cạnh đó.

Tuy đã biết trước nhưng tất cả các nhân viên phòng kinh doanh đều thấy bất ngờ về sự xuất hiện của phó tổng giám đốc. Đơn giản vì xưa nay anh rất ít khi đi ra ngoài với các đồng nghiệp, hầu như anh ấy chỉ chỉ trả cho những buổi liên hoan chứ không tham gia. Mọi người ai nấy đều vui vẻ hỏi han hay mời rượu Chấn Thiên, chỉ riêng Gia Ái là không nói gì, cô thích xem những người khác trò chuyện hơn. Được một lát thì chị em ở đây bắt đầu yêu cầu Chấn Thiên hát, vốn rất muốn từ chối nhưng anh lại bị ánh mắt mong chờ của Gia Ái thuyết phục.

Chấn Thiên đã chọn một ca khúc vô cùng ngọt ngào. “Nothing gonna change my love for you” và điều này dẫn tới việc các nhân viên nữ lập tức phát cuồng.

“Sếp! Các chị em ở đây đều thắc mắc một việc.” Chị Hồng nói khi bài hát kết thúc. “Xin hỏi sếp đã có người yêu chưa?”

“À! Tôi vẫn đang tìm!” Chấn Thiên hòa nhã đáp, câu trả lời phải nói là rất hợp ý với phái nữ trong phòng.

“Vậy sếp có thấy ai ở đây thích hợp không?” Hạnh Hoa hỏi cùng đôi mắt đầy ngụ ý.

Chấn Thiên chưa kịp trả lời thì Thành Tâm đã lên tiếng:

“Nhớ tính Tâm nữa nha!”

“Khục” Gia Ái bật ra tiếng ho, cô vừa bị sặc bởi phải kiềm chế không phun ra ngoài ngụm rượu. Chấn Thiên thấy vậy liền lấy khăn giấy cho Gia Ái, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô. Hành động này làm những cô gái khác tự hiểu ra mà không hỏi nữa, trong khi Thành Tâm giận hờn nốc cạn cả ly rượu.

Thêm một tiếng nữa thì buổi liên hoan kết thúc, vì uống khá nhiều nên Gia Ái đi đứng không vững, Chấn Thiên tự nguyện nhận nhiệm vụ đưa cô về. Tuy nhiên lúc đi cô lên xe anh mới nhớ ra bản thân không biết nhà Gia Ái ở đâu. Hỏi những người khác họ đều lắc đầu. Cuối cùng giải pháp chính là đưa cô về nhà mình.

Gia Ái ngủ ngon lành trên giường, vùi người vào đồng chăn gối. Chấn Thiên ngồi bên cạnh ngắm nhìn cô. Bất giác mỉm cười, anh nhận ra mình muốn bảo vệ cô gái này... với tư cách một người đàn ông.

Gia Ái về đến nhà đã là trưa hôm sau, cô từ chối lời đề nghị hộ tống của Chấn Thiên vì không muốn để lộ thân phận mình. Vừa bước vào cổng Gia Ái đã thấy dì Lan đi đến. Dì lo lắng hỏi:

“Tối qua con đi đâu vậy hả? Dì gọi cho con cả đêm nhưng không liên lạc được.”

“Con xin lỗi dì! Con ngủ lại nhà đồng nghiệp. Điện thoại thì hết pin nên...” Gia Ái nói giọng hối lỗi.

“Bỏ đi. Mà thiệt không biết sao lại có kiểu trùng hợp như vậy. Ông chủ đang chờ con trong nhà kìa.”

Gia Ái nghe xong thì trở nên bối rối:

“Con phải làm sao đây? Đầu thế xuất hiện trước mặt ba với bộ dạng này. Nếu lỡ ba nghĩ con là đứa hư đốn thì làm thế nào? Con...”

“Được rồi, đi vòng qua nhà bếp mà chỉnh trang lại là xong chứ gì. Nhanh lên!” Dì Lan đứng nhìn theo dáng chạy đi của Gia Ái mà thở dài. Phản ứng của cô làm bà thấy buồn. Hai cha con gặp nhau ít đến nỗi Gia Ái chỉ muốn thể hiện mặt tốt của mình trước mặt ông chủ. Nếu là lẽ thông thường, có đứa con gái nào lại sợ cha mình thấy bản thân ăn mặc không được chỉnh chu cho lắm. Đối với Gia Ái, người cha đã dần trở thành một vị khách trong nhà.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Gia Ái đi xuống nhà tìm cha mình. Cô nói với chút dè chừng:

“Con xin lỗi. Để ba đợi lâu!”

“Ba có nghe dì Lan nói tối qua con ở nhà bạn. Dù sao con cũng là con gái. Phải cẩn thận một chút.”

“Dạ!” Gia Ái ngoan ngoãn trả lời, tâm trạng cô trở nên tốt hơn nhiều.

“À phải. Lúc này ba đã gọi điện bảo Minh Hy đến đây dùng cơm. Chắc nó cũng sắp đến rồi.” Huỳnh Tinh Thanh nói, tay lắc tròn một ly trà.

“Có chuyện gì sao ba?”

Ông chau mày khó hiểu:

“Sao lại có chuyện gì? Đến nhà vị hôn thê ăn cơm cũng phải có lý do sao?”

Gia Ái lúng túng gật đầu, vừa lúc có tiếng chuông cửa. Cô đứng dậy bước ra ngoài mở cửa cho Minh Hy. Tự bản thân cảm thấy may mắn vì đã về trước khi anh đến.

“Em sao vậy?” Minh Hy hỏi, anh cũng nhìn ra nét bần thần của cô.

“Hả? À... Không có gì. Ba em đang chờ anh.” Gia Ái nhỏ nhẹ trả lời.

Bữa ăn diễn ra hết sức thân thiện, so với lần trước thì Minh Hy như đã thay đổi một trăm tám mươi độ. Anh luôn vui vẻ đối đáp với ông Thanh, hai người có vẻ như vô cùng hợp ý nhau, chỉ có mỗi Gia Ái là mang tâm trạng không tốt dù cô không hề để lộ ra. Kết thúc bữa trưa, Gia Ái đưa Minh Hy đi dạo khắp vườn nhà. Nếu là trước kia thì chần chẫn người nói nhiều nhất là cô, nhưng... có rất nhiều việc đã thay đổi.

“Hình như em không vui?” Minh Hy hỏi khi cả hai bước vào khu nhà kính.

“Đâu có.” Cô nói dối.

Nghe vậy Minh Hy chỉ nở một nụ cười ôn hòa, anh đưa mắt xem xét khu nhà rồi dừng lại trên những bông hoa trà.

“Em thích hoa trà sao? Vì tên của mình?”

Lần đầu tiên trong ngày Gia Ái mỉm cười thật lòng, cô không ngờ anh biết hay để tâm đến tên tiếng Anh của mình.

“Một nửa thôi.”

“Vậy nửa còn lại?”

“Sau này em sẽ nói.” Cô trả lời rồi quay sang ngắm những đóa bạch trà. Có rất nhiều lý do ột hành động, và cũng có rất nhiều hành động chỉ vì một lý do. Những đóa hoa này là ví dụ cho cả hai.

Chương 11. BÓNG ĐÊM

Nếu đã không thể làm công chúa, trở thành phù thủy cũng chẳng sao.

Trong quán bar của Kiến Tân, cả ba người bạn đang ngồi cùng nhau trò chuyện.

“Theo trực giác vô cùng nhạy bén của một phóng viên. Mình cho rằng ở đây chắc chắn có vấn đề!” Bối Lâm giãng giãi với nét tự tin. “Hắn ta sao lại có thể thay đổi thái độ nhanh như vậy được. Cẩn thận đi Ái! Coi chừng mắc bẫy đó!”

“Lâm tặc nhìn đâu cũng thấy tội ác.” Kiến Tân nói rồi chuyển nhanh thành tiếng ho.

“Cậu có tin mình bẻ gãy xương sườn cậu không hả Đậu Phụng?”

Gia Ái phì cười nhìn hai người bạn, cô lên tiếng can ngăn:

“Đừng gây nhau nữa... Lâm à! Mình tự biết lo cho bản thân mà. Yên tâm đi!”

“Không phải đâu.” Bối Lâm nhảy lại ngồi cạnh bên Gia Ái. “Mình nghĩ rất có khả năng cái cô Tường Vân kia... là do tên Hy ra tay thủ tiêu. Vì hắn phát hiện ra cô ả đang gạt hắn. Sau đó thì quay lại đối xử tốt với bạn, ít ra thì bạn rất giàu.”

“Cứ làm như nhà tên đó nghèo lắm vậy. Cậu đọc quá nhiều truyện trinh thám rồi đó Trần đại tiểu thư.” Kiến Tân trêu chọc.

Bối Lâm vừa muốn trả lời thì Gia Ái đã lên tiếng trước:

“Không phải anh Hy làm đâu. Đừng hỏi tại sao... mình biết là vậy.”

Câu nói làm Bối Lâm từ bỏ ham muốn chì chiết Ngô Minh Hy, cô chuyển sang trò chuyện về mấy tin tức đang hot trên mạng. Gia Ái ngồi đó lắng nghe hai người bạn mình bàn luận nhưng đầu óc thì đang trôi dạt về một phương khác. Sau ngày Tường Vân xảy ra chuyện thì tâm trạng Gia Ái luôn không tốt. Cô biết rõ những việc đang xảy ra chỉ là bình minh trước cơn bão.

Tiếng thét làm dì Lan giật mình, dì mang vội đôi dép đi trong nhà vào rồi chạy lên tầng hai, gấp gấp mở cửa phòng Gia Ái. Cô đang ngồi trên giường thở dốc, gương mặt ướt đẫm nước mắt lẫn mồ hôi.

“Sao vậy Ái? Con gặp ác mộng à?”

Gia Ái cố gắng định thần, đưa mắt nhìn dì Lan:

“Dạ... nhưng con không sao rồi!”

“Dạo này dì thấy con hay buồn bã. Giờ lại thêm việc này. Nếu có chuyện gì thì nói dì nghe đi.”

Cùng một nụ cười an ủi, Gia Ái lắc đầu:

“Con không sao thật mà dì. Lúc nãy con mơ thấy bà ấy, nên...”

Dì Lan nhìn cô một lúc rồi nói:

“Được rồi. Vậy con ngủ lại đi.”

Sau khi cánh cửa phòng khép lại, Gia Ái đưa tay lên trái tim mình, cố gắng điều hòa nhịp thở. Đôi mắt cô xoáy sâu vào một điểm vô định.

Sáng hôm sau một tin tức được truyền đến, Huỳnh Tĩnh Thanh vừa bị đột quỵ.

Gia Ái ngồi bất động trước phòng cấp cứu, mắt đăm đăm nhìn xuống chân. Mọi giác quan lúc này đều đã bế tắc, ngay cả nước mắt cũng không rơi. Rất nhiều người đến, cũng có nhiều người nói chuyện với cô nhưng tất cả đều không có hồi đáp. Gia Ái ngồi như vậy rất lâu, gần như hóa đá... cho tới khi một giọng nói xa lạ vang lên:

“Cho hỏi ai là người thân của bệnh nhân!”

“Là tôi!” Cô đứng dậy, nhanh chóng đi đến trước mặt vị bác sĩ: “Cha tôi thế nào rồi?”

“Bệnh nhân đã qua thời kỳ nguy hiểm, nhưng... nhưng mà cơ hội hồi phục là rất thấp. Có thể ông ấy sẽ trở thành người thực vật suốt đời. Chúng tôi rất tiếc.” Bác sĩ nói với chút hối lỗi rồi bỏ đi.

Sự im lặng bao trùm, Gia Ái chỉ đứng tại chỗ, rồi ai đó choàng tay qua vai cô.

“Ái! Con không sao chứ?” Di Lan hỏi.

Cô nhẹ nhàng đáp:

“Con đi làm thủ tục nhập viện. Di giúp con chuẩn bị một ít đồ rồi đem đến nha. Tối nay con sẽ ngủ lại đây.”

Gia Ái nói rồi quay người hướng ra quầy tiếp tân. Ở đây Di Lan bật khóc thành tiếng. Những người khác cũng bắt đầu rời đi.

Cánh cửa mở ra rất khẽ, Gia Ái nhẹ nhàng bước đến bên giường của cha mình rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó. Cô đưa mắt nhìn ông, cha cô trông như đang ngủ. Gia Ái kéo chăn lên cao hơn một chút, mọi hành động đều rất dịu dàng. Cô ngồi như thế cho đến khi trời sáng, không hề chớp mắt.

Khi tia nắng đầu ngày xuyên qua cửa kính, Gia Ái đứng dậy kéo tấm rèm cửa sang một phía để ánh bình minh truyền vào phòng.

“Trời sáng rồi ba!” Cô nhỏ nhẹ nói. “Lúc con còn nhỏ ba hay nói buổi sáng thì phải thức dậy tập thể dục, như vậy thì mới mạnh khỏe được. Ba biết không? Khi ba không ở nhà con vẫn thường làm vậy. Lâu rồi thì trở thành thói quen. Con còn có thể làm bữa sáng nữa. Thật ra thì bữa nào con cũng nấu được, chỉ là ba hay đi vắng nên con mới không có cơ hội trở tài đó thôi...” Gia Ái đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng. “Ba thấy chỗ này thế nào? Nếu ba không thích con có thể đổi chỗ khác. Con...”

Tiếng gõ cửa cắt ngang câu chuyện của cô, Nguyên Phong bước vào nói:

“Ái! Người của tập đoàn cần em đến An Vĩnh. Mẹ anh sẽ đến thay.”

“Ba! Con đi làm việc đây. Ba yên tâm! Con gái ba sẽ làm thật tốt.” Gia Ái nói rồi đứng dậy, cùng Nguyên Phong ra ngoài.

Lúc Gia Ái đến thì hầu như tất cả những cổ đông lớn của An Vĩnh đều đã có mặt, bao gồm cả Chấn Thiên. Cô gật đầu chào họ một cách trang nhã rồi bước đến chiếc ghế chủ nhưng không ngồi xuống.

“Chắc mọi người cũng biết hiện giờ cha cháu đang có chút vấn đề về sức khỏe.” Gia Ái từ tốn lên tiếng. “Vậy nên từ bây giờ tất cả những quyền hành và chức vụ của ông ở An Vĩnh đều sẽ do cháu tiếp nhận. Rất mong các chú bác giúp đỡ.”

“Không phải là bác đây làm khó dễ gì cháu. Nhưng để cả tập đoàn lớn như vậy ột cô bé làm chủ, bác không thể yên tâm được.” Hà Văn Đông, người có cổ phần đứng thứ hai ở An Vĩnh nói và một số người khác gật đầu ủng hộ.

Gia Ái mỉm cười:

“Cháu biết, nhưng nói thế nào thì An Vĩnh cũng là gia nghiệp. Việc cháu thừa kế chỉ là chuyện sớm muộn. Cháu hiểu nỗi lo của các chú bác đây. Có điều nếu không cho cháu cơ hội, sao mọi người có thể nói cháu không thể?”

Kết thúc câu, Gia Ái kiên định nhìn thẳng vào mắt Hà Văn Đông, mất mấy giây thì ông tặc lưỡi với vẻ thông hiểu:

“Vậy được. Để bác cho cháu một cơ hội. Dự án xây dựng khu nghỉ dưỡng Eastern Star hiện nay đang gặp một số khó khăn. Chỉ cần cháu giải quyết được để dự án khởi công đúng thời hạn, bác nghĩ sẽ không ai phản đối nữa.”

“Được.” Gia Ái dứt khoát trả lời. “Cháu đồng ý! Nếu như cháu không làm được thì sẽ tự động nhường vị trí này cho người thích hợp hơn.”

Câu nói này làm Hà Văn Đông vui vẻ gật đầu, bởi ông không tin một con bé miệng còn hôi sữa có thể làm nên chuyện gì. Dự án đó chỉ còn hai tháng nữa thì sẽ đến ngày khởi công, trong khi vẫn còn nhiều hộ gia đình nhất quyết không chịu bán đất lại cho An Vĩnh. Cho dù là những người dày dặn kinh nghiệm nhất cũng không thể thuyết phục được họ và... ông sẽ không bao giờ để con bé này thành công. Thỏa thuận xong, Gia Ái lễ độ nói lời cảm ơn rồi ngồi nhìn những người kia lần lượt rời khỏi phòng họp.

Khi chỉ còn lại hai người, Chấn Thiên bước về phía cô:

“Cho dù xảy ra chuyện gì. Hãy nhớ lúc cần giúp đỡ thì gọi cho anh!”

Chương 12. ÁC MỘNG

Trong thế giới của bóng tối, chẳng phải phù thủy rất cô đơn sao?

Gia Ái thường có một giấc mơ, trong đó cô chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, hồn nhiên vui vẻ nắm lấy tay cha mẹ. Cả gia đình ba người cùng đi dạo trên một cánh đồng đầy hoa màu vàng, rồi bỗng nhiên người mẹ buông tay cô ra mà bước về phía một người khác. Gia Ái chạy theo, nhưng đi được vài bước thì cô rơi xuống một chiếc hố. Thế giới của cô lúc này chỉ còn một màu đen. Ở xa phía bên kia có bóng dáng một người đang đứng. Nhưng thật kỳ lạ, mỗi khi cô bước đến thì người đó lại đi xa hơn. Vậy nên cô không dám cử động, chỉ đứng nhìn theo. Gia Ái cảm thấy trong thế giới này người đó là màu sắc duy nhất, là tất cả niềm hy vọng của cô. Thế nhưng cô lại chẳng thể nào chạm tới. Chỉ có thể mãi mãi chờ đợi người đó bước về phía cô.

Giấc mơ ấy cứ lặp đi lặp lại, Gia Ái cũng vì vậy mà chờ rất lâu, lâu đến nỗi cô quên mất mình đang chờ đợi, chỉ đứng như vậy hết ngày này qua ngày khác. Rồi có một đêm giấc mơ ấy thay đổi, người mẹ bỏ đi, cô đuổi theo nhưng cha giữ tay cô lại. Ông ngồi xuống để có thể nhìn thẳng vào mắt con gái mình.

“Gia Ái! Ba không muốn chờ đợi nữa, bây giờ ba sẽ đuổi theo mẹ con. Nhưng ba không thể đưa con theo được.” Câu nói vừa kết thúc, ông quay mặt bước đi về hướng người phụ nữ kia biến mất. Và Gia Ái giật mình tỉnh giấc cùng với những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Dì Lan đặt ly sữa lên bàn cho cô, lo lắng nhìn gương mặt Gia Ái:

“Tối qua dì lại nghe tiếng thét của con. Lại gặp ác mộng phải không?”

Gia Ái uống một ngụm sữa, vui vẻ nói:

“Hôm qua con mơ thấy dì nói không thương con nữa nên sợ quá.”

“Chỉ giải nịnh.” Dì ngồi xuống đối diện cô, giọng chần chừ. “Ái... Con có tính đưa ông chủ về nhà không? Có lẽ ông ấy không thích ở lại bệnh viện.”

Nét cười của Gia Ái tắt dần, cô nhỏ nhẹ:

“Dì cho là ba con thích ở nhà sao?” Không có câu trả lời, cô nói tiếp. “Con đã chuyển ông ấy qua phòng dài hạn loại tốt nhất rồi. Ba ghét nhất là ở nhà. Mà thôi, con đi làm nghe dì.”

Cô nói rồi đứng dậy, đi thẳng ra cổng. Gia Ái đến công ty rất sớm, cô ngồi trong phòng làm việc của cha mình ngày trước chậm rãi uống một cốc cà phê. Đôi mắt xinh đẹp mơ hồ nhìn ra phía cửa sổ. Tâm trí cô đang nghĩ về những gì đã và đang xảy ra, nghĩ luôn về cách để giải quyết tất cả. Bây giờ Gia Ái đã thay thế cha mình nắm giữ năm mươi một phần trăm cổ phần, đồng thời trở thành chủ tịch kiêm tổng giám đốc của An Vĩnh. Hội nghị cổ đông đột xuất chỉ diễn ra khi có một hay nhiều người nắm giữ trên năm mươi phần trăm cổ phần yêu cầu triệu tập. Nếu không phải Hà Văn Đông gây khó dễ thì cô hoàn toàn không cần vất vả về chuyện ở Eastern Star. Vị trí này, muốn ngồi vững sẽ rất khó khăn.

“Mời vào!” Cô nói khi nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Cô chủ. Nghe nói cô tìm tôi?” Tài xế Thành hỏi.

“Chú ngồi đi... cháu có nghe nói lúc ba cháu xảy ra chuyện chú đã ở bên cạnh ông. Cháu chỉ muốn biết những chuyện đã xảy ra.” Gia Ái nói cùng một nụ cười thân thiện nhưng trái lại tài xế Thành lại có vẻ rất lưỡng lự.

“Cô chủ... thật ra... thật ra ông chủ bảo tôi không được nói với cô... nhưng chuyện đã ra như vậy thì...” Tài xế Thành nuốt khan. “Mỗi lần về đây ông ấy đều đến một nơi, tôi cũng không biết là tại sao, ông ấy không cho tôi theo mà kêu ngồi chờ trong xe.”

“Khoảng bao lâu?”

“Dạ?... À khoảng trên dưới một tiếng. Lần ông chủ phát bệnh thì chỉ đi có mười phút.”

“Cảm ơn chú. Lúc cần cháu mong chú có thể giúp đưa cháu đến đó. Còn công việc của chú, cháu đã nhờ người sắp xếp lại. Chú cứ yên tâm!”

Sau nụ cười nhẹ nhõm và cái gật đầu biết ơn, tài xế Thành bước ra ngoài. Khi chỉ còn lại một mình, Gia Ái lại trầm mặc ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ. Dựa theo khoảng thời gian ông viếng thăm, thứ ông tìm kiếm chắc chắn phải là một người. Cha cô đã đi tìm ai đó và không muốn cho ai biết. Người quan trọng như vậy vốn chẳng có bao nhiêu. “Người ba muốn tìm...” Trong một khoảnh khắc Gia Ái nhận ra đó là ai. “Nói cho cùng, ba vẫn giữ một đóa bạch trà.”

“Em đang nghĩ gì vậy?” Chấn Thiên búng tay hỏi, anh đã gõ cửa mấy lần nhưng người trong phòng vẫn không phản ứng.

“Không. Có chuyện gì sao anh?”

“Anh gặp thư ký của em ở ngoài. Thứ này anh đưa hộ cô ấy. Chuyện Eastern Star em đã dự tính gì chưa?”

Gia Ái nhận lấy tập hồ sơ đặt xuống bàn.

“Những chuyện cần làm em đều đã làm rồi.”

“Có cần anh giúp gì không?” Giọng Chấn Thiên quan tâm.

“Nhất định. Em sẽ cần sự hỗ trợ của anh rất nhiều. Nhưng giờ thì em có việc phải đi rồi.” Gia Ái nói xong thì đứng dậy, Chấn Thiên cũng cùng cô ra ngoài.

“Vậy mới nói không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được. Thì ra Ái Á ngoan ngoãn lại là công chúa.” Thành Tâm vừa tắc lưỡi vừa lắc đầu. “Mà Tâm nhìn chỗ nào cũng hồng thấy nhỏ giống, dễ thương nghe lời vậy mà.”

Chị Hồng gật gù:

“Hồi trước tôi còn nghĩ cô tiểu thư chắc xấu dữ lắm. Thì ra là đẹp quá nên giấu.”

“Mấy người nhà giàu lạ ghê. Để con gái vô công ty chạy vật.” Hạnh Hoa nói, cô không thích việc ai nấy đều khen cô gái khác đẹp.

“A!” Thành Tâm hét lớn. “Tâm nhớ ra rồi.”

“Nhớ cái gì?”

“Tâm nhớ gặp Ái Á ở đâu rồi. Hôm bữa Tâm đưa đứa em đi xem biểu diễn dương cầm. Ái Á là cô nghệ sĩ. Lúc đó trang điểm đẹp dã man nên hồng có nhận ra.”

“Chào mọi người!” Gia Ái lên tiếng chào hỏi làm những người kia giật mình suýt đánh rơi mấy ly nước.

“Chủ... chủ tịch!” Thành Tâm lắp bắp. “Hồng phải tụi này trốn việc đâu!”

Gia Ái mỉm cười:

“Em nghĩ mình nợ một lời giải thích với mọi người. Lúc trước là vì để học tập thêm nên em mới làm nhân viên ở đây. Cảm ơn các anh chị đã chiêu cố em.”

Thêm nhiều lời hỏi han thân mật lẫn khách sáo, nhân viên của phòng kinh doanh bắt đầu giải tán. Gia Ái tranh thủ lúc này giữ Thành Tâm lại.

“Chị Tâm. Em có thứ này gửi cho chị.”

“Thiệt hả?” Thành Tâm đọc xong lá thư thì chạy đến ôm lấy Gia Ái. “Thăng chức cho Tâm, cảm ơn nha Ái Ái. Mà thư ký chủ tịch lương có phải rất cao hông?”

“Em có thể nâng lên được.” Gia Ái vui vẻ nói. Để giữ vững chức chủ tịch này cô cần phải có thể lực ở tập đoàn, đây chỉ mới là bước khởi đầu. Những người trung thành với cha cô rất nhiều nhưng người của Hà Văn Đông cũng không ít. An Vĩnh là tổ nghiệp, Gia Ái nhất định không thể thua được.

Gia Ái về đến Huỳnh gia thì trời đã rất khuya, cô bước xuống xe, mệt mỏi đi vào nhà. Vừa định nói với dì Lan mình không muốn ăn gì thì nhận ra người đang ngồi ở phòng khách. Cô không hề lên tiếng, chỉ đứng đó nhìn anh.

“Em về rồi à?” Minh Hy đứng dậy, chậm rãi đi về phía cô, choàng tay ôm lấy. Gia Ái đứng im lặng trong vòng tay người cô yêu. Nhưng thay vì niềm vui có gì đó rất phức tạp. Mất mấy giây Gia Ái đáp lại cái ôm, nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực anh.

“Em không sao chứ?” Giọng anh dịu dàng. Gia Ái vẫn không trả lời chỉ khẽ lắc đầu. “Anh đã đi thăm bác trai... cho dù có chuyện gì cũng phải nói với anh, biết không?”

Giữa “lúc cần giúp đỡ thì gọi cho anh” và “cho dù có chuyện gì cũng phải nói với anh” có bao nhiêu sự khác biệt. Thật ra ý nghĩa cũng tương tự nhau, cái không giống chính là người nói. Nước mắt của Gia Ái trào ra. Cô đang khóc vì điều gì? Vì vui? Cảm động? Mệt mỏi hay đau lòng? Không. Cô khóc vì cảm thấy bản thân quá bị thương, quá tội nghiệp.

5. Chương 13 - 14 - 15

Chương 13. ẨM MUU

Nếu ăn táo độc có thể được nộ hôn của hoàng tử, em sẽ ăn mà không cần suy nghĩ.

Gia Ái ngồi trong văn phòng xem lại tập hồ sơ về việc giải tỏa khu đất cho dự án Eastern Star. Hiện giờ có tất cả mười hai hộ không đồng ý san nhượng chủ quyền đất, cái khó chính là có đến chín nhà nằm ngay trung tâm công trình. Còn chưa đến hai tháng dự án sẽ khởi công, thời gian nghe thì có vẻ dài nhưng thực chất là chẳng có bao lâu. Hà Văn Đông xưa nay vẫn luôn nhìn ngó chức chủ tịch của An Vĩnh, nếu không phải cha cô kinh doanh rất thành công thì e là sớm bị ông ta hạ bệ. Theo tính cách gian xảo xưa nay, Hà Văn Đông chắc chắn sẽ tạo thêm chướng ngại cho cô. Gia Ái vốn không hề muốn giữ vị trí này, nhưng thời thế đã thay đổi, dù vất vả đến đâu cô cũng phải làm thật tốt. Cô đã hứa với cha mình như vậy.

Một tuần sau ngày tiếp nhận quyền chủ tịch, trợ lý Phương đặt lên bàn làm việc của Gia Ái một tập hồ sơ:

“Chủ tịch, cái này là thông tin vừa mới thu thập được. Có vẻ như ông Đông đã ra tay rồi. Trong số những căn nhà không đồng ý giải tỏa thì người có tiếng nói nhất là ông Sứ, ông ta có một đứa con trai lưu manh, suốt ngày ăn chơi cờ bạc. Trước kia anh ta đòi tăng tiền bồi thường thì mới bán đất, nhưng bỗng nhiên gần đây anh ta tuyên bố có chết cũng không bán. Ông Sứ chỉ có mình tên đó là con trai nên rất nghe lời anh ta... Chủ tịch, cô tính làm thế nào?”

“Bây giờ phải xem là ai trả giá cao hơn thôi. Cảm ơn anh, anh Phương. Anh có thể ra ngoài rồi.” Gia Ái nhã nhặn nói, khi còn lại một mình cô bấm điện thoại gọi ột người. “Alo, Kiến Tân! Mình cần cậu giúp một chuyện.”

“Ừ, có gì cứ nói.”

“Chẳng phải nhà cậu có quan hệ tốt với mấy đại ca xã hội đen sao? Điều tra dùm mình một người.” Tiếp sau Gia Ái kể rõ mọi chuyện cho người bạn thân của mình, chuyện đã thành ra như vậy thì chỉ có Kiến Tân mới có thể giúp được cô.

“Cha! Cha có nhất định làm vậy không? Chúng ta có thể cạnh tranh công bằng mà.” Giọng Chấn Thiên lo lắng. “Cần gì tạo thêm chứng ngại cho Gia Ái?”

“Con trai. Chuyện trên thương trường là phải nói đến thủ đoạn. Con nói xem một con bé như thế thì làm sao có thể quản lý cả An Vĩnh? Cha chỉ muốn bao nhiêu công sức đã đổ ra được đền đáp. Nếu lỡ con bé đó thành công, nhưng sau đó lại không biết kinh doanh, làm cho tập đoàn đổ bể thì phải làm sao? Thiên à! Cha cũng là nghĩ cho cô ta. Làm tiểu thư ngồi hưởng lợi tức không tốt hơn là cang đáng hết cả tập đoàn sao?” Hà Văn Đông vỗ vai đứa con trai nuôi của mình an ủi. “Cha có nghe nói con rất thân với con bé đó, vậy thì càng tốt. Nếu con có thể khiến cho cô ta tin tưởng... chuyện này sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Hà Văn Đông nói xong thì đưa ly cà phê lên uống một ngụm, trên mặt còn mang đầy vẻ khoái trá. Ngược lại, Chấn Thiên lại không thể nào vui nổi, một bên là người cha đã cứu mang anh còn bên kia là người con gái anh yêu, nếu phải chọn một, Chấn Thiên vốn không có lời đáp nào. Ban đầu anh vào An Vĩnh cũng là do sự sắp xếp của cha nuôi, vì ông muốn tạo ra một thế lực nắm giữ cả tập đoàn, mối quan hệ của họ cũng do vậy mà được giấu kín. Chấn Thiên chưa bao giờ bàn khoản về những quyết định của cha mình. Có điều bây giờ Gia Ái phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn, anh đã không thể bảo vệ cô ấy lại còn tạo ra thêm chứng ngại. Rốt cục đây là thể loại tình yêu gì?

“À phải! Tú Cầm sắp về nước rồi!” Hà Văn Đông vui vẻ nói. “Con bé cứ nhắc đến con suốt. Xem ra đứa con gái này cha phải nhờ hết vào con rồi!”

Chấn Thiên chỉ lặng lẽ gật đầu mà không trả lời. Chuyện ông muốn anh trở thành con rể không phải Chấn Thiên không biết, nhưng xưa nay lý trí đã thắng được trái tim bao nhiêu lần?

Gia Ái đưa lên miệng một ly cocktail do Kiến Tân pha chế, bên cạnh Bối Lâm đang ngồi trầm mặc, chuyện này là rất lạ, xưa nay Bối Lâm không phải là tuýp người thích im lặng. Gia Ái cũng cảm thấy việc này rất khó thích nghi.

“Bạn không có gì chứ?” Cô hỏi.

Bối Lâm chớp đôi mắt mấy cái rồi trả lời:

“Câu này mình hỏi bạn mới phải?”

“Mình không ổn. Thật sự không ổn chút nào!” Gia Ái nói mà không nhìn bạn mình. “Đôi khi mình nghĩ mình sắp phát điên, nhưng bình tĩnh lại thì chẳng sao hết.”

“Ái à!” Bối Lâm nói giọng dịu dàng rồi ôm lấy Gia Ái. “Phải nhớ là bạn còn có mình nữa. Bạn mà điên thật thì mình biết làm sao!”

“Uống lộn thuốc hạ Lâm tặc?” Kiến Tân đến ngồi xuống gần hai cô bạn. “Ái, mình đã nhờ người điều tra rồi. Nghe tên đó nói được trả ba mươi triệu để gây khó khăn cho cậu, sau khi thành công thì nhận thêm tiền lần nữa. Cậu có cần mình nhờ người giải quyết hần không?”

Gia Ái lắc đầu:

“Không cần. Mình sẽ tự giải quyết.”

“Ái.” Kiến Tân chần chừ. “Mình có cảm giác cậu đã thay đổi, ít cười hơn nhiều. Trước kia cậu luôn vui vẻ nhưng bây giờ không còn nữa.”

“Chỉ là chín chắn hơn thôi. Con người sẽ trưởng thành khi gặp phải sóng gió mà.” Gia Ái mỉm cười đáp lại, lý do cô thay đổi chỉ mình cô biết được. Tâm trí Gia Ái nhớ về một chuyện, từ ngày hôm đó cô đã không thể làm công chúa nữa, lựa chọn duy nhất là trở thành phù thủy... vì cô không muốn là một kẻ bị bỏ rơi.

“Cà phê của Sếp!” Thành Tâm nhỏ nhẹ nói.

“Khi có hai chúng ta chị cứ gọi em bằng tên là được.” Gia Ái mỉm cười nhận lấy chiếc tách.

“Nếu vậy thì Ái Ái đừng có uống cà phê nữa. Tâm thấy ngày nào Ái Ái cũng uống rất nhiều. Vậy hồng có tốt cho nhan sắc đâu.”

Gia Ái vui vẻ gật đầu, cô cũng chẳng giải thích tại sao. Đạo gần đây những cơn ác mộng ngày càng nhiều và không phải chỉ một loại. Đêm nào cô cũng không ngủ đủ, nếu không uống thứ này chỉ sợ không thể cầm cự nổi.

“Chị Tâm gần đây có nghe được tin tức gì trong công ty mình không?”

“Có!” Thành Tâm sốt sắng ngồi xuống chiếc ghế đối diện Gia Ái. “Hôm rày ở đây nói về Ái Ái rất nhiều, tụi nó còn cá cược xem em có qua nổi hai tháng này không. Ai chứ ông Đông đó Tâm biết rõ lắm. Ông chuyên môn chọc gậy bánh xe, thế nào cũng sẽ làm khó Ái Ái thôi. Chắc có mỗi phó tổng giám đốc là bỏ qua, hình như cũng gây chuyện một chút lúc ảnh lên chức đó, mà rồi thôi luôn.”

Gia Ái đang nhàn nhã đưa chiếc tách lên miệng thì dừng lại một giây, rồi cô tiếp tục thông thả uống cà phê. Một lát sau thì trợ lý Phương đến và Thành Tâm rời đi.

“Thế nào rồi?” Gia Ái hỏi. Trợ lý Phương là một trong những người cha cô tin tưởng nhất, lúc này cũng là số ít người mà cô có thể trông cậy vào.

“Chủ tịch! Chuyện không ổn rồi. Một trong mười hai hộ đó đã bán đất đi. Và người mua không phải là chúng ta.”

“Xảy ra lúc nào?”

“Mới mấy ngày trước, nghe nói là người kia trả tiền gấp đôi giá chúng ta đưa ra.”

Gia Ái bật cười:

“Bác Đông đúng là chơi sát ván rồi. Dùng cả cách này sao?” Cô như đang tự nói với bản thân. “Anh Phương! Điều tra xem ai là người đứng tên phần đất đó.”

“Vâng chủ tịch!”

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, Gia Ái tựa trán vào đôi bàn tay đan vào nhau. “Hà Văn Đông, tốt nhất đừng để tôi biết là ông mua lại khu đất đó. Nếu không người chết không phải chỉ mình tôi đâu.”

Đứng trong thang máy, Gia Ái tập trung nhìn bức tường bằng gương, trên đó đang phản chiếu hình ảnh của một cô gái xinh đẹp với đôi mắt mang đầy vẻ u buồn. Gia Ái khẽ nghiêng đầu, người trong gương trông rất xa lạ. Cô nhắm mắt lại hít thật sâu, cố gắng tìm lại nụ cười trước kia. Đến khi mở mắt ra Gia Ái giật nảy mình, phía sau đang có một chàng trai nhìn cô chăm chăm.

“Xin chào!” Người đó nói kèm một nụ cười. “Tôi chỉ thắc mắc tại sao một cô gái đẹp như vậy lại không muốn ngắm bản thân.”

Gia Ái xoay người đối mặt với anh ta nhưng không trả lời, vừa lúc cửa thang máy mở, cô nhẹ nhàng bước ra đi thẳng đến nhà hàng, chẳng để ý gì đến người còn lại.

“Anh chờ lâu chưa?” Gia Ái hỏi, môi cô nở một nụ cười nhẹ.

Minh Hy đứng dậy kéo ghế cho cô.

“Anh chỉ vừa mới đến.” Anh ngồi xuống đối diện Gia Ái. “Em muốn ăn gì?”

“Anh cứ chọn đi!”

Minh Hy gật đầu rồi gọi cho cô món thịt bò làm theo kiểu tartare. Đến khi món ăn được mang ra Gia Ái nhìn nó một lát rồi bắt đầu dùng bữa. Nhà hàng Minh Hy chọn khung cảnh rất đẹp, chỗ họ ngồi gần như

có thể nhìn thấy cả cảnh đêm thành phố. Gia Ái đưa mắt nhìn ra ngoài, lòng cô tự hỏi anh có phải đã từng đưa Tường Vân đến đây.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Minh Hy hỏi.

“Anh Hy!” Giọng Gia Ái trầm ngâm. “Em muốn biết một chuyện... Sao anh lại đối xử tốt với em?”

Minh Hy khẽ chau mày thắc mắc:

“Sao em lại hỏi vậy? Em là vị hôn thê của anh, đối xử tốt với em là chuyện bình thường mà.”

Câu nói tới tai, Gia Ái chỉ mỉm cười không đáp. Lý do của anh làm trái tim cô chùng xuống. Anh đối với cô nhiều nhất cũng chỉ là bốn phận. Nhưng bây giờ mọi chuyện không còn như trước, cô sẽ không chỉ đứng đó chờ đợi. Dù là nguyên nhân gì khiến anh bước về phía cô, Gia Ái cũng tình nguyện chấp nhận.

Chương 14. LỰA CHỌN SAI LẦM

Hồ ly trắng hóa thành người, chỉ mong có một tình yêu vĩnh cửu. Cái nhận được cuối cùng vẫn là ánh mắt kinh bỉ.

Tên Mộc hôm nay sau khi thua sạch túi vào trò đá gà thì bực dọc đi về nhà. Nhưng hắn không hề lo lắng, tiền hết thì kiếm lại. Dù sao cho tới lúc cái công ty An Vĩnh kia giải quyết xong chuyện đất đai, hắn muốn có bao nhiêu tiền sẽ có bấy nhiêu, cần gì phải băn khoăn. Đi được một lát, tên Mộc nhìn thấy một sợi dây chuyền nằm bên vệ đường. Ngó qua ngó lại hắn không thấy ai liền nhặt lên bỏ vào túi. Cửa dăng tới miệng đại gì mà không lấy. Hắn vui vẻ đi tiếp quãng đường, nhưng chưa được mấy bước thì thấy một cô gái xông ra từ bụi cây, đầu cô ta đang chảy máu. Tên Mộc vẫn chưa kịp phản ứng thì cô gái đó kêu lớn là bị cướp. Sau đó thêm mấy người nữa chạy đến bắt lấy hắn.

Tên Mộc lớn tiếng kêu oan:

“Mấy anh bắt nhầm người rồi. Tôi không phải ăn cướp đâu.”

“Là anh ta đó.” Cô gái la lên thất thanh. “Là anh ta đánh tôi rồi cướp sợi dây chuyền của tôi.”

Những người kia nghe vậy liền lục soát người tên Mộc, chẳng mất bao lâu đã lôi ra được sợi dây từ túi hắn. Tên Mộc hoảng sợ tột cùng, hắn hoàn toàn không hiểu những chuyện đã xảy ra. Rõ ràng là nhặt được lại trở thành ăn cướp.

“Bắt thằng này đến gặp công an đi. Cho nó ở tù một gông.” Một trong những người kia lớn tiếng nói.

“Đừng, đừng mà. Không phải tôi làm đâu. Tôi... tôi nhặt được thôi.”

“Mày đừng có nói dối nữa. Bắt nó đi đi.” Cùng với những âm thanh tán đồng, tên Mộc bị lôi theo đoàn người, hắn đến đứng cũng không vững nữa.

“Chủ tịch!” Trợ lý Phương ngồi vào xe nói. “Mọi chuyện đúng như ý cô.”

“Rất tốt! Cứ để hắn học tập vài ngày trong tù. Về tổng công ty thôi.” Gia Ái mỉm cười trả lời, chiếc xe theo lệnh cô lập tức chuyển bánh. “Bác Đông, không chỉ mình bác biết dùng thủ đoạn đâu. Nếu cần... cháu sẽ làm rất tốt.”

Một tuần sau ngày tên Mộc bị bắt, có hai người đến thăm hắn. Suốt mấy ngày bị tạm giam, hắn đã rất khổ sở. Khi cha mẹ đến thăm, hắn vật vờ cầu xin họ cứu mình, nhưng họ chỉ có thể lắc đầu. Bây giờ có bao nhiêu tiền cũng không cứu hắn ra được. Tuy nhà tên Mộc không giàu có gì nhưng từ nhỏ hắn đã được nuông chiều, lúc lớn lên thì chỉ biết ăn chơi, làm sao mà chịu nổi bị đọa đày kiểu này.

Cảnh cửa mở ra, tên Mộc mong ngóng nhìn thấy gương mặt của cha mẹ mình nhưng thay vào đó là hai người xa lạ.

“Mấy người là ai?” Hắn hỏi.

“Ồ đây thế nào? Có quen không?” Gia Ái nói, cô đưa mắt nhìn xung quanh.

Tên Mộc nhìn cô gái kia với nét đề phòng:

“Tôi không quen hai người!”

“Không sao. Chúng tôi đến là để cứu anh.”

“Cứu... cứu tôi? Chỉ cần hai người cứu tôi ra, điều kiện gì tôi cũng chịu.” Tên Mộc vội vàng nói, nỗi sợ đã khiến hắn bỏ mặc tất cả những thứ khác.

Trợ lý Phương gật đầu:

“Chúng tôi sẽ bảo cô gái kia bãi nại. Nếu như... cha mẹ anh đồng ý khuyên những người khác cùng bán đất cho chúng tôi.”

“Thì ra là các người vu oan cho tôi!” Tên Mộc lớn tiếng nói. “Tại ba tôi không chịu bán đất chứ gì?”

Gia Ái đặt một ngón tay lên miệng làm dấu hiệu im lặng:

“Anh có chứng cứ không? Tôi có thể kiện anh tội vu khống. Thêm những chuyện kia, anh không ngồi năm ba năm mới là lạ.”

Sau mấy giây đứng hình, tên Mộc lắp bắp:

“Được... được! Tôi hứa với mấy người.”

“Hãy nhớ lời anh nói.” Trợ lý Phương cảnh cáo rồi bước theo vị chủ tịch vừa đi ra.

Hai người họ cùng đến một quán nước ở trung tâm thành phố, trong lúc đợi phục vụ đi chuẩn bị, trợ lý Phương hỏi:

“Chủ tịch! Còn chuyện phần đất bị mua mất, cô tính thế nào?”

Gia Ái tựa lưng vào thành ghế trả lời:

“Không cần làm gì cả. Bây giờ chỉ chờ đến ngày hết giao kèo hai tháng là được. À phải! Anh đừng để phó tổng biết những chuyện chúng ta đang làm.”

Trầm ngâm uống nước một lát, trợ lý Phương chần chừ nói:

“Chủ tịch! Tôi cảm thấy cô rất khác với cha mình.”

“Vì em đã dùng thủ đoạn sao?” Gia Ái hỏi, tay đặt ly nước lại lên bàn.

“Không! Vì cô quyết đoán hơn ông ấy rất nhiều. Nếu là chủ tịch Thanh, ông ấy sẽ chỉ nghĩ tới việc thuyết phục họ. Cũng như việc ông ấy biết rõ ông Đông luôn muốn chiếm đoạt An Vĩnh, giở trò trong tập đoàn nhưng vẫn nghĩ tình bạn bè mà bỏ qua.”

Gia Ái khẽ mỉm cười. Cô không giống ông ấy, đây rốt cục là chuyện tốt hay xấu. Nếu ông còn khỏe mạnh, liệu ông có trách cô không? Gia Ái thật muốn biết.

Gia Ái ngồi xuống bên cạnh giường của Huỳnh Tĩnh Thanh, cô mang một cuốn sách ra bắt đầu đọc. Từ khi ông xảy ra chuyện, cứ cách mấy ngày Gia Ái lại đến, khi thì đọc sách lúc thì trò chuyện, dù không hề có lời đáp nhưng cô chẳng quan tâm. Thật ra so với thời gian trước kia, Gia Ái cảm thấy như vậy cũng không quá tệ, ít ra cô thể gặp được cha mình bất cứ khi nào muốn.

Rời khỏi bệnh viện, Gia Ái tới nhà họ Ngô, hôm nay là bác Hoàng bảo cô đến. Theo lời mẹ Minh Hy, Gia Ái ngồi xuống ghế sofa cùng anh. Mọi người hỏi han chuyện của cha cô một lát thì bác Hoàng chuyển chủ đề:

“Gia Ái! Bác biết nói chuyện này bây giờ có vẻ không thích hợp. Nhưng bác nghĩ ba con chắc cũng muốn việc hôn sự của hai đứa sớm được tiến hành. Vậy nên... bác định để con và Minh Hy kết hôn. Con thấy sao?”

Gia Ái không trả lời ngay, cô lặng lẽ suy nghĩ rồi đưa mắt nhìn sang người bên cạnh. Minh Hy thấy biểu hiện của Gia Ái thì lên tiếng:

“Anh cảm thấy như vậy cũng rất tốt! Ít ra anh có thể ở bên cạnh em nhiều hơn.”

Đôi mắt sắc sảo của Gia Ái bỗng nhiên như được bao phủ bởi một lớp sương mù. Người cô yêu muốn cưới cô, điều Gia Ái mong đợi từ thời thơ ấu đang xảy ra, còn có lý do gì để phản đối nữa? Nhưng... sao cô lại không thấy vui vẻ chút nào? Tại sao lại chỉ có một nỗi đau hiện hữu?

“Dạ! Mọi chuyện hai bác cứ quyết định.” Cô nhẹ nhàng nói.

Về đến nhà, Gia Ái đứng lặng trước tấm gương. Nhắm đôi mắt lại, giọng cô lạc đi:

“Mình điên rồi! Thật sự đã phát điên rồi!”

Gia Ái ngồi sụp xuống đất, không kiềm được mà bật ra tiếng khóc. Dù là điên, vẫn không thể lựa chọn khác được.

Chương 15. NGỖ CỤT

Nếu anh là Narcissus, em nguyện làm Echo!

Ngày cuối cùng khi hai tháng giao kèo kết thúc, Gia Ái mặc một bộ trang phục công sở chỉnh tề ngồi chờ Hà Văn Đông ở phòng khách nhà ông. Người giúp việc nói ông ta đang bận không xuống được. Gia Ái không phiền, chuyện này có gì lạ, ông ta chỉ đang ra oai với cô, nhưng cũng chẳng được bao lâu.

“Gia Ái! Để cháu chờ lâu rồi!” Vừa nói Hà Văn Đông vừa bước xuống cầu thang.

“Không sao!” Cô tươi cười.

Hà Văn Đông ngồi xuống ghế, ân cần hỏi:

“Hôm nay cháu đến có việc gì sao?”

“Cháu đến gửi cho bác xem thứ này.” Gia Ái nói, tay đặt nhẹ một bao hồ sơ màu vàng lên bàn.

Với nét mặt khó hiểu, Hà Văn Đông mang số tài liệu đó lên xem, mắt vừa lướt qua ông ta lập tức chau mày lại, sự tự tin được thay bằng vẻ lo lắng.

“Sao cháu có mấy thứ này?”

“Bác không cần quan tâm đến lý do. Chín mươi chín phần trăm khu đất đó cháu đều đã thu mua thành công. Nhưng mà phần đất còn lại... là phải chờ xem bác có đồng ý bán không?” Gia Ái bình thản nói. “Dĩ nhiên... quyền quyết định là tùy thuộc vào bác thôi.”

Hà Văn Đông bật cười lắc đầu với nét tán thưởng, rồi ông nhìn Gia Ái với ánh mắt sắc nhọn:

“So với cha mình, cô càng lợi hại hơn. Được! Sáng mai sẽ có người đến ký hợp đồng bán đất.”

“Cảm ơn bác!” Gia Ái cầm túi xách đứng dậy. “Cháu về trước.”

Cô thông thả bước ra khỏi khu biệt thự, đi đến chiếc xe đang chờ sẵn. Gia Ái vừa đóng cửa xe thì trợ lý Phương đã lên tiếng hỏi:

“Chủ tịch! Sao cô không đợi đến ngày mai để công bố số tài liệu đó?”

Gia Ái nhẹ nhàng trả lời:

“Nếu đã không thể hạ gục hoàn toàn, vậy thì cứ giữ cho ông ta một chút mặt mũi. Cạn tình quá sẽ không có lợi gì.”

Trợ lý Phương nghe vậy thì không hỏi nữa, anh thật sự bắt đầu cảm thấy khâm phục cô gái trước mặt. Bên trong vẻ yếu đuối đó là một con người vừa thông minh vừa kiên cường. So với đi theo chủ tịch Thanh, người này càng đáng để anh ở bên cạnh. Số tài liệu đó là bằng chứng về việc Hà Văn Đông có liên lạc với người đứng ra mua đất. Chỉ cần cô đem chúng cho các vị cổ đông khác xem, ông ta nhất định sẽ không còn mặt mũi. Nhưng nói cho cùng cũng không ảnh hưởng bao nhiêu đến quyền lực của Hà Văn Đông ở An Vĩnh.

Bây giờ chủ tịch cho ông ta một cơ hội, Hà Văn Đông sẽ nợ cô một ân tình, hơn nữa cũng không khiến bề lũ của ông ta quay ra trực diện chống đối cô hay làm loạn ở An Vĩnh. Quả thật suy nghĩ rất thâm sâu.

“Kết hôn?” Bối Lâm và dì Lan cùng lúc kêu lên, chỉ có Nguyên Phong là ngồi im lặng nghe. Tất cả đang ngồi ở phòng khách của Huỳnh gia.

Gia Ái gật đầu:

“Phải! Bác Hoàng nói là ba tháng sau. Con thấy cũng không có vấn đề gì.”

“Nhưng như vậy có phải hơi sớm không? Mà bạn suy nghĩ kỹ chưa? Mình cứ luôn cảm thấy tên Minh Hy đó có cái gì lạ lắm.” Bối Lâm chau mày đến nỗi chúng gần như dính chặt vào nhau. “Thiệt mà Ái! Đám cưới rồi sẽ không thể quay đầu đâu.”

“Bối Lâm nói đúng! Ái, con phải nghĩ cho kỹ càng. Dì cũng thấy quá nhanh.”

“Con vừa tiếp quản An Vĩnh, có rất nhiều người không phục. Bây giờ kết hôn chính là lúc thích hợp nhất. Có Trùng Dương chống lưng, vị trí của con sẽ vững vàng hơn nhiều. Hơn nữa con yêu anh Hy, lấy anh ấy có gì không tốt!”

Bối Lâm bực dọc cãi lại:

“Vậy anh ta có yêu bạn không?”

“Không... Anh Hy không yêu mình.” Giọng cô bình thản nhưng ánh mắt rất kiên định. “Nhưng ngoài anh ấy ra mình không thể yêu ai khác. Bạn nói xem mình nên làm gì?”

Kết thúc câu nói, hai người trực diện nhìn nhau, cuối cùng Bối Lâm tức tối khoanh chặt tay chân, không thêm lên tiếng nữa.

“Được!” Dì Lan dứt khoát nói. “Vậy trước hết con phải kể rõ chuyện của cô Tường Vân kia với Minh Hy. Nếu không thì đừng nhìn mặt dì nữa.”

Thời gian nặng nề trôi qua, Gia Ái vẫn không trả lời, chỉ hơi cúi đầu nhìn vào một nơi vô định, cô đang suy nghĩ gì những người kia đều rất muốn biết. Thêm một lát nữa thì Gia Ái chậm rãi nói:

“Dì Lan! Dì đối với con rất quan trọng. Vậy nên con mong dì đừng ép buộc con.”

“Dì chỉ đang nghĩ cho con thôi Ái...”

“Phải! Bởi vì dì yêu thương con. Con cũng vậy, cũng muốn bảo vệ người mà mình yêu thương. Con sẽ không để anh Hy phải chịu tổn thương như ba con. Một người là đủ quá rồi.”

“Có rất nhiều cách khác mà! Con...” Dì Lan bực tức nói.

“Cách gì?” Gia Ái cắt ngang. “Nếu thật sự có cách ba con có cần khổ sở bấy nhiêu năm không? Con có cần phải lớn lên như một đứa trẻ mồ côi không? Con hỏi dì, từ ngày người phụ nữ đó bỏ đi, dì có từng nghe ba gọi tên con không?... Chưa bao giờ!” Giọng cô vỡ òa. “Ông ấy ngay cả giới thiệu con với người khác cũng chỉ gọi con là ‘con gái tôi’. Bởi vì gia đình này chẳng còn chút hạnh phúc nào nữa. Con thường cười rất nhiều, không phải vì con vui. Mà vì con sợ... con sợ nếu không tỏ ra thân thiện mọi người sẽ không thích con. Như vậy con sẽ lại cô đơn một mình.”

Gia Ái ngừng lại, nuốt hết những giọt nước mắt muốn trào ra vào lòng.

“Con sẽ không thay đổi quyết định. Không phải con không biết đây là ngõ cụt, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ấy, con đều chấp nhận được. Nếu có ngày con không chịu đựng nổi, con tự biết phải làm gì.”

Cô xoay người đi lên lầu, bỏ lại tiếng nước nở và ánh mắt thương cảm của những người kia. Dì Lan nhìn dáng lưng cô mà nước mắt rơi liên tục, bà cứ nghĩ mình hiểu rõ cô, nghĩ mình có thể bù đắp cho cô. Đến lúc này bà mới biết, tâm tư đứa con gái này sâu sắc hơn bà tưởng rất nhiều.

Trong phòng lúc này không khí sặc mùi sát khí, cả nhà Ngô Minh Thành ai nấy đều mang bộ mặt khó chịu. Thông tin về cuộc hôn nhân của Minh Hy đã khiến mọi thứ họ tính toán bị đổ vỡ, đây vốn là chuyện họ không thể nào ngờ tới. Mọi thứ càng trở nên khó chấp nhận hơn khi giờ đây ông nội vui mừng đến mức tuyên bố thẳng thừng rằng Minh Hy đúng là đứa cháu hiểu chuyện và ông quyết định để hắn lên làm tổng giám đốc của Trung Dương.

“Con thật không hiểu nổi cô gái đó!” Ngô Minh Thành nói. “Con cứ nghĩ sau chuyện của Tường Vân cô ta phải nhận ra hắn là loại người gì rồi chứ. Đã biết rõ hắn ta không yêu mình mà vẫn muốn lấy.”

“Chúng ta đã quá chủ quan rồi. Đáng lẽ không nên dừng tay quá sớm. Bây giờ con bé đó đã là chủ tịch của An Vĩnh, chúng ta muốn đánh bại nhà bà lớn sẽ càng khó khăn hơn.” Cha Minh Thành nheo mắt lại, giọng nói ông đầy vẻ bức dọc.

Mẹ anh tán đồng:

“Phải. Mẹ cứ nghĩ con giao thứ đó cho thằng Hy thì nó sẽ xem Gia Ái là kẻ thù. Ai ngờ nó bỗng nhiên lại quay ra đối xử tốt với cô ta.”

“Nhưng mà... con vẫn cảm thấy chúng ta chưa thất bại.” Ngô Minh Thành nói với nụ cười nham hiểm. “Chỉ cần chúng ta chờ đến lúc bọn họ ly hôn là được, sớm thôi.”

6. Chương 16 - 17 - 18

Chương 16. ĐÔI CHỜ

Em không có đôi giày thủy tinh, vậy phải làm sao hoàng tử mới nhận ra em?

Chấn Thiên ngồi trầm ngâm trong thư phòng tại nhà Hà Văn Đông, những thứ vừa nghe được khiến tâm trí của anh vô cùng rối rắm.

Hà Văn Đông cau có tiếp tục câu chuyện:

“Cha đã đánh giá thấp con bé đó! Cứ tưởng nó chỉ là đứa tiểu thư không hiểu chuyện đời, ai ngờ lại biết dùng thủ đoạn như vậy.”

“Nhưng cha, Gia Ái cuối cùng vẫn không làm hại cha. Cô ấy đã giúp giấu giếm chuyện đó.” Chấn Thiên nói, dù thế nào anh cũng không tin cô gái đó là người mưu mô.

Ông Đông bật cười cùng cái lắc đầu:

“Con trai, con tưởng nó muốn giúp cha sao? Là nó muốn giúp bản thân mình. Bây giờ ông Thanh nằm liệt giường, nó thì xưa nay chưa từng tham gia vào chuyện công ty. Thế nên con bé đó mới không dám lật bài ngửa với cha thôi. Nhưng như vậy càng chứng minh nó rất thông minh.”

“Có lẽ cô ấy không nghĩ nhiều như cha nghĩ đâu!”

“Vậy sao?” Hà Văn Đông nhướn mày. “Cha thấy con rất lạ, hình như lúc nào con cũng bảo vệ cô ta. Thiên! Cha muốn nhắc con nhớ mục đích của chúng ta là gì và con bé đó chính là một hòn đá cản đường. Còn nữa... cô ta sắp kết hôn rồi!” Ông kết thúc câu rồi chăm chú nhìn đứa con trai nuôi của mình. Một người đa nghi và từng trải như ông không thể nào không nhận ra Chấn Thiên có tình cảm rất tốt với Huỳnh Gia Ái. Hà Văn Đông dĩ nhiên khó có thể chấp nhận chuyện này, nhất là khi ông hiểu rõ con gái mình rất thích anh.

Câu nói tới tai làm Chấn Thiên sững sờ hết một giây nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Bao nhiêu năm tiếp xúc anh hiểu rõ thâm ý của cha nuôi mình, vậy nên đang bị đả kích cũng không để lộ.

“Con có nghe nói Gia Ái đã đính hôn, chuyện kết hôn cũng không có gì là lạ.”

“Chắc con cũng biết người đó đúng không?” Hà Văn Đông nói với một nụ cười ân cần không tin được.

Chấn Thiên nhớ lại ngày thấy cảnh Ngô Minh Hy và Gia Ái ở bãi đỗ xe rồi gật đầu:

“Dạ phải. Đã từng tiếp xúc!”

“Vậy thì cứ giữ mối quan hệ thật tốt, sẽ có ngày sử dụng tới.” Ông nói rồi để Chấn Thiên ra ngoài.

Đến khi lái xe khỏi khu biệt thự Chấn Thiên vẫn chưa hết bàng hoàng, anh dừng lại bên vệ đường, gục đầu vào vô lăng để cố gắng điều chỉnh tâm trạng mình. Đây là việc anh lo sợ nhất sau khi biết được thân phận của Gia Ái, anh đã nuôi hy vọng rằng mình có thể thay đổi mọi chuyện, rằng vẫn còn có thời gian. Thế nhưng tất cả đã gần như sụp đổ lúc này. Chấn Thiên ngả lưng vào ghế nhìn lên trần xe, anh nhớ lại hai lần gặp Ngô Minh Hy cùng Gia Ái, có chuyện gì đó rất bất thường.

Tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên làm Chấn Thiên dứt khỏi những suy nghĩ của bản thân, anh đọc nhanh dòng chữ rồi lái xe đi ngay.

Gia Ái ngồi trong quán cà phê gần trụ sở chính, nhẹ nhàng khuấy lớp đường trong chiếc tách. Tâm trạng cô lúc này rất phức tạp tuy nhiên lại không hề có việc đấu tranh tư tưởng. Cho dù luôn mang vẻ hồn nhiên ngây thơ nhưng những quyết định cô đưa ra xưa nay chưa bao giờ thay đổi, vì bản thân cô đã suy nghĩ kỹ trước khi làm bất cứ việc gì. Gia Ái không giống như những người khác, cô chẳng có ai để dựa dẫm, để có thể chạy đến ngã vào lòng mỗi khi vấp ngã. Đó chính là cách cô lớn lên.

Chấn Thiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Gia Ái, anh nhỏ nhẹ lên tiếng:

“Anh đến đây ngay khi nhận được tin nhắn của em.”

Gia Ái gật đầu, cô chờ đợi câu hỏi tại sao lại hẹn anh của Chấn Thiên nhưng dường như anh không có ý định hỏi.

“Em sắp kết hôn. Khoảng ba tháng nữa. Với Ngô Minh Hy, người thừa kế của tập đoàn Trung Dương. Là ba em chọn, anh ấy lớn lên cùng em.”

“Em có thích anh ấy không?” Chấn Thiên hỏi, đây là điều anh luôn thắc mắc.

Gia Ái chậm rãi nói:

“Anh ấy sẽ đảm bảo cho ngôi vị chủ tịch của em ở An Vinh.”

“Đó đâu phải điều anh muốn biết.” Giọng anh lần đầu có vẻ khó chịu.

“Chuyện đó quan trọng sao?”

Chấn Thiên chăm chú nhìn Gia Ái một lúc rồi trả lời:

“Rất quan trọng... Bởi vì anh yêu em!”

Mất mấy giây, Gia Ái cúi đầu khẽ thở dài, giọng cô trầm mặc:

“Nếu em bảo anh chờ em mười năm... anh có thể không?”

“Có thể!” Chấn Thiên nói mà không cần suy nghĩ.

Gia Ái phì cười, đó là nụ cười buồn nhất của cô mà anh từng thấy:

“Em không biết lời anh nói có thật hay không, nhưng cho dù là như thế nào thì em cũng khuyên anh đừng chờ đợi. Em không xứng đáng đâu! Khi anh biết rõ những gì em đã làm và có thể làm... anh sẽ hối hận.”

Cô đứng dậy đi ra cửa, vừa được mấy bước đã nghe giọng Chấn Thiên dứt khoát:

“Gia Ái! Anh không quan tâm những thứ đó. Anh vẫn sẽ chọn chờ đợi em.”

Gia Ái đứng trước cửa nhà nhìn lên bầu trời, hôm nay nó được bao phủ bởi một màu xanh xinh đẹp. Đôi môi khẽ nở một nụ cười, cảm giác trong lành buổi sáng sớm khiến tâm trạng cô tốt hơn rất nhiều. Gia Ái bỗng nhớ về những năm tháng học trò của mình, khi đó điều mà mỗi ngày cô đều làm là ngồi chờ Minh Hy, khi thì trước thư viện lúc là ở hàng ghế trên sân trường. Gia Ái xem đó là một niềm vui nho nhỏ của bản

thân dù chẳng bao giờ anh chịu nói chuyện với cô. Nhưng không sao hết, chỉ cần nhìn thấy anh là cô đủ hạnh phúc. Rồi ngay cả niềm vui đó anh cũng tước đi, Gia Ái bắt đầu tự an ủi mình. Cô biết bản thân rất khờ dại, chỉ là không biết phải làm gì để anh chú ý đến.

“Gia Ái!” Tiếng gọi làm cô quay sang, Minh Hy đang bước xuống đi về phía này, giọng anh ân cần. “Em chờ lâu chưa?”

Gia Ái trả lời một cách tự nhiên:

“Rất lâu!”

“Vậy sao? Anh xin lỗi!”

Câu nói khiến Gia Ái như bưng tỉnh, cô lắc đầu:

“Không sao! Em chỉ đùa thôi!”

“Vậy mình đi!”

Minh Hy mỉm cười, cùng Gia Ái khởi hành đến một căn hộ ở trung tâm thành phố. Hôm nay cả hai sẽ đi xem nhà, dĩ nhiên họ có thể ở cùng gia đình anh hay ở nhà cô nhưng Minh Hy muốn sau khi kết hôn hai người có một không gian riêng còn Gia Ái thì xưa nay rất ít khi phản đối những quyết định của anh.

Căn hộ nằm trên tầng tám một khu chung cư sang trọng, Gia Ái thông thả đi xem xét khắp nơi, chỗ này có tất cả hai căn phòng với tường màu trắng và tầm nhìn đẹp.

“Em thấy thế nào? Chúng ta có thể dùng một phòng để làm việc.”

Gia Ái nhẹ nhàng nói:

“Chúng ta đi xem nơi khác đi. Em muốn nhà có thêm một phòng.”

“Tại sao?” Minh Hy thắc mắc rồi gật đầu. “Em muốn có phòng dành cho em bé à?”

Không có câu trả lời, Gia Ái chỉ cười nhẹ, chậm rãi đi ra ngoài. Họ theo người hướng dẫn đến một căn nhà khác. Và theo như ý của Gia Ái, chỗ này có ba phòng và cả ban công hướng ra ngoài, rất thích hợp để ngắm cảnh đêm thành phố. Sau khi ký hợp đồng xong, cả hai cùng đến một hiệu áo cưới sang trọng ở ngay trung tâm.

Khắp nơi trong cửa hiệu được treo đầy những chiếc váy màu trắng như tuyết hết sức lộng lẫy. Gia Ái chọn lấy một cái rồi vào phòng thử trong khi Minh Hy đi thử lễ phục cho chú rể. Sau hết mấy phút thay đổi, tấm màn phía sau được kéo ra, Gia Ái vẫn không xoay người, cô đang ngắm bản thân với chiếc váy lấp lánh được khoác lên người. Mất mấy giây Gia Ái mới phát hiện ánh mắt của người đứng phía sau.

“Chào! Chúng ta lại gặp nhau!” Chàng trai kia lên tiếng cùng một nụ cười. “Đây có thể xem là có duyên không nhỉ?” Thấy ánh mắt lạnh lùng của cô anh ta nói thêm. “Hình như cô không nhớ tôi thì phải! Chúng ta đã gặp trong thang máy...”

“Tôi nhớ!” Gia Ái cắt ngang. “Chỉ là tôi không thích việc người khác cứ nhìn mình chằm chằm như vậy!”

Người kia nhún vai:

“Đó là phản ứng tự nhiên thôi. Tôi nghĩ chắc cô cũng biết bản thân rất đẹp.” Anh ta tặc lưỡi nhìn chiếc váy cô đang mặc. “Chỉ tiếc là tôi đã đến trễ.”

“Gia Ái! Chuyện gì vậy?” Minh Hy hỏi, anh vừa mới thay lễ phục xong.

Nhưng người trả lời không phải Gia Ái:

“Ra đây là chú rể. Tôi... à... đến để chúc mừng cô ấy. Không làm phiền nữa!”

Và anh ta bỏ đi, Minh Hy cũng chẳng hỏi gì thêm, bước đến gần đưa tay vén mái tóc của Gia Ái ra phía sau, anh mỉm cười:

“Em rất đẹp!”

Gia Ái cười đáp lại, đôi tay dịu dàng chỉnh chiếc nơ trên áo anh. Dáng điệu của cô rất hạnh phúc nhưng trong lòng mang nặng một tảng đá. Lễ cưới còn chưa đến một tháng nữa sẽ được tiến hành, đến lúc đó, e rằng đến giả vờ cười cô cũng không thể.

Chương 17. BỊ KỊCH BẮT ĐẦU

Phù thủy biến hoàng tử thành quái vật. Thứ anh cần vẫn chỉ là nước mắt công chúa.

Gia Ái đưa một xấp thiệp cưới cho Thành Tâm, nhưng anh không nhận lấy, chỉ chăm chăm nhìn xuống chân.

“Chị Tâm!” Gia Ái búng tay rồi tươi cười. “Em muốn nhờ chị gửi thiệp cưới cho những anh chị ở phòng kinh doanh và cả chị Hồng nữa.”

Thành Tâm cầm lấy nhưng vẫn có vẻ tần ngần khó chịu. Gia Ái lên tiếng hỏi mấy lần anh mới chịu trả lời:

“Tâm thấy hay Ái Ái suy nghĩ lại đi. Thật ra tụi này ai cũng biết anh Thiên thích Ái, anh Thiên tốt lắm mà.”

“Đến chị cũng bảo em suy nghĩ lại sao?” Gia Ái bật cười. “Chồng tương lai của em mới là người em yêu, không phải anh Thiên đâu. Bây giờ em đang rất hạnh phúc.”

Vẻ bứt rứt vẫn không mất, Thành Tâm nói:

“Ái Ái đừng có nói dối. Tâm nhìn là Tâm biết hết á. Có ai lấy người mình yêu mà như Ái. Từ hồi nghe nói Ái Ái muốn đám cưới Tâm có thấy Ái vui lúc nào đâu. Hay tại vì An Vĩnh nên Ái mới chịu lấy người kia, thôi mà Ái! Đừng có ép buộc bản thân mình mà, Tâm thấy vậy buồn lắm!”

“Em nói thật đó. Em yêu anh Hy từ rất lâu rồi, chỉ là công việc nhiều nên hơi mệt thôi. Chị Tâm giúp em đi... nha!” Gia Ái giả giọng mè nheo.

Thành Tâm thở hắt ra rồi lắc đầu:

“Tâm chịu thua rồi. Mà hôm bữa nhỏ Hồng gửi lời cảm ơn tới Ái đó, nó được thăng làm phó giám đốc tài chính mừng gần chết.”

“Tại em nghe nói lúc trước chị ấy có tranh cãi với giám đốc bộ phận nên bị điều đi thôi. Chỉ cần chị ấy làm tốt là được.”

Thành Tâm gật đầu tán thành rồi theo lời Gia Ái bắt đầu đi gửi thiệp. Cánh cửa phòng vừa đóng lại, Gia Ái ngã lưng vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ. Đến cả Thành Tâm cũng nhìn ra cô mang tâm sự, bây giờ điều cần làm nhất có lẽ là phải điều chỉnh tâm trạng của bản thân.

Gia Ái ngồi nhìn bản thân trong gương, phía sau Bối Lâm đang chăm chú chỉnh lại chiếc khăn voan gắn trên tóc cô. Tuy là có cãi vã nhưng tình cảm bao nhiêu năm cả hai vẫn không hề bị ảnh hưởng, lần này chuẩn bị việc kết hôn Bối Lâm cũng đã giúp Gia Ái không ít.

Cân chỉnh xong xuôi, Bối Lâm kéo chiếc ghế đến ngồi gần Gia Ái, giọng cô có chút buồn bã:

“Bạn là cô dâu đẹp nhất mình từng gặp!”

Gia Ái quay sang mỉm cười:

“Hôm nay là ngày mình kết hôn, bạn nên vui lên chứ? Giọng nghe ảo não quá!”

Bối Lâm thở dài thành tiếng:

“Biết vậy nhưng mình cứ cảm thấy không yên. Mà bạn không sao thật à? Phía nhà gái chỉ có mấy người.”

“Thật. Tuy ba không ở đây nhưng mình biết ông sẽ rất vui. Mong ước từ nhỏ của mình đã trở thành sự thật, mình cũng rất vui!” Gia Ái nhẹ nhàng đáp, nét cười vẫn không thay đổi. Cô đã quyết định dù thế nào thì bản thân cũng phải thật hạnh phúc trong ngày hôm nay. Người cô lấy chính là người cô yêu, mấy ai có điểm phúc này.

“Nghe nè Ái!” Bối Lâm nắm lấy hai tay Gia Ái. “Đúng là mình đã phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng nếu lúc nào đó bạn muốn tìm người tâm sự, hãy nhớ là bạn còn có mình. Được không?”

Bối Lâm kết thúc câu với ánh mắt thành khẩn và Gia Ái gật đầu ngay lập tức, cô biết rằng Bối Lâm sẽ không bao giờ cười cợt khi cô buồn bã.

Địa điểm lễ cưới là ở một khách sạn nằm ngay trung tâm thành phố. Khác với lễ đính hôn, buổi tiệc hôm nay được tổ chức vô cùng hoành tráng. Đây không chỉ là ý kiến của nhà trai, Gia Ái cũng muốn làm vậy, cô cần thông báo rõ ràng về cuộc hôn nhân của mình đến những người đối nghịch. Hôn lễ này không đơn giản chỉ vì tình yêu dù ban đầu cô luôn cho là vậy, sau tất cả những biến cố bây giờ nó đã là một cuộc hôn nhân thương mại.

Vì Gia Ái chẳng có người thân nào nên vị trí chủ hôn bị bỏ trống, riêng các nghi lễ khác đều được tiến hành thuận lợi. Ông nội rất hài lòng nhận lấy ly trà của Gia Ái, ông cũng không quên dặn dò Minh Hy phải đối xử tốt với cô. Rồi cả hai cùng nhau đi chào khách, từ đầu đến cuối Minh Hy vẫn hết sức ân cần quan tâm cô, cũng rất vui vẻ cười nói. Những lời chúc tụng nhiều đến đếm không xuể, hầu như những người được mời đều tham dự. Gia Ái cũng nhận ra Chấn Thiên ở đó, anh không hề nói gì chỉ lặng lẽ ngồi đó nhìn theo cô.

Lúc buổi tiệc kết thúc đã khá khuya, công việc bận rộn nên cả hai đều không có ý định đi hưởng tuần trăng mật, sau khi tiễn khách xong thì họ cùng về căn nhà mới. Mọi khâu bố trí hay chuẩn bị đã được tiến hành từ trước, ngay cả hành lý của cô Nguyên Phong cũng đã chuyển đến, có điều Gia Ái không hề mở những cái valy ra, chỉ để chúng ở góc tường.

Minh Hy mở cửa cho cô, Gia Ái mệt mỏi đi đến phòng tân hôn. Cô vừa bước vào đã nhận ra những điều mình nghĩ đều không sai. Trên bức tường ở đầu giường, một bức ảnh đã được treo lên, ở đó Minh Hy đang cười rất hạnh phúc và bên cạnh anh... là Tường Vân.

“Thấy bức ảnh thế nào?” Giọng Minh Hy vang lên bên tai cô với âm điệu lạnh buốt.

“Rất đẹp!” Gia Ái nói nhẹ nhàng. “Anh chuẩn bị bao lâu rồi?”

Câu hỏi của cô không phải chỉ đơn giản là về bức ảnh và có vẻ Minh Hy cũng hiểu rõ điều đó. Anh đi ra phía trước, đôi mắt sắc bén xoáy thẳng vào cô.

“Từ ngày tôi thấy cái này.” Anh đáp rồi lấy từ túi trong áo vest ra một bao thư, Gia Ái đón lấy rồi chậm rãi đọc những dòng chữ trên đó. Đôi mắt cô ghi nhận tất cả những điều dối trá nực cười nhưng mặt không hề biến sắc. Thứ anh đưa cho cô là một bức thư tuyệt mệnh, thư tuyệt mệnh của Tường Vân. Nội dung cũng chẳng có gì ngoài những câu thương tiếc tình cảm với Minh Hy và lời cáo buộc Gia Ái là kẻ đã khiến cô ta phải quyết định tự sát.

“Anh cho rằng thứ này là thật?” Gia Ái hỏi, tâm trạng cô chùng xuống, không phải vì tấm ảnh mà là vì anh đã giữ bức thư trong người, vào ngày mà họ kết hôn.

Minh Hy đáp trả, giọng anh đầy vẻ giận dữ:

“Nếu không cô cho rằng thứ gì là thật? Tôi đã điều tra qua, trước ngày cô ấy xảy ra chuyện cô đã đến khách sạn tìm cô ấy. Rốt cục là cô đã nói gì?”

Không có câu trả lời, hai người im lặng nhìn nhau một lát rồi Gia Ái nói với giọng bình thản:

“Anh Hy! Em chỉ có thể nói... là cho dù em làm bất cứ việc gì, lý do cũng vì em yêu anh. Em...”

“Yêu tôi?” Minh Hy bật cười đầy vẻ chế nhạo. “Cô chỉ yêu bản thân mình thôi, đừng mang tôi ra làm có. Nhưng cũng không sao, bây giờ tôi và cô đã kết hôn... chúng ta còn rất nhiều thời gian ở bên nhau. Tôi rất muốn xem tình yêu của cô là như thế nào. Còn nữa... thật xin lỗi nhưng tôi sẽ không bao giờ đụng vào cô, vậy nên sẽ không bao giờ có đêm tân hôn.”

Không hề có nước mắt, vẻ đau lòng cũng chẳng hiện hữu, Gia Ái chỉ khẽ gật đầu:

“Được. Tối nay em sẽ ngủ ở phòng khách.”

Và cô kéo valy của mình ra ngoài, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa nghỉ ngơi, có điều đầu óc không thể nào thư giãn được. “Ngô Minh Thành, anh thật sự rất cao tay!”

Chương 18. HY VỌNG

Nếu anh cần nụ hôn của công chúa, em không thể cho anh. Nhưng em sẽ biến mình thành ếch, chỉ để ở bên anh.

Trong nhà bếp Gia Ái tất bật chuẩn bị bữa sáng. Những chuyện đang xảy ra trong ngôi nhà này dường như không hề ảnh hưởng đến cô. Từ nhỏ Gia Ái đã rất thích nấu nướng, nguyên nhân chủ yếu cũng vì ngày này. Cô mặc kệ lý do tại sao anh lại kết hôn với mình, cũng như ngày trước cô chẳng bao giờ quan tâm việc anh luôn tỏ ra lạnh lùng. Sau tất cả mọi chuyện, cô bây giờ không cần anh phải yêu cô nữa, vì cô sẽ yêu cho cả phần anh.

Gia Ái bày thức ăn lên mặt bàn, hạnh phúc đứng nhìn thành quả của mình. Sáng sớm hôm nay cô đã thức dậy để chuẩn bị mọi thứ chu đáo cho bữa ăn này, cô cũng cắm sẵn một bình hoa đặt bên cạnh. Gia Ái muốn tất cả phải thật hoàn hảo cho ngày đầu tiên họ chính thức ở bên nhau.

Vừa treo tạp dề lên thì Minh Hy đi từ trong phòng ra, Gia Ái tươi cười:

“Anh dậy rồi! Em đã chuẩn bị bữa sáng, chúng ta cùng ăn nhé!”

Minh Hy không trả lời, chậm rãi rót một cốc nước rồi uống một ngụm. Gia Ái vẫn giữ nụ cười chờ đợi. Hạ chiếc cốc xuống anh hỏi:

“Cô cho là tôi muốn ăn thứ cô nấu?”

“Em hy vọng là vậy!” Gia Ái nhẹ nhàng nói.

Một nụ cười nhạo báng xuất hiện trên gương mặt Minh Hy, anh quay người trở lại phòng, chẳng thèm nhìn đến cô. Còn lại một mình, Gia Ái khẽ nở nụ cười buồn rồi ngồi xuống bắt đầu dùng bữa sáng. Mỗi ngày cô đều sẽ nấu, cho đến một ngày anh đồng ý ăn. Vì cô chẳng có gì để cho anh ngoài tình yêu và thời gian.

Hôm nay là chủ nhật, Gia Ái không cần đi làm nên cô quyết định một mình đến công viên dạo, bởi Minh Hy đã ra ngoài từ sớm. Gia Ái thả bộ dọc theo con đường lát đá, đến khi mệt rồi thì cô ngồi xuống một chiếc ghế đối diện với những chiếc đu quay. Cô ngồi như thế rất lâu, mắt bận rộn ngắm nhìn những người xung quanh nhưng đầu óc lại trống rỗng. Rồi ánh mắt Gia Ái bắt gặp hai cô cậu bé cùng nô đùa vui vẻ gần đó. Một nụ cười bất giác xuất hiện trên gương mặt cô, hình ảnh này đã nhắc nhở Gia Ái về một mảng ký ức.

Năm cô bảy tuổi, mẹ bỏ đi, cha hoàn toàn suy sụp. Gia Ái lần đầu biết cảm giác cô đơn là như thế nào, dù dì Lan luôn bên cạnh an ủi chăm sóc nhưng nói thế nào dì cũng không phải người thân của cô. Sau giờ đến trường, hầu hết thời gian cô chỉ trốn trong phòng, đôi khi là để lắng nghe tiếng thốn thớt của cha mình, để chắc chắn rằng ông vẫn ở đó, vẫn đang tồn tại. Rồi một hôm ông nội đến đón cô về nhà vì ông không muốn thấy cô bị tổn thương bởi sự bỏ mặc của cha mình. Gia Ái còn nhớ rất rõ đêm hôm đó trời mưa to cùng với sấm chớp liên tục, mọi thứ đều gợi về ngày người mẹ kia dứt bỏ cô. Gia Ái vô cùng hoảng sợ, cô thu người lại ngồi co ro dưới gầm bàn, nước mắt liên tục rơi nhưng không hề có âm thanh của tiếng khóc. Rồi Minh Hy bước vào, lý do tại sao cô chưa từng hỏi. Gia Ái chỉ nhớ anh đã bước về phía cô, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh và chìa một bàn tay cho cô nắm lấy. Điều đó có ý nghĩa như thế nào có lẽ anh không hề biết, nhưng đối với Gia Ái từ ngày ấy anh đã là tất cả hy vọng và tình yêu của cô.

Tất cả những gì cô làm vì anh, với nhiều người có lẽ là rất nực cười, rất ngu ngốc, nhưng Gia Ái biết... mình chỉ đang bảo vệ niềm hy vọng của bản thân. Bởi vì bạn có thể sống mà không có tình yêu, nhưng bạn chỉ có thể tồn tại khi mất đi hy vọng.

Gia Ái về đến nhà đã là buổi chiều, cô vừa bước vào đã nhìn thấy Minh Hy ngồi nhàn nhã trên ghế sofa.

“Anh Hy!” Cô dịu dàng lên tiếng. “Anh ăn tối chưa? Em đã mua thức ăn, việc nấu nướng sẽ nhanh thôi!”

Minh Hy trả lời mà không nhìn cô, giọng anh vẫn lạnh toát: “Không cần.”

“Được. Vậy khi nào anh đói thì nói với em nhé.” Gia Ái nói rồi xoay người đi vào bếp, bước được mấy bước thì cô nghe giọng Minh Hy vang lên.

“Hình như cô đã chuẩn bị từ trước thì phải?” Anh đưa mắt dò xét gương mặt cô rồi ra dấu về tờ biên nhận trên bàn. “Vậy nên cô muốn chọn căn nhà có ba phòng, còn mua sẵn cả giường nữa.”

Gia Ái khẽ mỉm cười:

“Thật ra căn nhà hai phòng cũng không sao, nhưng em muốn anh có nơi làm việc riêng...”

“Cô biết mà vẫn đồng ý kết hôn sao?” Minh Hy cắt ngang.

“Em không thể có lựa chọn khác được. Nếu anh không muốn ăn. Vậy em về phòng trước.” Gia Ái nói, đặt mọi thứ mình mua vào tủ lạnh rồi đi về phòng mình. Cô tựa người vào cửa thở dài. Minh Hy có lẽ không nhận ra, nhưng người hiểu anh nhất chính là Gia Ái. Khi thấy anh đến nhà mình sau ngày Tường Vân xảy ra chuyện, cô đã biết trước sẽ có ngày này. Vậy nên cô đã đặt thêm một chiếc giường và thời điểm chuyển hàng là sau lễ cưới một hôm. Tất cả những hành động quan tâm của anh suốt thời gian qua, dù đều là giả dối cô vẫn sẵn lòng tiếp nhận. Bởi vì trước anh cô luôn ngốc nghếch như vậy.

Ngày thứ ba sau khi kết hôn, theo thông lệ thì cả hai phải về thăm nhà ngoại nhưng vì nhà Gia Ái không có ai nên họ đến nhà ông nội. Công bằng mà nói thì Gia Ái giống cháu của ông hơn cả Minh Hy hay Minh Thành, lý do có lẽ là vì cô không có một gia đình trọn vẹn. Cộng với việc hai nhà có quan hệ thân thiết lâu năm nên ông nội nhất định muốn Gia Ái làm cháu dâu.

Ngồi trên xe của Minh Hy, cô không nói gì chỉ lặng lẽ ngắm cảnh đường phố qua ô cửa kính. Thời tiết lúc cuối năm se lạnh, Gia Ái đưa tay kéo vạt chiếc áo khoác lại tự giữ ấm cho bản thân, cô vốn muốn nhờ Minh Hy bật hệ thống sưởi trong xe nhưng rồi lại thôi. So với thời đi học bây giờ quan hệ của cả hai càng xa lạ hơn dù sống cùng một nơi và Minh Hy vẫn không thay đổi thói quen phớt lờ bất cứ thứ gì cô đề nghị, điều khác biệt duy nhất là thái độ lúc này càng khắc nghiệt hơn.

“Anh Hy!” Gia Ái mở lời sau gần ba mươi phút. “Lát nữa chúng ta có cần giả vờ thân mật không?”

Minh Hy nói nhưng không hề nhìn đến người bên cạnh:

“Theo cô thì sao?”

“Cần, em không muốn ông nội không vui.” Gia Ái nhỏ nhẹ đáp, nhưng thật ra đó chỉ là một trong những lý do. Lúc này chắc chắn Ngô Minh Thành đang ở đó, hần hần là muốn xem thành quả lao động của mình. Nhưng cô sẽ không để cho hần đắc ý phút giây nào. Nếu cần thiết, cô có thể thay anh loại trừ Ngô Minh Thành, để hần không bao giờ có khả năng tranh đoạt của anh thứ gì. Huỳnh Gia Ái khi xưa có lẽ sẽ nghĩ chuyện này rất khủng khiếp nhưng... người đó đã chết rồi.

“Gia Ái, Minh Hy!” Bà nội ra đón khi họ vừa đến nơi. “Ông đang chờ hai đứa trong nhà, ông nghe nói hai đứa muốn đến đây thay cho nhà ngoại thì cười suốt một đêm. Ông ấy cứ nói Gia Ái ngoan ngoan.”

“Bọn con cũng là muốn đến thăm bà nữa.” Gia Ái nói cùng với một nụ cười.

Ba mẹ Minh Hy lẫn gia đình chú út đều có mặt đầy đủ, tất cả vui vẻ trò chuyện cùng nhau. Nhìn khung cảnh này chắc không ai nghĩ đến giữa họ có một mối thù hằn không nhỏ và Gia Ái càng cảm thấy rõ ràng những gì mà Minh Hy chán ghét.

“Hy! Con có đối xử tốt với Gia Ái không?” Ông nội hỏi.

Minh Hy mỉm cười ôn hòa, đặt nhẹ tay mình lên tay Gia Ái.

“Dĩ nhiên rồi ông. Con thật sự cảm thấy may mắn vì có thể cưới cô ấy.”

Nghe vậy ông nội lập tức gật đầu với vẻ hài lòng, vừa lúc mẹ Minh Thành lên tiếng hỏi làm tắt cả ánh mắt tập trung về phía Minh Hy.

“Hy, sao thím không thấy con đeo nhẫn cưới?”

Ngô Minh Thành ngồi đó khoái trá nhìn nét lưỡng lự của Minh Hy, thật ra anh đã tháo bỏ nó ngay sau khi lễ cưới kết thúc, lại quên mất hôm nay phải đeo vào. Nhưng may mắn là bên cạnh còn có Gia Ái, cô nhã nhặn đáp:

“Không biết có phải là do anh Hy lo cho hôn lễ đến nỗi sụt cân không mà đến hôm làm lễ tụi con mới phát hiện chiếc nhẫn quá rộng. Vậy nên con đã bảo anh ấy để nó ở nhà, mấy hôm nay con còn đang cố gắng tằm bổ cho anh ấy.”

Câu nói của Gia Ái làm ông nội bật cười và cha mẹ Minh Hy gỡ bỏ được vẻ căng thẳng. Ngược lại gia đình chú út thì không mấy gì vui vẻ dù họ cũng cố nặn ra được mấy nụ cười. Gia Ái và Minh Hy ở lại đến gần giờ chiều thì xin ra về vì cô còn muốn ghé qua bệnh viện thăm cha mình. Chiếc xe khởi hành được một lát thì cô quay sang nói với anh:

“Anh có muốn cùng đến thăm ba em không?”

Im lặng mấy giây thì Minh Hy trả lời:

“Cho dù thế nào thì ông ấy cũng là bậc trưởng bối, cần đến thì phải đến.”

Gia Ái khẽ gật đầu, anh từ chối việc gọi ông là cha vợ cô cũng chẳng lấy làm lạ nhưng lại không thể không buồn.

“Anh Hy, chúng ta cũng tỏ ra thân thiết trước mặt ba em nhé. Bác sĩ nói có thể ông ấy sẽ nghe được những gì chúng ta nói. Em không muốn ông lo lắng.”

Minh Hy không trả lời, mắt vẫn hướng thẳng về phía trước nhưng Gia Ái hiểu anh đã đồng ý. Chỉ cần nhìn biểu hiện của anh cô cũng có thể đoán ra được, điều này là dùng thời gian để đánh đổi, phải dùng rất nhiều thời gian.

7. Chương 19 - 20 - 21

Chương 19. NƯỚC VÀ LỬA

Em sẽ không đuổi theo như Apollo, vậy nên xin đừng hóa thành cây nguyệt quế.

“Dạo này phía ông Đông có chuyện gì không anh Phương?” Gia Ái hỏi.

Trợ lý Phương đan tay lại đặt lên bàn rồi nói:

“Vẫn chưa. Có lẽ ông ta cũng dè chừng phía Trung Dương. Chủ tịch có kế hoạch gì không?”

Gia Ái xoay tròn chiếc điện thoại trên tay, cô nói với ánh mắt đăm chiêu:

“Bây giờ thế lực của em vẫn chưa đủ mạnh để hạ bệ ông ta. Trước mắt là phải loại bỏ giám đốc tài chính.”

“Cô Hồng mà chủ tịch điều chuyển qua đó có đáng tin không?”

Với giọng kiên định, Gia Ái trả lời:

“Thời gian em làm nhân viên thực tập có tiếp xúc với chị ấy. Em tin là mình chọn đúng người.”

Trợ lý Phương gật đầu rồi xin ra ngoài, khi còn lại một mình trong văn phòng, Gia Ái xoay ghế lại đối diện với bức tường bằng kính. Tuy bây giờ cô đã có Trung Dương làm chỗ dựa nhưng Hà Văn Đông không phải loại hiền lành, ông ta sớm muộn gì cũng sẽ giở trò trong công ty. Nếu đã không thể đối đầu trực diện thì phải xem xem bên nào dùng thủ đoạn cao hơn.

Tiếng gõ cửa vang lên khiến Gia Ái quay người lại: “Mời vào!”

“Gia Ái! Không làm phiền em chứ?” Chấn Thiên vừa bước tới vừa hỏi.

Cô tươi cười: “Dĩ nhiên là không rồi.”

“Cái này là bản báo cáo tiến trình thi công của Eastern Star.” Chấn Thiên đặt một tập hồ sơ lên bàn rồi ngồi xuống. “Hôm em kết hôn... anh có muốn đến chúc mừng nhưng không biết có nên không... Anh ta có đối xử tốt với em không?”

Gia Ái nhẹ nhàng gật đầu, hai người im lặng một lát rồi bỗng nhiên cô nói giọng buồn bã:

“Anh Thiên! Thật ra... em...”

“Sao vậy?” Chấn Thiên lo lắng hỏi. “Có chuyện gì em cứ nói.”

Thêm mấy giây lưỡng lự nữa thì Gia Ái lắc đầu, cô cúi mặt nhìn xuống chân. Điều này càng làm Chấn Thiên thấp thỏm không yên.

“À... không có gì đâu.” Gia Ái gượng cười.

Thấy vậy Chấn Thiên không hỏi nữa, anh quyết định ra ngoài vì không muốn cô khó xử. Anh vừa đi khuất thì Gia Ái ngồi thẳng dậy nhìn vào chỗ cánh cửa mới khép lại.

Kết hôn được gần một tháng nhưng tình hình vẫn chẳng có gì thay đổi, mỗi ngày Gia Ái vẫn cố hết sức hoàn thành vai trò người vợ của mình, cô thường thức chờ Minh Hy về nhà dù có khuya đến mấy. Nhiều lần Gia Ái ngủ quên trên ghế sofa đến lúc tỉnh dậy mới biết là anh đã về. Minh Hy vẫn đối xử với cô như thể Gia Ái là một cái bóng trong nhà, không cảm xúc, không cần quan tâm.

Sau giờ tan ca, Gia Ái chuẩn bị chu đáo cho bữa tối rồi bắt đầu dọn dẹp căn nhà. Tuy thể trạng có mệt mỏi nhưng cô vẫn rất vui vẻ. Gia Ái mở cửa phòng của Minh Hy để lấy quần áo giặt giũ, khi vừa muốn bước ra ánh mắt cô lướt ngang qua bức ảnh treo trên đầu giường. Xem ra anh nhất định phải hành hạ cô theo cách này. Gia Ái đứng đó nhìn bức ảnh một lát, đôi mắt không hề có vẻ gì là tức giận hay buồn tủi. Với một nụ cười nửa miệng đầy khinh bỉ Gia Ái bước ra ngoài. Cô ta chỉ là quá khứ, cô mới là hiện tại và tương lai của anh.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Minh Hy ra ngoài từ sớm và cũng như thường lệ Gia Ái không hề biết điểm đến của anh. Cô chẳng quá để tâm việc này, vì rốt cục anh vẫn sẽ quay về nơi này. Gia Ái đang nhàn nhã cắm hoa ở phòng khách thì chuông cửa reo, người đến là ông bà nội của Minh Hy. Tình huống ngoài dự đoán trước mắt làm cô lúng túng.

“Gia Ái!” Bà nội vui vẻ nói. “Ông bà đến thế này không phiền con chứ?”

Cô lập tức lắc đầu rồi đi pha bình trà mang ra cùng mấy chiếc tách. Vừa đặt xuống thì nghe giọng bà hỏi:

“Hy đâu? Nó không có nhà à?”

“Dạ? À anh ấy có hẹn với bạn, lát nữa sẽ về thôi ạ!” Gia Ái lễ phép nói.

“Hay con điện thoại cho Hy nó về đi. Ông có chuyện muốn bàn với nó.”

Cô gật đầu rồi đi vào nhà bếp, Gia Ái bối rối không biết phải làm gì bởi cô biết rõ Minh Hy sẽ không nghe máy cũng chẳng bao giờ đọc tin nhắn của mình. Lưỡng lự hết một lát thì bà nội bước đến nói:

“Gia Ái! Con dẫn bà đi tham quan một vòng đi. Bà cũng muốn xem phòng tân hôn bài trí thế nào.”

“Phòng...” Chưa giải quyết xong chuyện này lại đến chuyện khác, nếu để bà thấy tấm ảnh thì nguy to. Gia Ái hết cách đành đưa bà đến căn phòng của mình. Bà nội xem xét mấy giây thì quay sang thắc mắc.

“Phòng này hình như hơi nhỏ nhỉ? Bà thấy phòng đối diện rộng hơn, sao hai đứa lại chọn chỗ này?”

“Vì... vì con thích căn phòng này hơn.”

“Vậy phòng kia để trống à?” Bà hỏi rồi bước đến căn phòng của Minh Hy làm Gia Ái chạy đến chặn cửa lại.

“Con sao vậy?”

“Căn phòng đó bỏ trống.” Giọng Minh Hy vang lên làm hai người quay sang, anh ôn hòa nói. “Tụi con chưa sử dụng nên không có dọn dẹp gì nên cô ấy không muốn bà vào thôi. Mình ra ngoài nói chuyện nghe bà?”

Vậy là bà nội bước trở lại phòng khách với Minh Hy, Gia Ái dựa vào tường thở phào rồi đi theo họ, cũng may là anh về đúng lúc nếu không...

Ông nội ôn tồn hỏi: “Hy con vừa đi đâu về vậy?”

“Con có hẹn đi đánh tennis với đối tác!” Minh Hy trả lời trước khi Gia Ái kịp phản ứng.

“Nhưng lúc này Gia Ái nói con hẹn với bạn mà?” Ông thắc mắc.

“Chắc là con nhớ nhầm thôi!” Cô mỉm cười.

Hai ông bà ở lại một lúc nữa rồi ra về, họ vừa rời đi thì Gia Ái mới có thể thả lỏng. Cô giống như mới trải qua một cuộc chiến vậy, nhưng ngược lại Minh Hy rất bình thản. Lần đầu Gia Ái cảm thấy tức giận, cô bước về phía anh lên tiếng:

“Em biết đối với anh em chẳng là gì cả, nhưng anh có thể nghe điện thoại của em được không? Em...”

“Không đúng!” Minh Hy nói giọng giễu cợt. “Cô là người tôi hận nhất... Nhưng tôi vẫn sẽ suy nghĩ về việc bắt máy. Còn nữa, cô cũng nghe ông nói rồi... hai ngày nữa chúng ta phải đi dự tiệc ở Singapore, nhớ chuẩn bị cho tốt.” Vừa dứt lời thì anh bước vào căn phòng “bỏ trống” kia.

Ngồi trên máy bay, Gia Ái chăm chú đọc quyển sách trong tay, cô đã chuẩn bị trước để thoát khỏi thứ không khí ngột ngạt mỗi khi ở bên cạnh Minh Hy. Hành trình giữa hai người gần như không có bất cứ âm thanh đối thoại nào. Sau câu nói của anh hôm trước, Gia Ái cũng chẳng muốn trò chuyện nữa. Nếu anh đã hận cô như thế thì cứ để anh hận, vì anh không yêu cô nên việc này sẽ dễ chấp nhận hơn nhiều. Gia Ái cũng bắt đầu hiểu ra mối quan hệ như thế này cũng không đến nỗi nào. Ít ra mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy người mình yêu.

Buổi tiệc lần này là nơi tụ họp của những đại gia lớn trong ngành xây dựng, nếu ông không nói thì Gia Ái cũng sẽ đến dự. Cô cần tạo mối quan hệ tốt với họ để có thể nắm vững An Vĩnh. Bên cạnh đó một tập đoàn chuyên sản xuất vật liệu xây dựng như Trung Dương cũng phải bảo đảm mặt ngoại giao.

Năm giờ ba mươi phút tối, Gia Ái mặc một chiếc váy màu đen quyến rũ đứng trước gương chỉnh lại mái tóc. Khi xong xuôi thì cùng Minh Hy lên tầng mười dự tiệc, họ đã thuê phòng ở ngay khách sạn diễn ra buổi tiệc để tiết kiệm thời gian đi lại và lẽ dĩ nhiên là chỉ thuê một phòng.

Hội trường lúc này được bố trí vô cùng lộng lẫy và khách mời cũng rất đông. Gia Ái tay trong tay cùng Minh Hy đi chào hỏi, với vẻ đẹp tự nhiên và thái độ thân thiện cô dễ dàng chiếm được cảm tình của những người có khả năng hợp tác. Được một lát thì tiếng nhạc du dương vang lên và mọi người bắt đầu màn khiêu vũ. Gia Ái không hề nghĩ đến cùng Minh Hy bước ra phía ánh đèn, cô chỉ im lặng đứng theo dõi.

“May I?” Một chàng trai đến trước mặt Gia Ái đưa tay về phía cô.

Chưa kịp phản ứng thì Gia Ái nhận ra Minh Hy đã giúp mình từ chối, thay vào đó anh nắm tay cô hướng ra phía sàn nhảy và cả hai bắt đầu khiêu vũ.

“Đừng có nghĩ ngợi gì.” Anh nói. “Chỉ vì chúng ta đang danh nghĩa vợ chồng thôi.”

“Em biết.” Gia Ái nhỏ nhẹ đáp. Khung cảnh lúc này rất lãng mạn nhưng cô chỉ thấy buồn bã. Đúng như cô nghĩ, bây giờ đến gượng cười cũng quá khó khăn.

Bản nhạc kết thúc, Gia Ái một mình bước ra phía ban công ngắm cảnh trong khi Minh Hy đến trò chuyện với những người anh quen biết. Một cơn gió lạnh thoảng qua làm Gia Ái rùng mình, cô chậm rãi quay lại buổi tiệc, đi đến quầy rượu rồi cầm lấy chiếc ly gần nhất. Uống thứ này sẽ thấy ấm hơn. Gia Ái uống hết nửa ly thì thấy một chàng trai đang nhìn mình với vẻ hoảng hốt, cô gái có vẻ là bạn gái anh ta nói gì đó rồi cả hai cùng rời đi. Gia Ái thắc mắc không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô lặng lẽ đến ngồi xuống một chiếc bàn gần ở góc phòng.

Nhưng rồi có điều gì đó không ổn. Gia Ái bỗng cảm thấy toàn thân nóng bức khó chịu, một cảm giác rạo rực kỳ lạ. Không mất bao nhiêu thời gian để cô hiểu mọi chuyện. Gia Ái nhìn lại ly rượu trên bàn, hơi thở của cô trở nên gấp gáp. Gia Ái lập tức đứng dậy, cô cần về phòng mình ngay, cũng chẳng có thời gian để báo với Minh Hy.

Đến tầng bốn, Gia Ái mở cửa phòng bằng đôi bàn tay run rẩy, cô làm rơi chìa khóa mấy lần mới vào được phòng. Toàn thân cô lúc này như có lửa đốt, từng tắc da thịt đều nóng dần lên. Không cần suy nghĩ, Gia Ái loạng choạng đi đến phòng tắm, khóa cửa lại, bước vào phòng kính xung quanh vòi sen rồi xả nước. Gia Ái ngồi tựa vào bức tường bằng kính, để làn nước lạnh phun thẳng vào người, nhưng cảm giác khó chịu lúc này cũng chẳng giảm bớt bao nhiêu. “Sẽ nhanh qua thôi. Mình sẽ không sao!”

Chương 20. LỜI NGUYỄN

Câu yêu thương của phù thủy, với hoàng tử chỉ có thể là một lời nguyện.

Tiếng đập cửa vang lên ầm ỉ khắp căn phòng, Gia Ái nghe thấy nhưng chẳng thể làm gì. Cô đang ngồi thu chặt người dưới làn nước lạnh, sự đối lập nhiệt độ giữa bên trong và ngoài khiến Gia Ái vật vã khổ sở.

Ở phía ngoài Ngô Minh Hy đang cố gắng lắng nghe bất cứ âm thanh phản hồi nào bên trong, vừa rồi ở bữa tiệc anh đã thấy thái độ kỳ lạ của đôi nam nữ kia khi nhìn vào ly rượu trên tay Gia Ái, cộng thêm nét hoảng hốt của cô sau đó thì anh đã biết chắc thứ thức uống kia có vấn đề. Chần chừ hết một lát anh mới quyết định đuổi theo, nói thế nào Huỳnh Gia Ái cũng mang danh nghĩa vợ anh. Hơn nữa... anh nhất định phải giữ cô ta bên cạnh mình, vậy mới có thể từ từ để cô ta biết cảm giác đau khổ là như thế nào.

Sau một lúc gọi không có hồi đáp, Minh Hy lùi lại rồi dùng sức đá thẳng vào cánh cửa làm nó bật mở. Anh nhanh chóng bước vào trong, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, anh bất giác chau mày. Trong ô kính bao quanh vòi sen, Gia Ái đang ngồi co ro với chiếc váy sang trọng trên người, toàn thân cô lúc này đã ướt đẫm. Dù cách một tấm kính nhưng Minh Hy vẫn nghe được tiếng thút thít của cô. Gia Ái lúc này trông thật sự rất đáng thương, nhưng anh lại không ỉn có lòng thương cảm với cô.

Minh Hy bước đến gần ô kính rồi đưa tay lên gõ mấy tiếng. Gia Ái nghe thấy thì ngẩng đầu lên nhìn. Anh nghĩ rằng cô sẽ nhận lúc này cầu xin sự thông cảm hay giúp đỡ nhưng những gì Gia Ái làm chỉ là chăm chú nhìn anh rồi quay người lại, vùi đầu vào gối. Thấy phản ứng của cô, Minh Hy thật sự bất ngờ, vậy nên hành động duy nhất của anh là đứng yên nhìn dáng vẻ đó.

Tất cả ý chí của Gia Ái lúc này đang dồn vào việc kiểm soát bản thân, nhưng tác dụng của ly rượu lúc này ngày càng mạnh. Cơ thể khó chịu dâng cao, cuối cùng cô phải cắn chặt vào cổ tay để cố gắng vượt qua. Thời gian cứ như vậy mà trôi dần, Minh Hy vẫn đứng bên ngoài nhìn vào, nhưng có điều gì đó rất bất thường. Anh phát hiện ra thì lập tức mở cửa kính, bước lên mấy bước. Tiếp theo là ngồi sụp xuống lay bờ vai của Gia Ái, cô đã bất tỉnh cùng với cánh tay đang chảy máu. Minh Hy không suy nghĩ gì nữa, bế cô ra đi ra ngoài.

Chiều hôm sau, Gia Ái lơ mơ tỉnh lại, cô từ từ ngồi dậy, chậm rãi đưa mắt nhìn xung quanh. Vết thương trên cổ tay hơi đau làm Gia Ái chú ý, giơ tay lên ngắm miếng băng quấn. Đôi mắt cô sâu thẳm thẳm, biểu cảm trầm ngâm kỳ lạ.

Minh Hy bước vào phòng thấy Gia Ái đã tỉnh lại thì bình thản ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

“Cô sao rồi?” Giọng anh vẫn lạnh tanh.

Gia Ái mỉm cười, cô biết anh hỏi vậy vì phải hỏi.

“Em không sao. Chỉ là uống hơi nhiều thôi! Xin lỗi, vì em nên chúng ta mới trễ chuyến bay.”

“Tôi đã đổi thành ngày mai.” Minh Hy nói. “Nhưng sức kiểm chế của cô cũng tốt nhỉ? Uống thứ thuốc đó rồi mà vẫn có thể chịu đựng lâu như vậy.”

“Nếu không theo anh em phải làm sao?” Gia Ái nói giọng chua chát, cô nhận ra anh cũng biết thứ mình uống phải là gì. “Em đã quen tự giải quyết tất cả những vấn đề của bản thân.”

“Lúc nào cũng vậy sao? Dùng mọi thủ đoạn để giải quyết vấn đề?” Minh Hy mĩa mai, đây là lần đầu tiên anh nhắc đến chuyện của Tường Văn sau ngày họ kết hôn.

Cô cười nhạt:

“Anh cũng từng đến yêu cầu em từ bỏ đó thôi!”

“Giống nhau à?” Giọng Minh Hy mang âm điệu giận dữ. “Chẳng phải cô nói cô rất yêu tôi sao? Đó là cách cô yêu một người... ép một người khác tự sát? Thật đặc biệt quá!”

Âm vang của những câu từ đầy gai nhọn dội lại từ bốn bức tường, không thỏa lòng cho ai nhưng lại làm một người đau lòng, phải qua một lát Gia Ái mới có thể lên tiếng:

“Anh Hy! Đối với anh em là loại người độc ác như vậy sao?”

Minh Hy bật cười, hoàn toàn không phải vì vui vẻ:

“Nếu không thì tôi phải nghĩ cô lương thiện như thế nào? Từ nhỏ cô không phải không biết tôi ghét việc gia đình hai bên sắp đặt chuyện hôn nhân, nhưng cô vẫn khăng khăng muốn ở cạnh tôi. Khi lớn lên cô cũng biết việc tôi đã có người yêu, vậy mà cô nhất quyết không đồng ý hủy hôn, cuối cùng thì dẫn đến việc Anne tự sát. Được... coi như là vì cô yêu tôi đi. Có điều với tôi... nó chẳng khác nào một lời nguyền.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Gia Ái ở lại chỉ có thể thở dài.

Ngô Minh Thành hồi hộp ngồi chờ đợi vị đối tác của mình, dự án hợp tác lần này chính là cơ hội tốt nhất cho anh thể hiện khả năng trước mặt ông nội. Đến lúc đó ông nhất định sẽ xem trọng anh hơn một kẻ chỉ biết bám váy đàn bà như Ngô Minh Hy. Như vậy kế hoạch giành lấy Trung Dương của anh sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đang khoái trá nghĩ thầm thì cánh cửa phòng mở ra, cô thư ký lên tiếng:

“Giám đốc! Giám đốc của Farke đã đến!”

Ngô Minh Thành vui vẻ đứng bật dậy ra chào đón, vị giám đốc vừa bước vào ở tuổi trung niên và mang một vẻ đạo mạo đỉnh đạc. Sau khi lịch thiệp chào hỏi, hai bên cùng bắt đầu bàn về việc hợp tác.

“Anh Thành, dự án xây dựng Libra lần này của công ty chúng tôi rất lớn. Không biết công ty Đại Lộc phía anh có thể cung cấp đầy đủ các vật liệu xây dựng hay không?”

“Chuyện này ông không cần lo lắng. Đại Lộc vốn là một công ty con của tập đoàn Trung Dương, vật liệu của chúng tôi chẳng những nhiều mà còn vô cùng chất lượng nữa.” Ngô Minh Thành tự tin nói.

Thêm một hồi bàn luận lẫn tán tụng nữa thì Ngô Minh Thành ngỏ lời mời vị đối tác mới gặp này cùng đi đến một câu lạc bộ đêm. Sau vài lần gặp gỡ hai bên ngày càng thân thiết. Đến cuộc gặp thứ sáu thì việc hợp tác rẽ sang một hướng mới.

“Anh Thành! Thật ra về chất lượng vật liệu xây dựng của Trung Dương chúng tôi cũng đã nghe nhiều. Nhưng mà...” Giám đốc Triều ngập ngừng.

Nét ái ngại lẫn lo lắng xuất hiện trên mặt Ngô Minh Thành:

“Có vấn đề gì sao?”

Giám đốc Triều tặc lưỡi chần chừ:

“Nghĩ chúng ta là chỗ thân quen tôi mới nói chuyện này với anh. Thật ra anh cũng biết đó, tôi tuy mang danh nghĩa là giám đốc nhưng cũng chỉ là làm công ăn lương thôi. Đôi khi... đôi khi cũng phải tính toán riêng ình.”

“Ý ông là...”

“Ý tôi là chúng ta không nhất thiết phải làm theo giấy tờ. Tôi cũng biết anh ở trong Trung Dương luôn bị chen ép. Sao anh không nghĩ đến một con đường khác? Đây chính là cơ hội tốt nhất rồi.”

Ngô Minh Thành nghe thấy những câu nói đó trước hết là ngạc nhiên rồi chuyển sang nét suy tư. Ông ta nói không phải không có lý, nếu có thể có thêm một lựa chọn khác thì cho dù ông nội có giao Trung Dương cho Ngô Minh Hy anh cũng không phải mất hết tất cả. Hơn nữa xem ra nếu không đồng ý thì hợp đồng này sẽ không thành, bước đệm của anh cũng biến mất.

“Vậy... kế hoạch của ông là như thế nào?”

“Đơn giản thôi.” Ông Triều hạ giọng xuống. “Vật liệu bên anh cung cấp cứ xuất như bình thường, nhưng chúng ta sẽ sử dụng những vật liệu khác cho công trình với giá thành thấp hơn. Sau đó... chúng ta cùng đem bán số chất lượng kia đi, lấy thêm được một khoản lời.”

Suy nghĩ mấy giây thì Ngô Minh Thành lên tiếng hỏi:

“Nhưng làm sao tìm được người mua?”

“Chuyện này anh yên tâm, tôi làm nghề này lâu rồi. Quan hệ rất nhiều, chỉ cần anh đồng ý tôi sẽ lập tức liên hệ người mua. Những vật liệu sử dụng trong công trình cũng sẽ do tôi chuẩn bị. Chuyện anh làm chỉ là ký hóa đơn xuất hàng thôi.”

Im lặng một lát, Ngô Minh Thành trầm tư đưa cốc cà phê lên miệng uống một ngụm. Ông Triều thấy anh do dự thì nói thêm:

“Thật ra anh không đồng ý cũng không sao. Có lẽ anh không muốn phản bội anh họ mình nhỉ? Tôi hiểu mà, hay để khi khác chúng ta gặp lại vậy.”

Ông ta đứng dậy chuẩn bị ra về nhưng vừa xoay người đã nghe giọng của Ngô Minh Thành:

“Khoan đã! Tôi nghĩ chuyện này có thể thảo luận.”

“Được thôi! Vậy chúng ta cùng nghĩ xem khi nào thì ký hợp đồng.” Ông Triều vui vẻ ngồi lại chỗ cũ.

Chương 21. MUỐI TÍNH

Bước ra khỏi bóng đêm, phù thủy cũng chỉ có thể là phù thủy!

Gia Ái ngồi một mình trên tầng mười tòa cao ốc ngắm cảnh thành phố về đêm, phía bên kia cửa kính bầu trời được bao phủ bởi một màu đen tiêu điều với vài ngôi sao lẻ loi. Khung cảnh hoàn toàn đối lập với cuộc sống thành thị nhộn nhịp bên dưới. Gia Ái như thấy bản thân từ những ngôi sao kia, xung quanh vô cùng mù mịt, không có điểm tựa cũng chẳng có chốn dừng chân.

“Để em đợi lâu rồi!” Chấn Thiên nói, anh vừa vội vã rời nhà của cha nuôi vì phải đón Tú Cẩm từ sân bay về.

“Không sao!” Cô mỉm cười. “Là em đến sớm thôi!”

“Anh rất bất ngờ khi em hẹn gặp.”

Gia Ái chờ người phục vụ rời đi thì nhỏ nhẹ nói:

“Anh Thiên! Em có một chuyện muốn xin lời khuyên của anh.”

“Chuyện gì?”

“Là về giám đốc tài chính của An Vĩnh. Gần đây em có nhận được thông tin về một số giấy tờ không rõ ràng hay những khoản chi khổng lồ. Bằng chứng bây giờ đã đầy đủ. Em muốn hỏi anh có nên khởi kiện ngay không? Hay là... để ông ta lại rồi điều tra xem rốt cục là có ai đứng sau lưng giật dây ông ta không? Anh thấy sao?”

“Người giật dây?” Chấn Thiên không cần nghĩ đến lần thứ hai cũng biết đó là ai. Tuy cha nuôi chưa từng buộc anh tham gia những kế hoạch của ông ấy ở An Vĩnh nhưng bao năm nay anh vẫn có thể nhận ra từng bước đi của ông, anh cũng biết rõ giám đốc tài chính vốn là người do cha nuôi đưa vào, lần này xảy ra chuyện nhất định sẽ liên đới đến ông.

“Anh nghĩ cứ điều tra kỹ rồi mới khởi kiện.”

Gia Ái khẽ gật đầu:

“Được, em sẽ nghe lời anh!” Cô nói rồi mỉm cười. Phần sau của cuộc trò chuyện là về sở thích câu cá của cả hai, lúc này Chấn Thiên cảm thấy như trở lại thời gian trước kia khi Gia Ái chưa kết hôn. Anh có thể cùng cô vui vẻ ăn cơm, vui vẻ nói cười, không cần lo lắng đến một người khác.

Nhưng có điều Chấn Thiên lẫn Gia Ái đều không nhận ra người khác đó cũng đang có mặt tại nhà hàng. Và Minh Hy vẫn luôn để mắt đến cuộc hẹn giữa họ.

Hơn mười một giờ khuya Gia Ái mới về đến nhà, vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy Minh Hy, anh đang ngồi tựa lưng vào ghế sofa, chẳng có vẻ gì là chú ý đến sự hiện diện của cô.

“Em về rồi!” Gia Ái dịu dàng nói, cô không hề hy vọng vì vào việc anh đáp lại nên cứ như vậy mà quay người đi vào phòng.

“Cô vừa đi đâu?” Giọng lạnh lùng của Minh Hy làm Gia Ái dừng lại.

“Em có hẹn với bạn.”

“Ai?”

Gia Ái cười nhạt:

“Sao anh lại muốn biết?”

Im lặng, Minh Hy cũng đang tự hỏi bản thân tại sao lại quan tâm đến chuyện này, rồi anh tìm được một lý do ỉn.

“Chẳng phải cô cũng muốn biết nơi tôi đi sao? Để ông nội không nghi ngờ.”

“Nhưng em không hỏi người đi cùng anh!”

Câu nói làm Minh Hy sững người một giây, rồi anh đứng dậy bước về phía cô, khi khoảng cách của cả hai chẳng còn lại bao nhiêu thì anh nói giọng giễu cợt. “Ý cô là... tôi đang để tâm đến cô sao?”

“Không. Sao anh lại quan tâm em được? Anh chỉ muốn dẫn vật em thôi mà.” Gia Ái nói cùng một nụ cười. Đây là lần đầu cô phản kháng, nếu không thể khiến anh yêu mình thì để anh tức giận cũng tốt, ít ra không cần tránh mặt nhau hay im lặng một cách ngọt ngào nữa. “Người em đi cùng là phó tổng giám đốc An Vĩnh, hình như anh cũng biết anh ấy. Vậy... em về phòng trước.”

Gia Ái khẽ gật đầu rồi quay đi, bỏ mặc người còn lại với sự bối rối.

“Chủ tịch!” Trợ lý Phương nói. “Giám đốc tài chính đã xin nghỉ việc rồi. Phần lớn số tiền kia cũng đã được hoàn trả.”

Cùng cái gật đầu, Gia Ái nở nụ cười nửa miệng:

“Anh Thiên đúng là không làm em thất vọng. Không cần tốn bao nhiêu công sức cũng đã giúp em đòi được khoản tiền bị biển thủ.”

Chuyện bằng chứng việc giám đốc tài chính làm giấy tờ khống vốn đều là giả. Cho dù Gia Ái có cố gắng thế nào cũng không tìm ra được bất cứ chứng từ nào tố cáo việc Hà Văn Đông biển thủ công quỹ. Vậy nên phương án cuối cùng chính là nhờ Chấn Thiên giúp. Cô cố ý đề cập đến số tin tức ảo đó vì biết anh sẽ mang nó về cho ông Đông. Với tính cách đa nghi của ông ta, Hà Văn Đông nhất định sẽ bảo giám đốc tài chính dàn xếp mọi chuyện lại rồi trốn đi, thà rằng chịu lỗ còn hơn phải vào tù. Nhưng đây dù sao cũng chỉ mới là bắt đầu, cô vẫn còn phải nghĩ cách dứt điểm một lần.

“Cô biết phó tổng giám đốc là người của ông Đông lúc nào?” Trợ lý Phương hỏi, anh ngày càng cảm thấy cô gái này không đơn giản, tất cả các kế hoạch đưa ra đều rất hoàn hảo.

“Chị... à anh Tâm đã từng nói với em, xưa nay chỉ riêng anh ấy là ông Đông không gây khó dễ. Người như ông ta có thể để chức vụ đó dễ dàng lọt vào tay người khác sao? Trừ khi đó là do ông ta sắp xếp thôi. Sau đó thì em nhờ người đi điều tra kỹ hơn.”

Trợ lý Phương gật đầu:

“Phó tổng chắc không thể nào ngờ lại bị đưa vào trông như vậy!”

“Dù sao cũng là anh ấy đã lừa em trước.” Gia Ái hít một hơi sâu rồi ngồi thẳng lưng dậy. “Anh sắp xếp để chị Hồng thay thế chức vụ đó đi.”

“Tôi biết rồi chủ tịch! Nếu không còn gì nữa thì tôi đi chuẩn bị ngay.”

Đợi khi còn lại một mình trong văn phòng, Gia Ái xoay ghế lại nhìn ra ngoài. Cô vẫn còn một kế hoạch đang được tiến hành. Nếu như thuận lợi, con đường của cô sẽ thông thoáng hơn nhiều. Huỳnh Gia Ái lúc này sẽ không còn ngồi một chỗ mà chịu đựng việc người khác hăm hại.

Minh Hy đưa ly rượu lên nốc cạn, xung quanh anh không khí vô cùng sôi nổi nhưng anh lại chẳng có chút tâm trạng lễ hội nào. Minh Hy vốn không thích những nơi ồn ào như câu lạc bộ đêm này nhưng dưới tư cách CEO của Trung Dương anh không thể từ chối những buổi chiêu đãi.

Một cô tiếp viên ăn mặc khiêu gợi liên tục mời mọc anh nhưng Minh Hy đều từ chối, chỉ im lặng uống rượu một mình. Nhìn những cô gái ở đây tâm trí anh bất chợt nhớ đến một hình ảnh đối lập. Một cô gái ngồi thu người dưới vòi nước lạnh, toàn thân ướt đầm cùng với những tiếng nấc từng cơn, rõ ràng đang vô cùng khổ sở nhưng thà tự mình chống chọi cũng không muốn van nài. Ánh mắt kiên cường đó... thật sự rất khó quên được. Minh Hy bất giác mỉm cười, rồi anh nhận ra bản thân đang làm gì. Cô ta là kẻ thù của anh, là người khiến bạn gái anh phải tự sát, anh không thể có bất cứ mối cảm tình nào với cô ta được. Minh Hy vừa nghĩ vừa nốc rượu liên tục, anh chẳng để tâm mình đã uống bao nhiêu, chỉ cần có thể xóa bỏ tất cả những hình ảnh kia.

Minh Hy không biết làm cách nào mình về nhà được, chỉ biết khi tỉnh dậy cảnh đầu tiên anh thấy là cô tiếp viên hôm qua đang mặc áo sơ mi của anh và... đứng đối diện với Gia Ái.

8. Chương 22 - 23 - 24

Chương 22. GIÁ TRỊ

Tiếng hát của nàng tiên cá có hay đến mấy, hoàng tử cũng sẽ chẳng bao giờ lắng nghe.

Vì là sinh nhật dì Lan nên Gia Ái ngủ lại nhà mình một đêm, buổi tiệc diễn ra ầm ĩ với năm thành viên bao gồm cả Kiến Tân và Bối Lâm. Từ năm cấp ba cả hai vẫn thường ghé sang nhà Gia Ái chơi mỗi khi rảnh rỗi, vậy nên họ cũng được tính là một phần gia đình này. Sau phần cắt bánh thì bốn người trẻ tuổi cùng vui vẻ hát mừng sinh nhật dì bằng dàn karaoke. Đến hơn mười hai giờ khuya buổi tiệc mới kết thúc, dù rất mệt mỏi nhưng hôm sau trời vừa sáng thì Gia Ái đã quay về vì cô muốn chuẩn bị bữa sáng cho Minh Hy, dù anh chẳng bao giờ đụng tới.

Nhưng khi bước vào nhà Gia Ái nhận ra có lẽ mình không cần làm gì nữa. Đập vào mắt cô lúc này là một đôi giày nữ hoàn toàn xa lạ, khắp phòng khách những mảnh áo quần bị vứt lung tung, bình hoa bằng sứ của cô vỡ nát trên sàn. Đầu óc rối bời, cô bước từng bước đến trước phòng Minh Hy, hít thật sâu để lấy can đảm rồi đưa tay mở cửa.

Trái tim vỡ vụn thành từng mảnh, nỗi đau như hòa quyện cùng làn gió lạnh truyền đến từ cửa sổ đâm xuyên qua người cô không thương tiếc. Đó có thể là gì? Người phụ nữ kia là ai? Gia Ái thật muốn hét lên, muốn giết chết hai người ở trước mặt. Anh ta có thể nhớ thương Tường Vân, có thể ghê lạnh với cô bởi vì anh

không hiểu lý do, vì anh là một người đàn ông biết trân trọng tình cảm của mình. Nhưng những gì hiện diện trước mắt cô không phải là vậy nữa.

“Xin lỗi! Hình như tôi đã làm phiền rồi!” Cô gái kia nói đưa tay chỉnh lại chiếc áo sơ mi đang mặc trên người cùng với đó là một nụ cười ngạo nghễ, nét giễu cợt đắc thắng tràn ngập trên gương mặt đầy son phấn rẻ tiền. Nếu là người khác có thể sẽ chạy đến tát thẳng vào mặt cô ta nhưng Gia Ái biết mình không được làm thế, cô không thể để bản thân chạm vào một thứ đốn mặt như vậy.

“Anh ta trả tiền cho cô chưa? Nếu chưa thì tôi có thể trả giúp. Bao nhiêu? Chắc cũng không đến một trăm ngàn đâu nhỉ?” Câu nói của Gia Ái làm nụ cười của cô gái kia đông cứng thay vào đó là vẻ tức giận chưa chút.

Cả hai đang đứng đối diện nhìn nhau thì nghe giọng Minh Hy vang lên, anh đã nghe thấy tất cả những gì họ nói.

“Không cần.” Minh Hy đứng dậy đến cạnh cô gái kia. “Em xuống bãi đậu xe đợi tôi trước đi!”

“Được thôi!” Cô gái kia mỉm cười ngọt ngào, hất mặt lên với Gia Ái rồi nhặt lấy quần áo của mình mà vào toilet thay ra, cuối cùng chính là tự đắc bước ngang qua cô.

Đợi đến khi chỉ còn lại hai người, Gia Ái tức giận nói:

“Anh có cần đưa loại người đó về nhà không?”

“Loại người thế nào?” Giọng Minh Hy đầy ý mỉa mai. “Đúng là cô ta không có điều kiện tốt như cô... nhưng ít ra cô ta... thẳng thắn hơn cô, những gì cô ta muốn đều là sòng phẳng trao đổi. Còn cô...” Anh bước tới đánh giọng nói. “Cô là dùng thủ đoạn để đạt được mục đích của mình. So với cô ta... cô cảm thấy bản thân cao sang hơn sao?”

Thời gian lúc này như dừng lại, từng chữ anh thốt ra khứa thẳng vào da thịt, Gia Ái muốn phản kháng nhưng lời không thể nào kết thành câu. Đây không chỉ là nỗi phẫn uất mà còn gồm cả sự thất vọng. Cô cho anh bao nhiêu tình cảm nhưng cuối cùng chỉ có thể lắng nghe những thứ này.

“Anh thật sự nghĩ rằng em không bằng cả cô gái đó?”

Minh Hy nói với nụ cười nửa miệng:

“Đã là sự thật thì cần gì phải kết luận.”

“Được! Em hiểu rồi!” Gia Ái nói rồi bỏ về phòng mình.

Dưới bãi đỗ xe, cô nàng tiếp viên đứng tựa vào tường vui vẻ báo cáo qua điện thoại.

“Anh Thành! Em đã làm theo ý anh. Vợ chồng họ bây giờ chắc đang cãi nhau, nhưng cái hay nhất chính là anh họ anh hình như cũng thích em lắm. Tiếc là hôm qua anh ta say quá nên chẳng làm gì được.”

“Tốt. Anh sẽ gửi tiền thưởng.” Ngô Minh Thành khoái trá nói rồi cúp máy.

Đứng chờ thêm một lát nữa thì Minh Hy xuống đến, cô nàng tiếp viên sốt sắng chạy về phía anh, nũng nịu lên tiếng:

“Em đợi anh lâu lắm đó. Hay là bây giờ mình cùng đi ăn sáng nha!”

Minh Hy bật cười chế giễu nhìn cô ta:

“Cô nghe cho rõ. Tôi biết tối qua giữa hai chúng ta vốn không xảy ra chuyện gì. Nhưng yên tâm! Tôi vẫn sẽ trả tiền cho cô. Còn nữa... cô tốt nhất... đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi lần nào nữa. Nếu không... tôi nhất định sẽ khiến cô hối hận.”

Sau khi đưa cô ta số tiền đúng giá trị, Minh Hy bỏ đi một mạch. Loại phụ nữ này đến nhìn lần thứ hai anh cũng không muốn, chẳng qua cô ta chỉ là một phương thức để đả kích Gia Ái. Bản thân Minh Hy cũng không hiểu tại sao bản thân lại ghét việc mình nghĩ đến cô như vậy.

Gia Ái kéo tấm rèm thêu hoa xinh xắn ra để có thể ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài. Cô đứng trầm ngâm trước cửa kính, đầu óc chứa nhiều ý nghĩ đến nỗi cô chỉ muốn quăng hết chúng đi. Tòa khách sạn này hướng ra phía công viên, bên trên màu xanh của rừng cây là bầu trời nhuộm một màu mây trắng. Ánh mắt Gia Ái dừng lại trên một trong những đám mây đó, tự hỏi cuộc đời của mình nếu đã không có sắc trong xanh sao đến cả một áng mây trắng cũng chẳng có. Sao cô luôn phải chống chọi mọi thứ một mình? “Là mây tự chuốc lấy, mây có thể trách ai đây!” Gia Ái nghĩ rồi tự cười chế tạo bản thân.

Sau cuộc cãi vã sáng nay với Minh Hy cô đã dọn đồ đạc chuyển đến đây, cô không muốn phải sống ở nơi đó để nhìn thấy sự thay đổi của anh. Gia Ái chưa từng nghĩ đến việc về lại Huỳnh gia, cô sợ sẽ làm dì Lan lo lắng cũng sợ Bối Lâm biết chuyện mà chạy đến tìm Minh Hy. Những ngày tiếp theo Gia Ái vẫn chẳng nghĩ đến việc quay về, ngoài công ty nơi cô ghé qua nhiều nhất là bệnh viện. Gia Ái thường kể cho cha nghe những câu chuyện hằng ngày nhưng chưa bao giờ đề cập đến cuộc hôn nhân của mình. Lần duy nhất ngoại lệ là khi cô bất chợt bật khóc, chẳng có lý do gì đặc biệt, chỉ là khi con người có quá nhiều tâm sự thì cần một cách để giải tỏa.

Ngày thứ năm ở khách sạn, Gia Ái nhận được một cuộc gọi từ người cô đang trốn tránh. Thật lòng mà nói cô không hề mong đợi hay tưởng tượng gì việc này.

“Có chuyện gì sao?”

“Ngày mai là sinh nhật ông nội, ông muốn tôi và cô đến dự. Chúng ta phải ở qua đêm!”

“Được!” Gia Ái nói rồi cúp máy ngay, bất cứ sự liên hệ nào lúc này cũng khiến cô cảm thấy quá khó thích ứng.

Ở đầu dãy bên kia, Minh Hy nghe âm thanh ngắt tín hiệu mà bỗng thấy trống rỗng, cảm giác mà mấy ngày gần đây anh liên tục nhận thấy. Minh Hy đã quen việc nhìn thấy bữa sáng cô chuẩn bị mỗi ngày trên bàn, cũng quen hình ảnh Gia Ái ngồi chờ mình vào bữa tối. Anh chưa bao giờ để tâm đến những điều đó, giống như chúng đã trở thành một lẽ tất nhiên. Nhưng lúc này, khi cô không có ở đây, anh lần đầu cảm thấy căn nhà đã trở nên quá lạnh lẽo. Không có những âm thanh chứng minh sự hiện diện của cô, mọi thứ ở đây đều chỉ khiến anh nhớ về cô. Điều mà anh cho rằng mình ghét nhất.

Chương 23. GIỌT NƯỚC MẮT

Tiếng đàn chàng Orpheus có thể khóc thương vợ mình mãi mãi, bên dòng sông ấy em chờ tiếng hát của anh trọn đời.

Gia Ái đứng trước khách sạn ngắm những người đi bộ trên đường, họ có vẻ như bận rộn, một số thì đang thoải mái trò chuyện với nhau. Cô bỗng thấy có chút ganh tỵ bởi lúc này đây cô chẳng có ai có thể ở bên mình như thế. Trước kia cô vẫn nghĩ mình còn có người bạn như Chấn Thiên, một điểm tựa cho sự lẻ loi này, nhưng rồi đến anh cũng lừa gạt cô, cũng chỉ là muốn dùng mối quan hệ giữa họ để chiếm đoạt An Vĩnh. Gia Ái không phải chưa từng bị bạn bè lợi dụng nhưng cô vẫn tin rằng ngoài kia còn rất nhiều người tốt. Đến cuối cùng người mà bản thân cô cho là tốt đẹp lại đối xử với cô như thế.

Đúng là Gia Ái rất giàu có cũng rất xinh đẹp, nhìn từ bên ngoài chắc hẳn có nhiều người cho rằng cô thật may mắn. Nhưng phía sau sự hào nhoáng đó cô chỉ là một cô gái rất đỗi bình thường, một người luôn mong muốn được yêu thương che chở. Tuổi thơ của Gia Ái là chuỗi ngày chẳng khác mấy với một cô nhi, vậy nên bao nhiêu hy vọng về một gia đình trọn vẹn cô đều dồn hết cho Minh Hy. Và rồi tất cả đã sụp đổ, không chỉ vì toan tính của những kẻ khác mà còn vì chính anh đã giẫm đạp lên chúng. Gia Ái không rõ cảm giác lúc này của bản thân là gì, cô chỉ biết anh thật sự đã thành công trong kế hoạch trả thù. Bởi vì chỉ việc nghĩ đến anh cũng khiến trái tim cô đau đớn.

Tiếng dừng xe làm Gia Ái trở về với hiện thực, cô không mong chờ gì việc Minh Hy mở cửa ỉnh nên cứ lẳng lặng ngồi lên xe, cũng bỏ quên mất nụ cười cùng lời chào vốn đã thành thói quen. Minh Hy thấy biểu hiện của Gia Ái cũng chỉ phớt lờ nhưng lại không ngăn được mắt mình lướt qua gương mặt người bên cạnh. Anh cũng nhận ra cô đã chuẩn bị quà, có lẽ cô đoán được anh không biết phải mua gì. Không gian lúc này được bao phủ bởi một sự im lặng kỳ lạ và ở giữa chính là bức tường vô hình mà cả hai đã dựng nên.

Khi đến nơi, Gia Ái hít một hơi sâu chuẩn bị ăn kịch sắp tới, cô thong thả bước xuống xe, tay vẫn giữ chiếc túi chứa món quà mừng thọ. Vừa gặp được ông bà nội Gia Ái liền nở nụ cười tươi tắn, cho dù cuộc hôn

nhân của cô xảy ra vấn đề gì cô cũng sẽ không để nó ảnh hưởng đến tâm trạng của ông bà.

Buổi tiệc được diễn ra trên mảnh sân vườn rộng lớn bên cạnh nhà, khách mời đến cũng không nhiều vì ông nội vốn không thích ồn ào. Gia Ái gần như hoàn thành vai diễn hạnh phúc của mình một cách xuất sắc ngoại trừ cô hạn chế tối đa việc nhìn Minh Hy. Nhưng dường như hành động này vẫn không thể làm một vài người thỏa mãn.

Khi nhập tiệc không được bao lâu, Minh Thành lên tiếng hỏi, cố ý để ông nội nghe thấy:

“Chị dâu! Em nghe nói mấy hôm nay chị đều ở khách sạn, không có chuyện gì chứ?”

Câu hỏi như hút hết những tiếng động xung quanh, ba mẹ Minh Hy lo lắng nhìn Gia Ái, họ chưa từng nghe gì về chuyện này. Nhưng ngược lại Gia Ái không hề bối rối, trước khi đến đây cô cũng đã đoán được bữa ăn này không dễ nuốt.

“Dĩ nhiên là không! Vì gần đây công việc quá bận nên chị mới ở lại khách sạn để tiện đi làm thôi.” Cô nhã nhặn nói.

Ngô Minh Thành chau mày một giây rồi giãn ra, hẳn không ngờ đến việc cô gái này có thể nhin được chuyện chồng mình đưa người phụ nữ khác về nhà. “Cô đúng là rất đặc biệt, để xem cô chịu đựng được bao lâu.”

“Vậy con định ở khách sạn đến khi nào?” Ông nội hỏi.

“Ngày mai thôi ạ!” Câu trả lời là của Minh Hy, anh đã phản ứng trước khi Gia Ái kịp nói điều gì. “Công việc cũng ổn rồi nên ngày mai con sẽ đưa cô ấy về. Nhà không có Gia Ái thật sự rất trống vắng.” Minh Hy dứt lời với một nụ cười, anh tự biện hộ đây là diễn kịch mà thôi nhưng những gì anh nói thì đều là sự thật. Và ở người ngồi bên cạnh cũng chỉ nghĩ được như thế.

Đến gần giờ chiều buổi tiệc mới kết thúc, bà nội chu đáo bảo Gia Ái vào phòng ngủ một lát vì trông cô có vẻ xanh xao. Vâng lời bà Gia Ái đi đến căn phòng được chuẩn bị trước cho cô và người mang danh nghĩa là chồng kia. Sau khi trò chuyện với ông nội, Minh Hy cũng quay về phòng, đây là nơi anh ngủ lại mỗi khi đến nhà tổ nên cũng chẳng có gì xa lạ. Có điều hôm nay thì khác, vừa bước vào thì Minh Hy đã nhận ra Gia Ái đang ngủ, nhưng là ngủ trên ghế sofa chứ không phải giường.

Minh Hy khẽ cau mày rồi đi đến gần hơn, anh đứng đó nhìn cô một lát thì leo lên giường nằm, nghiêng người về phía chiếc ghế đó. Với tư thế này thì cả hai đang đối mặt nhau. Họ nằm như vậy rất lâu, một người ngủ còn người kia thì không. Một lúc sau Gia Ái tựa người, suýt nữa thì ngã xuống sàn làm Minh Hy ngồi bật dậy, suy nghĩ lưỡng lự rồi bước đến nhẹ nhàng bế cô đặt lên giường.

“Chỉ vì tôi không muốn người khác nghĩ tôi đang ngược đãi cô thôi!” Anh lẩm bẩm, như nói với bản thân hơn là với cô gái ấy. Nhưng sau hành động kia anh không biết phải làm gì, cuối cùng quyết định đưa ra là nằm xuống bên cạnh, sau đó thì cũng thiếp đi.

Khi Gia Ái tỉnh lại hình ảnh đầu tiên cô nhận thức được là gương mặt mà cô đã nhớ thương mong chờ gần như trong suốt quãng đời tuổi trẻ. “Mình lại nằm mơ rồi!” Cô tự cười mình. Và dĩ nhiên ở trong giấc mơ bạn có thể làm tất cả mọi thứ mình muốn nên Gia Ái khẽ đưa tay lên chạm vào khuôn mặt anh, vuốt nhẹ qua đôi mắt với hàng mi dài. Gương mặt Minh Hy trong lúc này cũng toát lên vẻ cương nghị nam tính, tuy cô không yêu anh vì vẻ ngoài nhưng vẫn thường cảm thấy anh thật sự rất đẹp trai. Ngón tay cô cứ như thế mà di chuyển theo những đường nét trên mặt anh, cũng chẳng hay biết nước mắt mình rơi từ lúc nào.

“Sao chỉ có trong mơ anh mới có thể ở bên em thế này?” Cô nói nhỏ như đang thở. Cho đến khi Minh Hy thức giấc rồi chăm chú nhìn cô Gia Ái vẫn nghĩ đây chỉ là hư ảo.

“Cô đang làm gì vậy?” Giọng anh sắc cạnh vang lên. Trong phút chốc Gia Ái hiểu ra đây chính là đời thực và điều này khiến cô giật bắn người ngồi dậy. Ánh mắt lạnh lùng của Minh Hy khiến cô bối rối.

“Xin lỗi!” Gia Ái nói vội rồi đứng dậy đi thẳng vào toilet, vừa rửa mặt vừa tự hỏi sao bản thân lại có thể leo lên giường trong lúc ngủ, bởi những suy nghĩ lạc quan của cô vốn đã bị lạc mất từ lâu lắm rồi.

Trong phòng, Minh Hy ngồi trầm ngâm chờ đợi. Ánh mắt anh sâu thẳm nhìn vào một điểm vô định. Tâm trí lúc này đang nhớ đến giọt nước mắt trên gương mặt Gia Ái. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô rơi lệ sau từng ấy năm, cho dù là lúc biết anh giả dối với mình hay khi anh dùng cô gái kia để đả kích cô Gia Ái

đều chỉ đơn giản là lẳng lặng chấp nhận, không hề có phản kháng, ngay cả đến việc khóc cũng không. Thời gian anh quen biết cô Minh Hy thấy nhiều nhất chính là nụ cười của Gia Ái, cô vẫn luôn vui vẻ tươi tắn trước mặt anh, cứ như chỉ cần anh nhìn đến thì cô sẽ tự động mỉm cười. Minh Hy bất chợt nhận ra đã rất lâu rồi anh không thấy nụ cười đáng yêu đó nữa.

“Anh Hy!” Giọng Gia Ái nhỏ nhẹ. “Chuyện lúc này em không cố ý. Anh nghỉ ngơi đi! Em không làm phiền nữa.” Cô không nhìn anh, cứ như vậy mà quay người đi, bỏ mặc cả câu nói chưa kịp thốt ra của người còn lại.

Vì đã hứa sẽ ở lại qua đêm nên buổi chiều Gia Ái ra vườn cùng ông nội đánh cờ. Ván đấu chưa bắt đầu được bao lâu thì cô đã mất hết gần một nửa quân, đang cần môi suy nghĩ xem phải làm thế nào thì Gia Ái nhận ra Minh Hy vừa ngồi xuống cạnh mình.

“Viện binh của con đến rồi kia!” Ông nội vui vẻ nói.

Minh Hy mỉm cười ân cần:

“Em có cần giúp đỡ không?”

Câu nói làm Gia Ái tự động ngẩng đầu lên nhìn anh. Giúp đỡ? Từ này gợi cô nhớ đến một lời đề nghị khác và có vẻ như cả hai đều không phải là thật.

“Em không sao!” Gia Ái đáp nhanh rồi quay lại ván cờ. Thái độ của cô làm nụ cười của Minh Hy đông cứng trong một giây, nhưng Gia Ái không nhìn thấy. Sự xuất hiện của anh vốn chẳng có tác dụng gì ngoài việc khiến cô phân tâm, vậy nên ván cờ ngày càng bế tắc.

Gia Ái bĩu môi:

“Con thua rồi ông!”

“Nếu con để Hy giúp thì không đến nỗi thế này đâu. Hy nó đánh cờ giỏi lắm, ngang ngửa với ông đó!” Ông nội mỉm cười ôn hòa.

“Lần sau đi ạ!” Gia Ái nhẹ nhàng đáp. Tuy lời nói là vậy nhưng cô không hề nghĩ đến việc nhờ vả đó. Gia Ái hiểu rõ bản thân dù là ở tình huống như thế nào cũng không cần một người xem mình thua cả loại gái bán hoa giúp đỡ. Cô không biết mình còn yêu anh hay đã hết, chỉ biết rằng giờ đây bản thân không muốn bị tổn thương nữa. Minh Hy sẽ không bao giờ bảo vệ cho cô nên cô sẽ tự bảo vệ mình, dù là bảo vệ khỏi chính anh.

Chương 24. MẤT

Hoàng tử cho rằng phù thủy độc ác, đầu hiểu rằng mọi thứ tốt đẹp phù thủy đều đã cho anh.

Trời về đêm, Gia Ái ngồi bên bà nội thêu một chiếc khăn, đôi mắt chăm chú vào từng đường kim, cẩn thận sắp xếp các họa tiết với gam màu trung tính. Bên cạnh hai người là ông nội và Minh Hy, họ đang thảo luận vài vấn đề về công ty. Khung cảnh lúc này tuy không trọn vẹn nhưng vẫn toát lên vẻ ấm áp của một gia đình hạnh phúc.

Đan hết một phần Gia Ái luôn thêm phần len màu khác vào, bỗng nhiên mắt cô nhòa đi, cũng vì vậy mà bất cẩn làm cây kim đâm thẳng vào ngón tay. Gia Ái hét lên khe khẽ, làm rơi chiếc khăn xuống sàn.

“Con có sao không Gia Ái?” Bà nội hỏi.

Máu trên tay đang bắt đầu chảy thành giọt nhưng Gia Ái chỉ mỉm cười.

“Không sao đâu ạ. Tại con không cẩn thận thôi!”

“Đề anh!” Minh Hy nói, anh vừa bước tới lấy khăn giấy lau nhẹ qua vết thương. Gia Ái thấy hành động này phản ứng duy nhất là để mặc anh. Nếu Minh Hy đã muốn diễn vở kịch này cho thật hoàn hảo thì cô cũng không phiền. Sau khi máu ngừng chảy, anh lấy một miếng băng nhỏ nhẹ nhàng dán lên cho cô.

“Bà không biết thì ra Hy lại là đứa ân cần chu đáo thế này!” Bà nội nói rồi quay sang mỉm cười với ông.

“Con chỉ làm vậy với Gia Ái thôi!” Minh Hy vui vẻ đáp, ngẩng lên nhìn cô, nhưng Gia Ái lúc này hoàn toàn không có tâm trạng để tham gia vở diễn của anh. Cô chỉ chăm chăm xem xét chiếc khăn còn dang dở. Nét mặt của cô cũng khiến hai người còn lại thấy kỳ lạ.

Bà nội vỗ nhẹ lên tay cô:

“Gia Ái! Hình như con mệt rồi. Vào phòng ngủ sớm đi con!”

Lời khuyên này rất đúng lúc vì cô cũng đang cảm thấy mệt mỏi, Gia Ái lễ phép gật đầu, sắp xếp lại mọi thứ rồi đi vào phòng. Vẫn không khác mấy với lúc chiều, cô mặc thêm chiếc áo khoác len rồi mang gối của mình đặt lên ghế sofa để bắt đầu giấc ngủ. Tự hứa với bản thân dù có mộng du cũng không được leo lên giường.

Hình ảnh quen thuộc lại xuất hiện khi Minh Hy vào phòng nhưng lần này anh không làm gì khác ngoài việc nằm đó ngắm cô ngủ. Gia Ái nằm nghiêng người với đôi tay đặt gần đầu, trông cô lúc này rất bình thản, như một nàng công chúa xinh đẹp đang nằm giữa sự che chở của thiên nhiên. Minh Hy không hiểu sao bản thân lại cười, nhưng anh nhận thấy rõ ràng sự bình yên cô mang đến anh lúc này, dù cô chẳng làm gì cả.

Bầu trời đêm lay động dữ dội, cơn mưa ngày càng nặng hạt cùng những cơn gió liên tục quật vào căn nhà. Có vẻ như chúng đang giận dữ vì một điều gì đó mà chẳng ai biết. Rồi ngay cả sấm chớp cũng xuất hiện, những tiếng nổ như muốn làm gãy đôi bầu trời liên tục vang lên. Tất cả hòa âm thành một bản hợp xướng mang đầy vẻ phẫn nộ. Cảnh tượng này có thể làm bất cứ đứa trẻ nào hoảng sợ và không chỉ có chúng như thế.

Tiếng động ngoài trời làm Minh Hy tỉnh giấc, anh kéo chăn cao hơn một chút, cố gắng tiếp tục giấc ngủ vừa dứt quãng. Nhưng anh bỗng nhớ ra một việc, Minh Hy ngồi thẳng dậy nhìn vào chiếc ghế gần đó, nó trống không.

Gia Ái không ở đây, anh bỗng thấy bối rối, một cảm giác rất ít khi xuất hiện. Minh Hy ra khỏi giường, bắt đầu đi tìm người mà đáng lẽ anh chẳng cần quan tâm. Không thấy Gia Ái trong toilet, Minh Hy vừa định bước ra ngoài thì một thứ khiến anh dừng lại. Bước đến trước chiếc tủ quần áo, nơi anh thấy một phần chiếc áo khoác len, Minh Hy đưa tay nhẹ nhàng mở cánh cửa. Đúng như anh nghĩ, Gia Ái đang ở đó, ngồi thu người tựa vào thành tủ, cô đã ngủ với những giọt nước mắt chưa kịp khô đi.

Anh đau lòng, lý do tại sao anh cũng chẳng quan tâm. Minh Hy chỉ biết hình ảnh trước mắt làm anh khó chịu đến thế nào. Gia Ái sợ tiếng sấm, việc này anh đã biết khi lần đầu cô đến đây vào năm bảy tuổi. Cũng giống như bây giờ, cô chạy đến một góc khuất, tự bao bọc lấy bản thân mình trong bóng tối, vùi những tiếng nấc đi, chỉ có nước mắt là không ngừng chảy. Năm xưa anh cảm thấy cô rất tội nghiệp, rất cần có ai đó an ủi, vậy nên anh quyết định đến ngồi bên cô cả đêm. Anh đã quên mất rất nhiều thứ về cô, hay đúng hơn là chúng bị che lấp đi bởi sự sắp đặt tính toán của những người khác và cả chính lòng thù hận của anh. Anh dường như đã xem mọi sự quan tâm của cô là một chuyện bình thường, đến nỗi anh không ngại vùi dập nó. Rồi khi cô bắt đầu phản kháng thì anh lại cho rằng cô độc ác. Đó có lẽ là cái cách con người sống, khi mà sự vị kỷ khiến họ không nhìn rõ được bản thân.

Gia Ái một lần nữa tỉnh lại trên giường, cô cho rằng bản thân đang bị chứng mộng du nghiêm trọng. Có điều cô không hiểu loại bệnh đó sao lại khiến mình đau đầu và mệt mỏi thế này. Gia Ái loạng choạng đứng dậy, bàn tay day day trán vài cái rồi bắt đầu chuẩn bị đến công ty. Vừa hoàn tất mọi việc thì cũng là lúc Minh Hy bước vào.

“Anh Hy! Em bị trễ giờ... anh có thể...” Gia Ái ngập ngừng, giọng cô đã bị khàn đi. “... chỉ cần ra đến đường lớn thôi. Em sẽ tự đón xe!”

Minh Hy gật đầu rồi quay ra, cô đã biết trước anh chắc chắn sẽ đồng ý, bởi vì nếu để cô đi một mình ông nội nhất định sẽ không vui. Hành trình quay về vẫn là bầu không khí im lặng đến nỗi họ gần như nghe được cả tiếng gió dù cách một lớp kính. Bầu trời hôm nay được bao phủ bởi sắc xanh êm dịu, chẳng còn ty

dấu tích nào của cơn giông đêm qua. Gia Ái vẫn giữ mắt mình hướng ra bên ngoài, ngắm nhìn bất cứ thứ gì chạy ngang qua cửa kính.

“Đến đây là được rồi!” Cô nhẹ nhàng nói khi họ vừa ra đến đường lớn, nhưng chiếc xe không hề có vẻ gì là muốn dừng. Gia Ái thấy thế thì nhắc lại lần nữa và kết quả vẫn không thay đổi. Ít ra Minh Hy phải nói gì đó về việc này nhưng anh chỉ im lặng tập trung lái xe. Gia Ái không hỏi nữa, cơn đau đầu ngày càng nặng nên cô tựa vào ghế rồi nhắm mắt lại, cố gắng chịu đựng cho qua. Một lúc sau thì Gia Ái nhận ra bản thân thật sự không ổn, cô bắt đầu bị choáng váng, toàn thân nóng ran lên.

“Cô không sao chứ?” Giọng Minh Hy vang lên, âm điệu lạnh lùng pha thêm sự quan tâm.

“Em ổn thôi!” Gia Ái đáp, cô cho rằng anh chỉ hỏi như một người qua đường không hơn không kém, vậy nên dù cô có nói mình sắp chết thì anh cũng chỉ tùy tiện gật đầu. Hoặc là theo suy nghĩ tích cực hơn một chút, anh sẽ đưa cô đến bệnh viện, chỉ để chắc chắn cô vẫn có thể sống mà tiếp tục trả giá.

Minh Hy nghe vậy thì cũng chẳng nói gì thêm. Khi họ đến trụ sở chính của An Vĩnh, Gia Ái phải rất khó khăn mới tháo được dây an toàn vì tay cô đang mất sức.

“Cảm ơn anh!” Gia Ái nói rồi bước ra, vừa đặt chân xuống đất đã cảm thấy mặt mày xây xẩm. Cố gắng hết sức định thần, cô bắt đầu đi vào trong, Gia Ái lúc này chỉ muốn tìm Thành Tâm rồi nhờ anh đưa đến bệnh viện. Có điều chỉ mới được mấy bước thì cô đã không thể chịu đựng nổi mà ngất đi.

Trong một khoảnh khắc, Chấn Thiên nhìn thấy cảnh tượng đó, anh hoảng hốt chạy đến, may là vừa kịp đỡ lấy cô. Không cần suy nghĩ mà lập tức bế cô lên quay lại bãi đỗ xe. Nhưng...

“Không cần!” Minh Hy ngăn Chấn Thiên lại, giọng anh sắc lạnh. “Cô ấy là vợ tôi! Tôi tự biết chăm sóc cho cô ấy!”

Chấn Thiên không muốn, nhưng người kia nói đúng, anh ta mới là chồng của cô, không phải anh. Chấn Thiên đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp nhưng xanh xao của Gia Ái lần nữa rồi để Minh Hy bế cô đi. Anh đứng đó lặng lẽ nhìn theo, cảm giác như mình lại đánh mất cô lần nữa.

9. Chương 25 - 26 - 27

Chương 25. NGUY CỐ

Tình yêu của phù thủy không phải chỉ có thể là màu đen.

“Bệnh nhân bị suy kiệt cộng thêm việc nhiễm lạnh dẫn đến sốt cao. Chúng tôi đã tiêm thuốc và truyền dinh dưỡng cho bệnh nhân. Cô ấy cần nghỉ ngơi nhiều, tốt nhất là đừng để bệnh nhân làm việc quá sức nữa.” Vị bác sĩ nói, thêm cái gật đầu nữa thì ông bước ra ngoài.

Minh Hy chậm rãi ngồi xuống bên cạnh giường nhìn người kia. Gương mặt cô vẫn còn rất nhợt nhạt. Sáng nay khi thấy biểu hiện mệt mỏi của cô anh đã biết cô không khỏe, nhưng vẫn là cái sĩ diện và cơn giận kia ngăn anh có bất cứ cử chỉ quan tâm nào. Lúc cô vất vả tháo dây an toàn anh muốn đến giúp nhưng lại chẳng làm gì cả. Có điều anh cuối cùng vẫn không thể yên tâm bỏ đi mà ngồi trên xe nhìn theo cô. Giấy phút Gia Ái ngã xuống anh đã không còn suy nghĩ hay đắn đo gì nữa, lập tức chạy đến bên cô. Nhưng không chỉ anh làm thế và lần đầu anh nghĩ bản thân ấu trĩ khi cảm thấy tức giận lúc đó. Đó có thể gọi là cảm giác gì? Minh Hy chọn cách phủ nhận nó, như vậy anh sẽ dễ dàng chấp nhận hơn.

Gia Ái nằm trên giường lúc này không còn vẻ bình thản nữa mà thay vào đó cô co người lại, bàn tay nắm chặt lấy tấm chăn, trông như đang phải chịu đựng một điều gì đó rất khủng khiếp. Ác mộng, cô lại gặp ác mộng, rồi nước mắt bắt đầu rơi xuống chảy dài trên gương mặt thanh tú mang đầy vẻ hoảng sợ lẫn đau đớn lúc này. Nhưng Gia Ái không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, cô đã quen giữ im lặng những tiếng lòng của mình nhiều đến nỗi chúng trở thành một phản ứng tự nhiên. Ở bên cạnh, Minh Hy nhìn thấy việc này thì trở nên bối rối, anh lưỡng lự một lúc rồi quyết định ôm lấy cô. Chỉ tiếc là Gia Ái tỉnh lại đúng lúc đó.

Cô thở hổn hển, hơi thở vô cùng nặng nhọc, Gia Ái vốn không hề để ý đến hành động của anh, cơn ác mộng vẫn còn chấn động. Cô ngồi dậy, thu người lại rồi úp mặt vào gối để lấy lại bình tĩnh.

“Cô không sao chứ?” Câu hỏi của Minh Hy làm cô giật bắn người.

“Em... không sao.” Cô lúng túng nói, bây giờ Gia Ái mới chú ý nơi mình đang ở nhưng cũng không thắc mắc gì. Cô cho là càng ít giao tiếp với anh thì cô sẽ bớt bị anh làm tổn thương. Gia Ái nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường rồi rút ống truyền dịch khỏi tay.

“Cô định làm gì?” Minh Hy hỏi, giọng anh vẫn mang vẻ lạnh lùng nhưng sự quan tâm chiếm phần nhiều.

Gia Ái bước xuống giường, nhỏ nhẹ nói:

“Em có buổi họp lúc ba giờ! Nếu không đi sẽ trễ mất!”

“Cô muốn đi trong tình trạng này sao?”

“Em khỏe rồi mà!” Cô nói trong khi cầm túi xách cùng quần áo của mình lên.

Minh Hy nắm lấy khuỷu tay cô:

“Không được đi! Bác sĩ đã bảo cô phải nghỉ ngơi thật nhiều.”

“Nhưng em...”

“Tôi nói không được đi!” Anh tức giận hét lên làm Gia Ái ngạc nhiên lẫn hoảng sợ. Minh Hy thấy vậy thì hạ giọng. “Tôi sẽ báo với họ cô bị ốm, hôm nay ở lại đây!”

Anh nói rồi bỏ ra ngoài, Gia Ái đứng đó nhìn theo một lúc thì quay trở lại giường. Nhưng cô không tự huyễn hoặc mình, không hề cho rằng đây là sự quan tâm, nhiều nhất cũng chỉ là không muốn để người khác bàn tán.

Minh Hy quay lại phòng bệnh khi trời đã tối, nhưng căn phòng lúc này trống không. Anh vừa định đi tìm thì thấy cô bước vào.

“Cô vừa đi đâu?”

“Thăm ba em! Ông ấy cũng ở đây mà!” Câu nói của Gia Ái làm Minh Hy nhớ lại việc anh đã lâu rồi không đến thăm cha vợ mình.

“Bác ấy sao rồi?”

“Vẫn như vậy thôi!” Gia Ái nhẹ nhàng nói. “Anh đến có việc gì sao?”

“Cô thấy thế nào rồi?” Minh Hy nói, phớt lờ luôn câu hỏi của cô.

Gia Ái thả người ngồi xuống giường:

“Em vẫn nói mình ổn mà. Bác sĩ lúc nãy có đến, ông ấy nói ngày mai em có thể xuất viện rồi. Em sẽ tự dọn về nhà, không cần phiền anh đâu!”

Im lặng, Minh Hy không biết nên nói gì lúc này còn Gia Ái chỉ dăm dăm nhìn ra cửa sổ.

“Hay anh về nghỉ ngơi đi! Em tự lo cho bản thân được!” Cô lên tiếng, cho anh cái cớ để ra về.

“Được!” Anh trả lời rồi bước ra. Khi còn lại một mình, Gia Ái vẫn tiếp tục nhìn ra cửa, nét mặt thoáng một nét buồn bã.

Sáng hôm sau Minh Hy đến đón cô xuất viện nhưng cô đã đi từ sớm. Vì Gia Ái vốn không nghĩ đến trường hợp này.

Không khí trong phòng họp lúc này căng như dây đàn. Sáng nay An Vĩnh đã xảy ra một việc lớn khi cục thuế cử người đến kiểm tra sổ sách và mang đi một lượng lớn giấy tờ liên quan vì nghi ngờ An Vĩnh gian lận trong việc nộp thuế.

Hà Văn Đông nói:

“Với tư cách là cổ đông của công ty. Tôi rất mong chủ tịch có thể giải thích về việc này.”

Tất cả những ánh mắt đều tập trung vào Gia Ái, cô biết mình không thể trốn tránh:

“Để cho tập đoàn xảy ra vấn đề này tôi thật sự xin lỗi mọi người. Tuy nhiên, cho đến khi có kết luận cuối cùng tôi cho là chúng ta không nên mất bình tĩnh. Còn việc tại sao và như thế nào lại xảy ra việc này tôi sẽ điều tra kỹ và đưa ra câu trả lời xác đáng cho các vị! Và nếu kết quả điều tra của cục thuế có bất lợi cho An Vĩnh, tôi cũng sẽ giải quyết tất cả. Vậy nên mong mọi người hãy cho tôi thời gian.”

“Nhưng nói thế nào thì trách nhiệm chẳng phải cũng thuộc về người lãnh đạo tập đoàn sao? Chủ tịch thấy thế đúng không?” Ông Đông vẫn cố gắng làm khó cô.

“Thật ra thì...” Bác Chính, một vị cổ đông khác lên tiếng. “Theo như bên thuế nói việc sổ sách có vấn đề đã xảy ra một thời gian dài trong khi Gia Ái chỉ mới nhậm chức không lâu. Cũng không thể đổ trách nhiệm ối Gia Ái được.”

Ông Đông vừa định phản bác thì bị giọng cô ngăn lại:

“Cảm ơn bác. Cũng như tôi đã nói, chuyện này sẽ được điều tra kỹ càng, tới lúc đó người nào cần chịu trách nhiệm hay là trách nhiệm này thuộc về tôi thì đều sẽ được xử lý triệt để. Còn nếu bây giờ có ai cảm thấy tôi cần từ chức để họ giải quyết vấn đề hiện nay thay thì xin cứ lên tiếng!” Câu nói của cô chặn đứng tất cả lời chống đối, tất cả đều im lặng vậy nên việc từ chức là không cần thiết.

“Vậy thì bao lâu?” Sau một lúc suy nghĩ Hà Văn Đông nói. “Nếu cô không thể điều tra ra thì sao?”

“Vậy bác muốn bao lâu?” Cô hỏi. “Chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải là ai gây ra nó mà là làm sao để kéo An Vĩnh khỏi chuyện này. Cháu nghĩ bác cũng đồng ý với cháu đúng không?”

Hai người đấu mắt một lúc thì ông Đông gật đầu cùng một nụ cười không thể tin được.

Một tuần sau có kết quả điều tra, An Vĩnh bị kết luận gian lận thuế và phải bồi thường một khoản tiền không nhỏ. Tin tức được công bố, giá cổ phiếu của An Vĩnh giảm đến mức kỷ lục, thêm vào đó là việc thâm hụt ngân sách nghiêm trọng. Tình hình như thế phía Hà Văn Đông càng gây thêm áp lực cho Gia Ái, ép cô phải giải quyết chuyện này trong vòng một tháng nếu không họ sẽ rút vốn. Lúc đó An Vĩnh sẽ sụp đổ hoàn toàn.

“Sếp! Tôi đã điều tra rồi. Tất cả những vấn đề đó đều xảy ra khi ông Vũ làm giám đốc tài chính. Nhưng mà sau khi ông ta từ chức thì dường như đã hoàn toàn biến mất.” Chị Hồng nói.

Trợ lý Phương lo lắng nói:

“Chủ tịch! Bây giờ cách duy nhất cứu An Vĩnh là phải tìm được một công ty hay ngân hàng chịu đầu tư vào tập đoàn. Vấn đề tài chính lúc này đã rất nghiêm trọng, nhiều công trình đang tiến hành của chúng ta thiếu vốn. Nếu không thể hoàn thành kịp tiến độ sợ là dẫn đến việc lại phải bồi thường, đặc biệt là cả tiền lương của các công nhân viên cũng không thể đảm bảo. Tình hình đang rất bất lợi cho cô!”

Gia Ái trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Hai người giúp em liên lạc với tất cả các ngân hàng có thể đầu tư cho chúng ta. Em không thể để An Vĩnh xảy ra chuyện được!” Đợi khi họ ra ngoài, Gia Ái mệt mỏi nhắm mắt lại. Cô biết những việc này đều liên quan đến Hà Văn Đông, vấn đề về thuế má đều xảy ra khi tay chân của ông ta làm việc ở An Vĩnh, trong khi chính vì ông ta giữ trò trong đồng sổ sách mới khiến tất cả đều không rõ ràng. Các giấy tờ liên quan đến việc này dù rất đầy đủ nhưng lại không khớp với con số thật, sổ tiền chênh lệch chắc chắn đều đã vào túi ông ta. Bây giờ cái Hà Văn Đông muốn là cô ngã quy để ông ta có cơ đẩy cô ra khỏi An Vĩnh, sau đó thì đồ số tiền đã lấy đi kia trở lại rồi đường đường chính chính tiếp quản tập đoàn vì ông ta biết rõ cô sẽ

chẳng bao giờ đồng ý bán cổ phiếu ra. Hiện tại chỉ có thể giải quyết nguy cơ trước mắt rồi tìm cho ra giám đốc tài chính, buộc ông khai ra kẻ chủ mưu. Bất Hà Văn Đông trả lại tất cả mọi thứ.

Chương 26. ĐIỀU KIỆN

Khoác lên người bộ áo giáp, em đứng đó bảo vệ thế giới của mình dù bên cạnh chỉ có bóng đêm.

“Cha có thể nói cho con biết, rốt cục chuyện An Vĩnh gian lận thuế có phải do cha làm không?” Giọng Chấn Thiên đầy vẻ nghiêm trọng.

Hà Văn Đông cau mày:

“Sao con lại có thể hỏi vậy? An Vĩnh cũng là tâm huyết của cha, cha làm hại nó thì có lợi ích gì?”

Chấn Thiên mang một tập tài liệu ra để lên bàn:

“Nếu là vậy tại sao cha lại chuyển tiền cho ông Vũ hàng tháng? Con đã điều tra qua, chủ nhân số tài khoản ngân hàng này là vợ ông ta. ”

Phản ứng duy nhất lúc này của Hà Văn Đông là bình thản xem những giấy tờ kia, lát sau thì mỉm cười.

“Con đúng là rất thông minh. Phải! Điều do cha làm. Cha đã bỏ hơn hai mươi năm ở An Vĩnh, con nói xem làm sao chịu nổi để ột con bé mới tỵ tuổi đầu dốt mũi. Nếu là Huỳnh Tĩnh Thanh còn có thể chấp nhận, nhưng Huỳnh Gia Ái thì đừng hòng. Cô ta nghĩ có thể đổi đầu với cha sao? Đúng là nực cười!”

Chấn Thiên lắng nghe tất cả. Anh vốn biết cha nuôi mình không phải là người chính trực, bao năm ở An Vĩnh anh đã có rất nhiều chứng cứ về những hành vi không chính đáng của ông nhưng lần này thật sự đã đi quá giới hạn. Cha nuôi cứ bảo mình vì tốt cho An Vĩnh, nhưng tất cả những việc làm của ông đều đi ngược lại. Nói cho cùng cũng là vì tham vọng muốn giành lấy An Vĩnh của ông.

“Nhưng cha không cảm thấy như vậy quá đáng lắm sao? Cha gian lận ngay cả trong tiền thuế, còn bảo những cổ đông khác rút vốn.”

“Thì đã sao?” Hà Văn Đông cười ngạo nghễ. “Con trai à! Thương trường như chiến trường, cô ta khiến cha trả lại số tiền kia thì cha sẽ làm cho cô ta mất quyền điều hành An Vĩnh. Đây là chuyện thường tình thôi và đừng có nhắc lại chuyện này nữa. Số giấy tờ đó... đốt tất cả đi!”

“Cha... Dạ!” Chấn Thiên trả lời rồi bước ra ngoài, bây giờ là lúc anh phải chọn giữa nghĩa và tình.

Gia Ái vẫn theo thói quen ngồi ngắm cảnh bên ngoài cửa kính trong văn phòng. Đây là một cách có thể khiến cô bình tâm mà suy nghĩ về mọi chuyện, mọi vấn đề.

“Ái Ái!” Thành Tâm vừa bước vào lên tiếng. “Em không sao chứ? Tâm lo cho em lắm!”

Đáp lại câu nói, Gia Ái mỉm cười nhận lấy ly cà phê Thành Tâm đưa.

“Em chưa đến lúc gục ngã đâu. À phải! Chị giúp em gọi người đến lau cửa kính nha! Em thấy nó mờ quá!”

Thành Tâm nghiêng đầu thắc mắc:

“Hôm qua người ta mới vừa lau chùi mà! Có phải tại em mệt mỏi quá không?”

“Có lẽ là vậy!” Gia Ái nói xong thì nhìn ra ngoài lần nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên, sau câu mời của Gia Ái chị Hồng bước vào.

“Sếp! Tôi điều tra được một việc! Theo như những nhân viên nói thì từ trước đến nay phó tổng vẫn thường đến phòng tài chính để xem qua sổ sách và các giấy tờ khác. Còn chuyện này nữa, vì dạo này thấy sếp bận quá nên tôi không báo cáo, trước lúc ông Vũ giám đốc tài chính từ chức phó tổng đã đến phòng nhân sự lấy hồ sơ của ông ta đi. Là Hạnh Hoa tình cờ nhìn thấy rồi nói cho tôi biết. Có vẻ như phó tổng đang điều tra mấy việc làm của ông Đông.”

“Rất có thể là vậy! Cảm ơn chị nhiều chị Hồng tin tức này rất có giá trị!” Gia Ái ân cần nói.

“Vậy tôi về làm việc trước!” Chị Hồng khẽ gật đầu rồi bước ra cùng lúc với sự xuất hiện của trợ lý Phương, anh nói gấp gáp.

“Chủ tịch! Có chuyện rồi! Không biết ai tung tin chúng ta không thể trả nổi tiền lương nên phía công nhân ở Eastern Star đang làm loạn. Còn nữa...” Anh ấp úng. “Tất cả các ngân hàng đều từ chối việc gặp mặt chúng ta.”

“Chỉ tại mấy tờ báo lá cải đó!” Giọng Thành Tâm bức xúc. “Báo chí sáng nay lại nói xấu An Vĩnh, còn đưa cả hình sếp lên nữa. Tâm vò nát chọi ngoài sọt rồi!”

“Cảm ơn chị!” Gia Ái nói rồi quay sang trợ lý Phương. “Em sẽ nghĩ thử cách khác!”

“Mà sao chủ tịch không nhờ Trung Dương giúp?” Thành Tâm hỏi.

Trợ lý Phương thay Gia Ái trả lời:

“Chúng ta bây giờ không chỉ cần tiền đầu tư mà còn phải lấy lại được tiếng tăm, tuy Trung Dương có thể giúp đỡ nhưng khoản tiền này quá lớn, họ có thể không chuẩn bị kịp. Tốt nhất là hai bên cùng tiến hành.”

Cả hai cùng nhìn Gia Ái nhưng cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn xuống bàn. Nhờ đến Trung Dương? Cô không dám chắc anh có đồng ý không nhưng phía nhà Minh Thành chắc chắn sẽ phản đối. Tới lúc đó e là An Vĩnh sụp đổ rồi gia đình họ vẫn còn chưa quyết định xong. Hơn nữa trợ lý Phương nói đúng, giá cổ phiếu của An Vĩnh quá thấp, họ lại phải bồi thường khoản tiền lớn cho nhà nước. Đổ nhiều tiền cùng lúc như thế vào một công ty đang đứng trước nguy cơ phá sản là quá nguy hiểm. Dù Trung Dương có muốn cũng không thể huy động đủ vốn trong một thời gian ngắn như vậy.

“Anh Phương!” Giọng Gia Ái trầm mặc. “Anh giúp em giải quyết chuyện ở Eastern Star, còn nữa ...”

Câu nói của cô bị tiếng điện thoại của trợ lý Phương cắt ngang, anh xin lỗi rồi bắt máy. Một lúc sau thì vui vẻ thông báo:

“Chủ tịch! Phía SCD đã đồng ý gặp mặt, nhưng họ nói phải là đích thân cô đến!”

“Khi nào?”

“Chiều nay bốn giờ!”

“Được! Em sẽ đi! Cảm ơn anh.” Gia Ái mỉm cười, chuyện này chính là một tia hy vọng nhỏ nhoi cho An Vĩnh.

SCD là một hệ thống ngân hàng rất có uy tín trong giới đầu tư tài chính với những chi nhánh có mặt ở khắp mọi nơi tạo nên một mạng lưới vững mạnh. Điểm hẹn lần này là trụ sở chính nằm ngay trung tâm thành phố, một nơi được thiết kế rất khoa học và toát lên vẻ sang trọng với màu xanh lá làm chủ đạo.

Gia Ái đi dọc theo hành lang, cô đang theo chân vị thư ký xinh đẹp đến văn phòng của CEO. Sau khi thông báo, cô thư ký mời Gia Ái vào rồi khép cửa lại. Căn phòng này được trang trí rất độc đáo theo phong cách hình học không gian. Đèn có hình lập phương, ghế sofa là những khối trụ tròn xếp chồng lên nhau còn bàn trà cùng bộ là một hình tứ diện lật ngược. Những chi tiết khác cũng cùng phong cách nhưng Gia Ái không có tâm trạng để ngắm nhìn, ánh mắt cô chỉ tập trung vào chiếc ghế đang quay ra ngoài mà thôi.

“Chào anh, tôi là đại diện của An Vĩnh. Huỳnh Gia Ái!” Cô cẩn trọng nói và chiếc ghế lập tức xoay ngược lại. Gương mặt của người kia thể hiện rõ sự chào đón vì đây không phải lần đầu hai người gặp nhau.

“Chào cô! CEO của ngân hàng SCD, Vũ Kỳ Đức!” Người đó nói. “Chắc cô vẫn còn nhớ tôi. Chúng ta đã gặp lần thứ hai... trong hiệu áo cưới!”

Nét ngạc nhiên được thay thế nhanh chóng bằng một nụ cười xã giao, Gia Ái nhả nhận bắt tay với anh ta, giờ cô đã hiểu tại sao phải là mình đích thân đến. Theo lời mời, Gia Ái ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Vũ Kỳ Đức.

“Tôi rất cảm ơn khi anh đã đồng ý gặp mặt thế này. Về An Vĩnh...”

“Có phải kết hôn rồi cô xinh ra không? Dù rằng lúc trước đã rất đẹp!” Vũ Kỳ Đức tươi cười nhìn cô.

“Cảm ơn anh.” Gia Ái nói gượng gạo. “Tôi muốn nói về việc đầu tư vào An Vĩnh...”

“Tôi rất muốn biết một việc!” Vũ Kỳ Đức lại cắt ngang. “Sao cô không nhờ chồng mình giúp đỡ? Trung Dương cũng là một tập đoàn lớn mà... Hay là quan hệ hôn nhân của cô không ổn?”

Im lặng, Gia Ái cố nén cơn giận, mất mấy giây mới tiếp tục được:

“Xin lỗi! Nhưng hôn nhân của tôi vốn không liên quan đến chuyện này.”

“Tôi đồng ý!” Anh ta lại cười. “Tôi thích chuyện không liên quan đến chồng em. Vậy Gia Ái! Em nói xem tôi phải làm gì cho em?”

Cô trả lời vắn tắt, cầu mong cho cuộc gặp mặt này mau kết thúc:

“Tôi muốn anh cho An Vĩnh vay vốn!”

“Bao nhiêu?” Vũ Kỳ Đức hỏi với vẻ thích thú.

Gia Ái mở xấp tài liệu mình mang đến cho anh ta xem. Một lúc sau cô lên tiếng:

“Anh thấy sao?”

“Ừm... tôi có thể trả lời sau khi chúng ta ăn tối không? Bụng đói thì đầu óc khó mà suy nghĩ được.”

“Nếu mình bỏ đi lúc này An Vĩnh sẽ không cầm cự nổi.” Gia Ái cúi đầu xuống hít thở thật sâu để ngăn mình bỏ đi. Cuối cùng thì cô đồng ý và cả hai đến một nhà hàng Nhật gần đó dùng bữa. Suốt bữa tối Vũ Kỳ Đức liên tục hỏi cô về những sở thích cá nhân, không hề đề cập gì về vấn đề công việc. Cho đến lúc bữa ăn gần kết thúc thì cô không thể chịu đựng nổi nữa.

“Thật xin lỗi! Nếu anh không có tâm trạng nói về chuyện của An Vĩnh. Vậy hôm khác chúng ta gặp lại!”

Vũ Kỳ Đức thấy biểu hiện của cô thì tặc lưỡi.

“Bây giờ có tâm trạng rồi, em ngồi xuống đi!...” Đợi Gia Ái yên vị thì anh nói tiếp. “Chắc em cũng biết vấn đề của An Vĩnh lớn thế nào và việc bỏ vốn vào nó lúc này sẽ nguy hiểm ra sao. Hơn nữa... nếu như chúng tôi không đồng ý cho vay thì em sẽ khó mà giữ An Vĩnh không sụp đổ. Tôi chắc chắn như vậy, nếu không em cũng chẳng chịu đựng tôi lâu thế này. Vậy...” Anh ta chăm chú nhìn cô. “Em nghĩ mình lấy thứ gì để thế chấp?”

“Tôi hiểu những lo lắng của anh, nhưng chỉ cần SCD chịu cho chúng tôi vay vốn, tôi sẽ có thể giải quyết mọi chuyện!” Gia Ái nói chắc chắn.

“Tôi tin em! Nhưng chúng tôi mở ngân hàng là phải nói về tính đảm bảo và thiết thực. Những tài sản hiện nay của An Vĩnh so với số tiền em yêu cầu là không tương xứng. Tôi nhắc lại, em nghĩ mình lấy thứ gì để thế chấp cho tôi?”

“Vay anh muốn gì?” Cô hỏi với ánh mắt mạnh mẽ.

“Thứ tôi muốn chỉ có một!” Vũ Kỳ Đức ngả lưng vào ghế nói. “Là em!”

Câu từ thốt ra có vẻ nhẹ nhàng nhưng sức ảnh hưởng không phải nhỏ, Gia Ái nghe xong thì ngỡ ngàng nhìn người đối diện.

“Ý anh là gì?”

“Đơn giản lắm mà! Em cho tôi một đêm... đổi lấy bản hợp đồng đầu tư. Không phải vay mượn mà là tôi đầu tư vào An Vĩnh, em sẽ không cần phải trả lãi. Em thấy sao?” Vũ Kỳ Đức kết thúc câu nói với ánh nhìn chăm chú đầy vẻ mong đợi trong khi lúc này đầu óc Gia Ái đang rối như tơ vò. Nếu là lẽ thông thường cô nhất định cho anh ta một bạt tai rồi bỏ đi, nhưng bây giờ thì không thể. Cô biết rõ chỉ khi bản hợp đồng này thành công An Vĩnh mới có thể vực dậy được, ngoài cách này ra cô vốn không còn lựa chọn nào khác, nhưng bảo cô dùng bản thân để đánh đổi, cô có thể sao?

“Sao anh lại làm vậy?” Gia Ái hỏi.

“Nói sao nhỉ?” Vũ Kỳ Đức làm ra vẻ mặt khó nghĩ. “Vì tôi thích em thì phải, như một loại tiếng sét ái tình. Chỉ tiếc là tôi tới trễ, vậy nên yêu cầu này... tôi thấy rất hợp lý.”

Kiểm chế cơn giận đang sôi lên, Gia Ái đứng dậy nói nhanh rồi quay đi:

“Tôi sẽ trả lời sau!”

“Được! Tôi đợi em.” Vũ Kỳ Đức nhàn nhã trả lời. Đến lúc đáng cô khuất sau cánh cửa anh đưa ly rượu lên thanh tao nhấp một ít, anh rất muốn biết rốt cục câu trả lời là gì.

Chương 27. LỰA CHỌN VÀ GIẢ THUYẾT

Em không có cây bút phép thuật, vậy nên không thể vẽ được thế giới có anh.

Nửa đêm, Gia Ái đứng một mình trước ban công, ánh mắt nhìn xa xăm. Đầu óc cô lúc này đã đầy ắp những ý nghĩ trái ngược nhau. Gia Ái biết An Vĩnh không thể đợi quá lâu, cô cũng biết mình chỉ có thể dựa vào SCD để cứu lấy tập đoàn mà gia tộc cô đã gây dựng. Bảo Gia Ái lựa chọn giữa An Vĩnh và bản thân cô chắc chắn sẽ chọn An Vĩnh, nhưng ở đây vấn đề không chỉ đơn giản như vậy, cái giá cô phải đánh đổi còn bao gồm cả đạo đức của một người vợ, và cả tự tôn của Minh Hy. Cho dù anh kết hôn với cô vì gia đình, vì hận thù hay vì bất cứ lý do nào khác anh vẫn là chồng cô, không thể không nghĩ đến anh.

“Cô sao vậy?” Giọng Minh Hy vang lên phía sau, anh chỉ vừa mới về sau một tuần đi công tác.

Im lặng, Gia Ái đắn đo xem mình nên nói gì, cô tự hỏi liệu anh có quan tâm đến chuyện cô phải dùng thân mình để thực hiện một cuộc giao dịch không. Đúng lúc Minh Hy muốn bước đến thì Gia Ái lên tiếng.

“Anh Hy! Anh có phải... không bao giờ xem em là vợ mình không?”

“Tại sao cô hỏi vậy?”

Cô nhẹ nhàng xoay người lại, khóe môi nở một nụ cười nhạt.

“Chỉ vì em muốn biết thôi!”

“Nếu là vậy thì sao?” Minh Hy hỏi.

Gia Ái nhìn người trước mặt với đôi mắt mang đầy tâm sự, cô hít sâu rồi nói:

“Anh đã từng bảo sẽ không bao giờ đụng vào em, bây giờ vẫn như vậy chứ?”

Đôi mày của Minh Hy cau lại, những gì hôm nay cô nói rất lạ nhưng anh vẫn không cho phép mình mềm lòng.

“Phải!”

“Được! Ngủ ngon!” Cô nói nhẹ nhàng, bước ngang qua anh đi vào phòng mình, bây giờ việc lựa chọn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tiếng động bên ngoài làm Minh Hy chú ý, những gì Gia Ái nói lúc nãy đã khiến anh không thể nào chợp mắt nổi. Xuống giường, anh mở cửa bước ra phòng khách vừa lúc thấy cô vội vã rời khỏi nhà. Minh Hy đứng lưỡng lự mấy giây thì quyết định đi theo.

Gia Ái đứng đón xe với vẻ mặt khẩn trương, hôm nay cô đã để xe ở công ty nên giờ không thể tự đến bệnh viện được. Chỉ mới mười phút trước Gia Ái nhận được thông báo rằng tình trạng của cha cô đột ngột chuyển xấu nên phải đưa vào phòng phẫu thuật. Lúc này mỗi phút trôi qua đều dài như thế mấy năm, nếu cha cô xảy ra bất trắc gì, cô chỉ sợ đến bản thân mình cũng không thể cầm cự nổi.

Đang lúc bối rối thì một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt cô.

“Gia Ái! Em cần đi đâu sao?” Chấn Thiên hỏi. “Anh đưa em đi!”

Gia Ái không quan tâm tại sao anh ở đây, cũng chẳng để ý việc anh là người của Hà Văn Đông, vừa nghe câu nói của anh cô đã lên xe ngay lập tức.

“Đến bệnh viện trung ương đi! Cha em có chuyện rồi!”

Chiếc xe nhanh chóng lao trên đường, Gia Ái lúc này liên tục xoa hai bàn tay vào nhau, Chấn Thiên thấy vậy cũng chẳng hỏi gì thêm. Anh không phải vô tình đến đây, từ lúc Gia Ái kết hôn anh vẫn thường lái xe đến trước nhà cô, anh biết việc mình làm rất vô nghĩa nhưng lại không thể ngăn được bản thân. Hôm nay cũng xem như là may mắn vì có thể giúp được cô. Chấn Thiên rất muốn hỏi xem Ngô Minh Hy tại sao không đưa cô đi nhưng Gia Ái lúc này không có vẻ gì là muốn nói chuyện.

Vừa đến nơi Gia Ái đã lập tức xuống xe chạy thẳng vào trong, khi đã đứng trước phòng phẫu thuật, cô lặng lẽ ngắm nhìn chiếc đèn báo hiệu với đôi bàn tay làm dấu cầu nguyện.

“Bác ấy sẽ không sao đâu!” Chấn Thiên đến bên cạnh cô. Hai người đứng như vậy hơn một tiếng đồng hồ, ở phía sau Minh Hy cũng đợi suốt thời gian đó, anh không biết tại sao bản thân không bước đến, cũng không hiểu tại sao lại đứng đây. Nếu anh đến bên cô anh có thể biện minh rằng mình quan tâm đến người cha vợ kia, còn nếu anh bỏ đi anh cũng có thể nói rằng đó là vì anh không bận tâm về những chuyện liên quan đến cô. Nhưng không, anh vẫn lựa chọn đứng đó, không nỡ bỏ đi cũng chẳng bước đến gần.

Đèn tín hiệu tắt, Gia Ái được bác sĩ thông báo rằng cha cô đã qua khỏi. Cô cười, một nụ cười nhẹ nhõm. Gia Ái ngồi sụp xuống hàng ghế gần đó, đôi mắt như nhìn như không và rồi cô bật khóc, tiếng nước mắt vang lên làm đau lòng người đối diện.

“Gia Ái! Không sao rồi mà!” Chấn Thiên quỳ một chân xuống trước mặt cô an ủi.

Cùng với những tiếng nấc, Gia Ái ngẩng mặt nhìn lên anh, nước mắt chảy thành dòng trên má. Cô ngã vào lòng anh, lúc này việc anh ở bên cô cũng đủ khiến cô bỏ mặc việc anh là kẻ địch. Chấn Thiên vòng tay ôm lấy người con gái trong lòng mình, anh muốn bảo vệ cô, muốn yêu thương cô dù phải dùng cả sinh mạng.

Lần đầu Minh Hy biết đến cảm giác này, không đơn giản là tức giận mà còn cả đau lòng và hoang mang. Anh đứng yên nhìn họ một lát rồi bỏ đi, anh sợ mình sẽ không chịu đựng nổi mà giành lấy cô từ tay người đàn ông kia, nhưng tại sao anh lại muốn làm vậy? Anh vốn rất căm hận cô mà, anh chỉ muốn dẫn vật, muốn trả thù cô thôi. Những lý lẽ này cứ đan xen nhau, mỗi thứ chiếm một góc làm đầu óc anh rối bời, bỏ đi có lẽ là cách hay nhất.

Gia Ái về đến nhà khi trời đã sáng, cô lặng lẽ bước vào, không hề để ý gì đến những việc xung quanh.

“Cô đi đâu vậy?” Minh Hy hỏi, anh đang ngồi trên ghế sofa nhìn cô.

Tiếng nói làm Gia Ái xoay người lại, đôi mắt sưng đỏ tập trung vào người trước mặt. Nếu người lúc này ở đó cùng cô là anh thì tốt biết mấy, nếu anh không hận cô thì tốt biết mấy và nếu cô không yêu anh thì tốt biết mấy. Những giả thuyết nối đuôi nhau xuất hiện, nhưng nói cho cùng chúng vẫn chỉ dừng lại ở trí tưởng tượng mà thôi.

“Anh Hy!” Cô nói nhỏ, giọng đã lạc đi vì khóc quá nhiều. “Em chỉ ước gì mình chưa từng yêu anh.”

Câu chữ làm Minh Hy sững sờ, nhưng Gia Ái không nhìn thấy và cũng không muốn thấy. Cô bước vào phòng đóng cửa lại rồi ngồi sụp xuống sàn, những tiếng nấc không kết thành âm thanh.

“Tôi đã chờ em liên lạc từng phút!” Vũ Kỳ Đức vui vẻ nói qua điện thoại. “Câu trả lời của em là gì?”

Giọng Gia Ái đầy vẻ hồ nghi:

“Anh dám chắc sẽ giữ lời?”

“Tôi sẽ không bao giờ gạt em, Gia Ái!”

“Được, vậy thì nhấn cho tôi thời gian và địa điểm. Đem cả hợp đồng theo, bản vay vốn, tôi không cần anh đầu tư!” Cô dứt khoát nói.

“Em đúng là không làm tôi thất vọng! Mọi thứ sẽ chuẩn bị thật chu đáo!” Gia Ái vừa nghe xong câu này thì lập tức cúp máy. Cô không muốn biết bản thân sẽ trở thành loại người như thế nào. Lựa chọn đã đưa

ra, Gia Ái chỉ cầu mong những gì mình tính toán đều chính xác, còn cô, sẽ tiếp tục sống để trả cho Minh Hy cái giá mà anh muốn.

10. Chương 28 - 29 - 30

Chương 28. GIAO DỊCH

Phù thủy có thể tặng hoàng tử một cung điện, nhưng hoa hồng anh chỉ dành cho công chúa!

Hôm nay Gia Ái trang điểm thật xinh đẹp, trên người mặc một chiếc váy màu đỏ quuyến rũ, cô đang đứng chờ thang máy, đôi mắt chỉ tập trung nhìn vào ô tín hiệu phía trên không hề để tâm đến những ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ganh tỵ xung quanh. Thang máy đến cô nhẹ nhàng bước vào, điểm hẹn cho cuộc giao dịch nằm ở tầng mười hai tòa khách sạn. Khi cửa mở cô vẫn rất bình thản đến nhấn chuông một căn phòng.

Vũ Kỳ Đức đảo mắt khắp người Gia Ái một lượt, vui vẻ nói:

“Tôi nghĩ mình khó mà dứt mắt khỏi em rồi!”

Anh ta nhường đường cho Gia Ái bước vào trong, căn phòng này được bố trí cùng phong cách với văn phòng của Vũ Kỳ Đức và vô cùng sang trọng.

“Anh sống ở đây sao?” Cô vừa hỏi vừa ngồi xuống bộ salon ở trung tâm.

Vũ Kỳ Đức nhún vai:

“Tôi không có nhà nên phải đi ở khách sạn thế này, nhưng tiền phòng đắt quá nên tôi mua cả tòa rồi trú dài hạn. Em muốn uống gì?”

“Nước lọc thôi! Cảm ơn!” Gia Ái nhã nhặn nói.

Trong thời gian Vũ Kỳ Đức đi lấy nước, cô cầm lên xem bản hợp đồng vay vốn anh chuẩn bị.

“Yên tâm đi! Nó là thật đó! Tôi đã nói không lừa em mà!” Anh nói khi đặt ly nước xuống cho cô.

Gia Ái nói:

“Chúng ta ký trước đi! Thật xin lỗi nhưng tôi không thể tin anh được.”

Với vẻ cân nhắc Vũ Kỳ Đức đáp:

“Được thôi! Tôi thì rất tin em. Nhưng thật lòng tôi nghĩ chúng ta nên mở hợp báo thì tốt hơn... để lấy lại uy tín của An Vĩnh.”

Gia Ái không trả lời, cô mang cây bút trong túi xách ra rồi ký lên số giấy tờ đó. Xong xuôi cô đẩy chúng về phía anh. Vũ Kỳ Đức mỉm cười thích thú rồi cũng bắt đầu làm tương tự. Khi việc ký kết hoàn thành, Gia Ái lên tiếng:

“Những thủ tục xác nhận và việc chuyển khoản bao giờ thì hoàn thành?”

Vũ Kỳ Đức nói chắc nịch:

“Trong vòng ba ngày!”

“Được! Vậy bây giờ tôi phải làm gì?” Giọng Gia Ái chẳng có tí cảm xúc nào.

Im lặng, Vũ Kỳ Đức chỉ chăm chú nhìn cô, ánh mắt không có vẻ gì là quá giới hạn thông thường.

“Em thật sự đồng ý?”

“Đây chẳng phải là điều kiện của anh sao? Tôi cũng sẽ giữ lời mình hứa!”

“Được!” Anh nói rồi bước đến ngồi cạnh Gia Ái, đưa tay nâng cằm cô lên. “Vậy... tôi sẽ không giữ lễ nữa.”

Vũ Kỳ Đức từng chút từng chút một tiến gần về phía cô, lúc này đầu óc Gia Ái hoàn toàn trống rỗng, cô đã quyết định như vậy thì không còn gì để suy nghĩ nữa. Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn rất ít thì bỗng nhiên anh dừng lại rồi bỏ tay xuống, trầm mặc nói:

“Em về đi! Tối đây là đủ rồi! Hợp đồng vẫn sẽ có hiệu lực.”

“Tại sao?” Gia Ái thắc mắc.

Vũ Kỳ Đức nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm thăm:

“Vì tôi thích em! Tôi không muốn em ép buộc bản thân như thế!”

Câu nói này làm Gia Ái bối rối, cô vẫn luôn cho rằng anh chỉ là một kẻ lăm tiền nhiều tật và thứ tình cảm mà anh nói chỉ là giả dối mà thôi.

“Vậy sao anh ra điều kiện đó?”

“Chỉ là xem em có thật sự quyết tâm giữ vững An Vĩnh không. Thích là thích, tôi vẫn phải nghĩ đến ngân hàng của mình.”

Gia Ái hỏi:

“Tại sao anh lại thích tôi? Chúng ta chỉ gặp mặt có vài lần?”

“Vậy theo em thích một người cần bao nhiêu thời gian? Tôi...” Câu nói của anh bị cắt ngang bởi tiếng cánh cửa đập mạnh vào tường và Gia Ái cũng giật mình nhìn ra ngoài. Nhưng thứ gây ngạc nhiên hơn còn đang ở phía sau. Chấn Thiên đang đứng đó... cùng với Minh Hy.

“Cô có biết mình đang làm gì không?” Lần đầu tiên giọng Minh Hy nghe phần nộ đến thế, thông thường thì ý khinh miệt nhiều hơn.

Chấn Thiên cũng đang mất bình tĩnh:

“Gia Ái! Sao em lại làm vậy chứ? Nếu không phải Thành Tâm lỡ miệng nói với anh thì...”

“Đây là lý do cô hỏi tôi những câu kỳ lạ kia sao? Cô thật sự muốn so sánh bản thân với loại gái bán hoa à?” Minh Hy lớn tiếng, gần như mất kiểm soát.

Và rồi cuộc chất vấn bị cắt ngang bởi tiếng cười nhạt của Vũ Kỳ Đức.

“Ra đây là cách anh ta đối xử với em! Hèn gì em không nhờ Trung Dương giúp đỡ. Được rồi!” Anh xoay người nhìn thẳng vào cô, giọng đầy cương quyết. “Ly hôn với anh ta đi! Tôi sẽ lập tức cưới em. Đừng nói là cho An Vĩnh vay vốn, sau này em muốn gì tôi đều có thể đáp ứng và sẽ chỉ yêu mỗi mình em.”

“Anh nghĩ mình là gì?” Minh Hy tức giận nói. “Anh đang bảo vợ người khác ly hôn ngay trước mặt chồng. Đừng nghĩ chỉ mình anh có khả năng giúp được cô ấy.”

Câu nói của Minh Hy làm Gia Ái tròn mắt ngạc nhiên, nhưng rồi cô hiểu ra anh không phải xem cô là vợ, chỉ vì anh muốn giữ lấy sĩ diện của bản thân mà thôi.

“Nếu anh có thể thực hiện được nghĩa vụ của một người chồng thì cô ấy có cần phải đến tìm tôi không?” Vũ Kỳ Đức ngạo nghễ hỏi.

Tình huống này nằm ngoài dự kiến và có vẻ ngày càng trầm trọng. Chấn Thiên cũng chỉ có thể theo dõi, so với họ anh đúng là không đủ tư cách để xen vào, cô chọn con đường này một phần cũng là lỗi do anh.

Giọng Gia Ái làm tất cả chú ý, cô đang nói với Vũ Kỳ Đức:

“Tổng giám đốc! Chuyện hôm nay tôi rất xin lỗi! Hợp đồng nếu anh muốn hủy tôi cũng không có ý kiến.” Vừa dứt câu thì cô cầm túi xách bước thẳng ra ngoài, không hề tiếc nuối gì cuộc chiến bên trong.

Sau mấy tiếng ngồi ở công viên, Gia Ái mệt mỏi quay về nhà, cô vốn không muốn như thế nhưng lại chẳng có chỗ nào để đi. Ở phòng khách, Minh Hy đang ngồi chờ cô, từ lúc rời khỏi khách sạn anh đã gọi điện liên tục nhưng Gia Ái vẫn không trả lời, lựa chọn cuối cùng là về nhà đợi cô.

“Cô không có gì để giải thích với tôi à?” Minh Hy hỏi khi thấy Gia Ái phớt lờ mình.

Cô chậm rãi xoay người lại nhìn anh:

“An Vĩnh đang gặp nguy cơ, em cần một khoản tiền lớn nên đến SCD vay vốn. Sau đó Vũ Kỳ Đức nói chỉ cần em cho anh ta một đêm thì anh ta sẽ đồng ý, và em nhận lời. Chuyện chỉ có như vậy!”

Dứt lời Gia Ái vừa định quay đi thì nghe giọng cười chua chát của Minh Hy:

“Cô nói như chuyện này rất bình thường. Chẳng lẽ cô không nhớ mình đã kết hôn sao? Cô coi tôi là gì hả?”

“Là chồng!” Giọng Gia Ái nhẹ nhàng. “Nhưng anh không xem em là vợ, vậy nên em cứ nghĩ anh sẽ cảm thấy vui.”

Câu nói làm Minh Hy tức giận:

“Vui ư? Cô...”

“Phải! Bởi vì bây giờ em đang rất tồi tệ. Chuyện này chứng minh anh đã đúng, em so với cô gái kia còn chẳng sánh bằng.” Giọng Gia Ái uất nghẹn, nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống, cô cúi mặt, cố gắng lau đi.

“Sao cô không nói với tôi?” Lát sau Minh Hy hỏi, âm điệu nhỏ nhẹ hơn nhiều.

“Nói với anh? Anh hận em như vậy, anh sẽ giúp em sao?... Đôi khi em cảm thấy mình rất nhục nhã, đã biết người ta khinh ghét nhưng vẫn bám theo, lại còn bám theo lâu như vậy.” Cô hít sâu rồi ngẩng lên.

Minh Hy nhìn cô như vậy trong lòng thay vì giận dữ chỉ còn có đau lòng và lo lắng:

“Vậy bây giờ cô tính sao?”

“Em không biết. Nếu thật sự không giữ nổi An Vĩnh, có lẽ em sẽ tiếp tục đi biểu diễn dương cầm. Cuộc sống của em và tiền viện phí của ba chắc vẫn có thể trang trải được. Anh yên tâm! Em sẽ không đến nhờ vả anh đâu.” Cô trầm lặng một lúc thì nói tiếp.

“Tôi đâu có nói sợ cô nhờ vả!” Giọng Minh Hy lại tăng âm lượng. “Sau này dù có chuyện gì cũng phải đến tìm tôi đầu tiên.”

Gia Ái ngạc nhiên nhìn anh, Minh Hy lập tức bổ sung: “Vì tôi không muốn có trường hợp như hôm nay lần nào nữa.”

Lý do này với cô dễ hiểu hơn nhiều, Gia Ái chỉ gật đầu cho qua, lát sau thì hỏi:

“Nhưng mà... sao anh lại đến đó?”

Minh Hy trả lời với giọng nhỏ nhẹ:

“Ông nội muốn gặp cô nên tôi về sớm, rồi thấy cô ra khỏi nhà nên đi theo. Sau đó là nghe phó tổng giám đốc của An Vĩnh kể lại chuyện, tôi và anh ta cùng đi tìm.”

“Ra vậy! Nếu không còn gì nữa thì em về phòng trước!” Cô gật đầu chào rồi quay người đi đến phòng mình, vừa đặt tay lên nắm cửa thì nghe được giọng Minh Hy.

“Gia Ái! Tôi đói rồi! Nấu gì đó cho tôi!”

“Nấu gì đó?” Gia Ái vì câu nói của anh mà đứng sững lại, sau mấy giây im lặng cô trả lời:

“Được!” Gia Ái đi vào nhà bếp, nhưng dạo gần đây cô không hề nấu nướng gì nên trong nhà chẳng có bao nhiêu thức ăn. Cô chỉ có thể chuẩn bị được một ít mì với rau và trứng.

“Trong nhà chỉ còn có những thứ này. Ngày mai em sẽ đi mua thêm. Anh có thể ăn không?”

“Không sao!” Minh Hy nói, anh vốn không đói, chỉ vì muốn giữ cô trong tầm mắt mình nên mới đề nghị như thế. Giờ nhìn vào bát mì anh mới nhớ ra bản thân đã bỏ lỡ rất nhiều bữa ăn cô nấu vì anh.

“Vậy anh ăn xong thì cứ để bát đĩa ở đó. Ngày mai em sẽ dọn dẹp.”

“Cô không ăn sao?”

“Em không đói!” Gia Ái nói xong thì bỏ vào phòng, Minh Hy muốn giữ cô lại nhưng chẳng biết nên lấy cớ gì.

Chương 29. BẰNG CHỨNG

Khi công chúa hóa thành phù thủy, lời nguyên kìa là lỗi tại ai?

“Chủ tịch! Phía SCD đã chuyển khoản tiền đợt đầu! CEO của họ cũng đã thông báo với báo chí kế hoạch đầu tư vào An Vĩnh. Cổ phiếu của chúng ta đang tăng lên!” Trợ lý Phương vui mừng thông báo.

Thành Tâm tươi cười hí hửng:

“Hay quá Ái Á! An Vĩnh được cứu rồi!”

“Dạ phải!” Gia Ái nói. Vũ Kỳ Đức thật sự đã không gạt cô cũng như không hề đòi hỏi ở cô điều gì, hơn nữa anh ta còn cố ý đề cập việc đầu tư, một cách bảo đảm uy tín cho An Vĩnh.

“Còn một việc nữa sếp!” Chị Hồng lên tiếng. “Tôi nhận được thứ này!”

Gia Ái cầm lấy xấp tài liệu rồi mở ra xem, trong đó là thông tin chuyển khoản ngân hàng, một số giấy báo thuế đã cũ và những sổ sách bị thay thế của An Vĩnh.

“Chị nhận được lúc nào?”

“Sáng nay, có người gửi nặc danh cho tôi! Nhưng mà sếp, chúng ta có thể dựa vào chúng để khởi kiện ông Đông. Tôi đã xác nhận qua, tất cả đều là thật. Và người đứng tên tài khoản chuyển tiền đi là con gái ông ta, Hà Tú Cầm. Để xem lần này ông ta còn làm được gì nữa!” Chị Hồng vui vẻ nói.

“Cảm ơn chị! Em cũng định làm thế!” Gia Ái mỉm cười. “Chị cứ về trước đi, em sẽ giải quyết.”

Khi chị Hồng đã đi khuất, Thành Tâm ngập ngừng nói:

“Ái Á! Là phó tổng đúng không?”

“Em nghĩ vậy!” Gia Ái đặt tay mình lên tay Thành Tâm. “Chị đừng thấy có lỗi, là em buộc chị làm thế mà!” Cô nói với một nụ cười an ủi. “Lần này cũng may là có chị Hồng nói cho em biết anh Thiên có thể có được bằng chứng về việc làm của ông Đông chúng ta mới có khả năng lật ngược ván cờ. Chuyện khởi kiện em sẽ nhờ anh Phong lo liệu!”

Giọng trợ lý Phương đầy vẻ nghiêm trọng:

“Nhưng nói thế nào lần này chủ tịch cũng quá mạo hiểm. Nếu phó tổng không đến tôi thật sự không biết làm sao để nhìn mặt cụu chủ tịch nữa.”

“Nếu không thử làm vậy, em cũng chẳng có cách nào khác.” Gia Ái bình thản nói, cô đã dùng thân mình để đặt cược vào tình cảm của Chấn Thiên. Chỉ cần có bằng chứng chứng minh An Vĩnh bị hãm hại thì cô có thể bắt Hà Văn Đông chịu trách nhiệm cho tất cả những việc ông ta làm. Đến lúc đó khoản tiền thuế phải bồi thường sẽ được xét lại, danh dự của An Vĩnh cũng phục hồi và các cổ đông khác sẽ không có lý do gì rút vốn. Tuy không thể trở lại như trước nhưng việc duy trì An Vĩnh thì không có vấn đề. Chỉ là không ngờ Vũ Kỳ Đức thật sự đã đồng ý cho An Vĩnh vay vốn.

“Nhưng bây giờ cả chồng của Ái Á cũng biết chuyện. Hai người không sao chứ?”

“Không sao! Anh ấy cũng hiểu cho em mà!” Gia Ái nói rồi đưa tay lấy ly cà phê của mình nhưng lại làm đổ xuống sàn.

“Đừng lo! Để Tâm bảo người vào lau dọn!”

Gia Ái gạt đầu một cách máy móc, đôi mắt vẫn nhìn theo những giọt cà phê.

Buổi tiệc sinh nhật của Hà Tú Cầm diễn ra vô cùng náo nhiệt vì ông Đông muốn con gái duy nhất của mình phải được mọi người chúc tụng và ngưỡng mộ. Khắp không gian được bao trùm bởi màu hồng của những dây ruy băng và hoa, ông còn chuẩn bị một chiếc bánh kem khổng lồ dành riêng cho cô. Khách mời đến rất nhiều, phần lớn đều là những người trong giới kinh doanh.

Gia Ái chậm rãi đi dọc theo dãy bàn đặt thức ăn, đôi mắt đang giữ trên gương mặt vui vẻ của Hà Văn Đông. Ông ta đang bận rộn trò chuyện với những khách mời của mình.

“Xin chào!” Một cô gái xinh xắn với mái tóc tém nói. “Chị là chị Gia Ái đúng không? Chị còn nhớ em chứ?”

“Dĩ nhiên rồi Tú Cầm! Đã lâu không gặp em!” Gia Ái mỉm cười.

Tú Cầm gật đầu: “Dạ phải! Em rất vui vì chị đến, em có nghe chuyện của chú Thanh. Chắc chị vất vả lắm!”

“Bây giờ tốt hơn nhiều rồi! Em vừa tốt nghiệp về, có ý định gì chưa?” Giọng cô ân cần.

“Cha em nói để ông sắp xếp, em thì muốn nghỉ ngơi một thời gian đã! Mà chị kết hôn rồi, hôm nay anh ấy có đến không?” Tú Cầm vừa nói vừa nhìn quanh quất.

“Không! Anh ấy có việc bận. Còn em thì sao? Đã có bạn trai chưa?”

Hai má của Tú Cầm hơi ửng hồng, cô ngại ngần nói:

“Thật ra em có thích một người. Chắc chị cũng biết anh ấy!”

“Chị biết?” Gia Ái nghiêng đầu thắc mắc một giây rồi vỡ lẽ. “Anh Thiên sao?”

Tú Cầm không nói, chỉ khẽ gật đầu trong khi đó Gia Ái tập trung nhìn vào biểu hiện đó. Thì ra Chấn Thiên không chỉ đơn giản là con nuôi của Hà Văn Đông mà anh còn kiêm luôn con rể tương lai. Chỉ tiếc cuộc hôn nhân này khó mà có thể như ý ông.

Thêm vài câu trao đổi nữa thì Tú Cầm phải lên sân khấu ăn giới thiệu và cắt bánh. Hà Văn Đông tự hào mở lời:

“Hôm nay tôi rất vui mừng vì các vị đã đến tham gia buổi tiệc sinh nhật của con gái tôi, Tú Cầm. Con bé là niềm tự hào và hy vọng của tôi, bản thân tôi cũng không mong muốn gì hơn ngoài việc con bé có thể vui vẻ hạnh phúc. Vậy nên chúng ta...”

Phần sau của câu nói không nghe được vì một vụ nhốn nháo đang xảy ra gần cửa ra. Và nguyên nhân chính là sự xuất hiện của những vị khách không mời mặc cảnh phục. Khi đến trước sân khấu, một trong số họ lên tiếng đồng thanh:

“Ông Hà Văn Đông, ông bị cáo buộc gian lận thuế, làm sổ sách giả cũng như biển thủ công quỹ từ tập đoàn An Vĩnh. Bây giờ chúng tôi chính thức bắt giữ ông. Mời ông theo chúng tôi về hợp tác điều tra!”

Những âm thanh bàn tán xôn xao khắp buổi tiệc, ai nấy đều bất ngờ về những chuyện đang xảy ra trong khi ông Đông bị còng tay rồi đưa đi, ánh mắt ngỡ ngàng lẫn lo lắng nhìn về đứa con gái như đang hóa đá của mình.

Khi khách mời bắt đầu rời đi, Tú Cầm chạy đến trước mặt Gia Ái, nắm chặt tay cô với khuôn mặt ứa đầy nước mắt.

“Chị Gia Ái! Sao lại có chuyện này được? Cha em không làm vậy đâu mà, chị có thể nói giúp ông ấy không? Em xin chị đó!”

Gia Ái rút tay ra, giọng cô đầy vẻ kiên quyết:

“Cha em thật sự đã làm vậy! Và khi đó chị chẳng có ai để cầu xin cả, vậy nên đừng bảo chị phải làm gì cho ông ta. Chị không thể!”

Tú Cầm bị những câu nói đó làm sững sờ, Gia Ái thì chỉ nhẹ nhàng xoay người bỏ đi. Khi ra đến cửa cô gặp được Chấn Thiên, có vẻ như anh đã bỏ lỡ màn vui nhất đêm nay. Giọng Gia Ái có phần lạnh lùng:

“Cô bé đó đang rất khổ sở, em nghĩ với tư cách vừa là anh trai vừa là chồng tương lai, anh nên đến an ủi Tú Cẩm!”

Gia Ái nói xong thì đi thẳng ra ngoài, bỏ lại Chấn Thiên với ánh mắt sững sờ lẫn hoang mang. Cuối cùng cô cũng biết, hoặc có thể là đã biết từ trước thân phận của anh, và dù trong trường hợp nào thì anh cũng khó mà khiến cô quên được.

Chương 30. ĐỔI THAY

Mở cánh cổng dẫn tới vườn hoa, những cánh hồng không còn trên cành nữa!

Giữa vườn nhà, ông nội ngồi uống trà với Gia Ái, từ sau sinh nhật ông đây là lần đầu họ gặp nhau.

“Nghe nói con đã khởi kiện ông Đông. Lần này con giải quyết như vậy ông thật sự rất bất ngờ, Gia Ái đúng là rất có năng lực. Ông còn chưa huy động đủ vốn để giúp con nữa.” Ông nội vừa uống trà vừa nói.

Gia Ái lễ phép đáp:

“Chỉ là may mắn thôi ạ!”

“Ông biết con rất giỏi mà. Nhưng có điều này ông không hiểu!” Ông nghiêm túc nói. “Nếu con đã có cách giải quyết, vậy tại sao Hy còn đến tìm ông nhờ ông đầu tư vào An Vĩnh? Nó còn cãi nhau với Minh Thành vì chuyện này.”

“Anh Hy nhờ ông giúp con?” Gia Ái ngạc nhiên hỏi, tình huống này cô chưa từng nghĩ đến.

Ông nội cau mày hỏi:

“Giữa hai đứa có chuyện gì vậy? Sao con lại ngạc nhiên về chuyện này?”

“À...” Gia Ái giật mình bối rối. “Thật ra gần đây bọn con có cãi nhau, nhưng không sao rồi ạ!”

Ông nội không có bình luận gì, chỉ chậm rãi rót thêm trà ra ly với ánh mắt khó đoán. Gia Ái ngồi đối diện cúi mặt nhìn xuống chân, cô hiểu ông đang không hài lòng với câu trả lời của mình.

“Gia Ái!” Lát sau ông nội lên tiếng làm cô ngẩng dậy. “Cũng sắp đến tết rồi! Trong thời gian đó, ông muốn hai đứa ở lại đây.”

“Ồ...? Dạ được, con sẽ nói với anh ấy!” Gia Ái nhẹ nhàng đáp sau phút lúng túng. Cô đang lo lắng làm sao có thể ngủ trên ghế sofa suốt mấy ngày tết.

Gia Ái ngồi nhàn nhã chờ đợi, cô đưa mắt chậm rãi ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Đây là lần thứ hai cô đến phòng thẩm tù, và cả hai lần cô đều cảm thấy thú vị thay vì lo lắng như những người khác. Ngồi một lát thì Hà Văn Đông được đưa đến, ánh mắt ông nhìn cô hiện rõ vẻ thù hận.

“Chào bác!” Gia Ái mở lời trước. “Nơi này hình như không hợp với bác lắm thì phải!”

“Cô đến để xem tôi tồi tệ thế nào sao?” Giọng ông Đông nheo mắt hỏi.

“Một phần thôi! Cháu chủ yếu là đến nói cho bác biết tại sao mình lại phải vào đây!”

“Ý cô là gì?”

Gia Ái mỉm cười:

“Bác nghĩ xem bác giỏi trò cao tay như thế, làm sao cháu lại có số chứng cứ đó được. Phải là có ai đó giúp đỡ cháu... và người đó...”

“Là Thiên sao?” Ông Đông nói như không thể tin nổi. “Không thể nào!”

“Chính là anh ấy. Bất ngờ lắm phải không? Cho dù là người của bác, đến cuối cùng vẫn chọn cháu. Nhưng đừng trách anh ấy, vì bác đáng phải vào đây. Cái này... gọi là quả báo.” Gia Ái kết thúc với nụ cười giễu cợt.

Hà Văn Đông đứng bật dậy lúc này trông ông như muốn bùng nổ nhưng chỉ mấy giây sau thì ông lấy lại bình tĩnh, giọng kiềm chế:

“Cứ coi như cháu nói đúng, nhưng mà nể tình bạn xưa nay giữa bác và ba cháu, Gia Ái. Cháu có thể dừng để chuyện này liên quan đến Tú Cẩm không? Con bé vốn dĩ không biết gì cả.”

Gia Ái nghiêng đầu nhìn người đàn ông mệt mỏi trước mặt:

“Lúc trước sao bác không nghĩ đến tình bạn đó khi làm vậy với cháu và An Vĩnh? Nhưng bác yên tâm, cháu không phải là bác, người không liên quan thì sẽ không sao. Cháu chẳng làm gì Tú Cẩm đâu! Hơn nữa... chỉ cần bác thừa nhận những việc mình làm và bồi thường tất cả cho An Vĩnh cháu cũng sẽ bãi nại!”

Đôi mắt Hà Văn Đông hiện lên một tia vui mừng:

“Cháu nói thật sao?”

“Phải! Bác cứ suy nghĩ đi!” Gia Ái nói rồi đứng dậy, ông ta đã hoàn toàn mất đi sức uy hiếp với cô, đã là vậy không nhất thiết phải ép người khác đến đường cùng.

Gia Ái vừa vào xe thì nghe giọng của Nguyễn Phong:

“Ông ta nói sao?”

“Sẽ sớm đồng ý thôi! Anh Phong giúp em giải quyết chuyện này nhé!”

“Dĩ nhiên! Anh là luật sư của An Vĩnh mà! Phải rồi Ái, có thời gian thì về nhà đi, mẹ cứ bảo nhớ em.”

Gia Ái gật đầu: “Dạ được, em biết rồi!”

Nguyễn Phong nghe vậy thì mỉm cười rồi lái xe đi, chốc chốc anh lại nhìn sang cô. Gia Ái lúc này thật sự quá khác biệt với cô em gái anh từng biết, cô không cười, ít nói hơn và đôi mắt như luôn chứa đầy tâm sự. Anh tự hỏi ngày mình đưa cô đến câu lạc bộ kia là đúng hay sai.

Ngồi một mình trong phòng, Gia Ái chậm rãi xếp quần áo lại. An Vĩnh bây giờ đã quay lại quỹ đạo, cô không còn phải vất vả chống chọi nữa, thời gian rảnh rỗi cũng nhiều hơn, có thể để bản thân làm những gì mình muốn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Gia Ái nhẹ nhàng bỏ chiếc áo xuống rồi đứng dậy.

“Anh tìm em có việc gì sao?”

“Tôi muốn ăn tối!” Anh nói rồi quay người bước ra phòng khách.

Gia Ái đứng tần ngần một lát thì lấy áo khoác và túi xách rồi cũng đi ra.

“Em lại quên mua nguyên liệu, giờ em đi siêu thị một lát! Anh có thể chờ không? Nếu không em sẽ trực tiếp mua thức ăn về.”

Không có câu trả lời, Minh Hy chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình tivi. Gia Ái nản lòng xoay người bước ra cửa, cứ mua cả hai về vậy.

“Khoan đã! Tôi đưa cô đi!” Minh Hy nói rồi đứng dậy trong khi Gia Ái ngạc nhiên nhìn anh.

“Sao vậy? Cô không đi sao?” Anh vừa hỏi vừa khoác áo vào.

“À vâng!” Gia Ái ngoan ngoãn cùng anh ra ngoài, đây chắc chắn là bước tiến triển mới trong mối quan hệ của cả hai. Nhưng họ phải mất hơn tám tháng mới có thể đi siêu thị cùng nhau, như vậy thì có gì đáng vui mừng.

Họ cùng nhau đến một siêu thị gần nhà, Gia Ái vừa đẩy xe vừa chọn đồ trong khi Minh Hy thông thả đi bên cạnh. Cứ như vậy cả hai dạo bước cùng nhau nhưng lại chẳng nói tiếng nào. Khi đến trước quầy đặt gia vị, Gia Ái muốn lấy một chai tương trên cao nhưng lại không với tới. Cô đang đưa mắt tìm xem có chiếc ghế nhỏ nào ở đây không thì nhận ra Minh Hy đã đặt nó vào xe đẩy.

“Nhìn hai đứa đúng là hạnh phúc, vợ chồng trẻ có khác!” Một bác đứng gần đó lên tiếng khen ngợi. Và để đáp lại Gia Ái chỉ cười trừ, cô hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào.

“Đến quầy đồ lạnh đi!” Giọng Minh Hy vang lên, anh đã bắt đầu đẩy xe đi.

Gia Ái bước đến cầm lấy tay vịn xe:

“Để em!”

“Không cần! Tôi không muốn mọi người nghĩ tôi không tốt với cô.” Anh nói. “Chúng ta mua thịt bò đi!”

Gia Ái không trả lời, cô chỉ lẳng lặng gật đầu. Đây là lần đầu tiên Minh Hy dùng từ “chúng ta” để chỉ về họ mà không mang ý khó chịu. Những hành động của anh sau ngày ở khách sạn rất kỳ lạ, giống như Minh Hy đang dần quan tâm cô hơn. Anh cũng bắt đầu chịu ăn những thứ cô nấu, hôm nay lại đồng ý cùng cô đến đây. Công bằng mà nói Gia Ái cảm thấy tốt hơn, nhưng cô không nuôi nhiều hy vọng, bởi tấm ảnh trong phòng anh vẫn luôn nhắc nhở về nguyên nhân của cuộc hôn nhân này.

Về đến nhà, Gia Ái lập tức vào bếp chuẩn bị bữa tối, cô biết rõ những gì mình cần nấu. Lúc nhỏ cô thường hay dò hỏi mẹ anh về những món ăn anh thích rồi sau đó về nhà cố gắng luyện tập, chỉ để chờ đến ngày anh đồng ý thưởng thức. Ngày ấy cuối cùng cũng đến nhưng niềm vui thích đã vơi đi rất nhiều.

Tiếng đổ vỡ làm Minh Hy chú ý, anh nhanh chóng đi vào bếp xem có chuyện gì. Trước mặt anh Gia Ái đứng nhìn chăm chăm xuống những mảnh vỡ của chiếc đĩa, trên tay trái cô là một vết bỏng vẫn đang ửng đỏ. Minh Hy bước đến kéo tay cô đặt dưới vòi nước, nét bối rối của Gia Ái làm anh lo lắng.

“Cô sao vậy?” Anh hỏi.

Câu nói khiến Gia Ái như tỉnh lại, cô lắc đầu: “Em bất cẩn đụng phải cái chảo nóng thôi lúc giặt tay ra thì va phải chiếc đĩa!”

Minh Hy tắt bếp rồi đưa cô ra ngoài phòng khách, anh hỏi:

“Ở nhà có thuốc chữa bỏng không?”

“Hả? À.. trong ngăn tủ.” Gia Ái ngập ngừng nói, toan đứng dậy nhưng bị Minh Hy ngăn lại.

“Ngồi lại đây!” Anh đi lấy thuốc rồi ngồi xuống thoa lên vết thương cho cô. Gia Ái chỉ im lặng nhìn anh, tự hỏi chuyện này rốt cục là gì. Minh Hy đối xử tốt với cô thế này càng khiến cô bất an, nếu là thật lòng thì dĩ nhiên cô rất vui, nhưng nếu không phải... cô không dám tưởng tượng mình sẽ thành ra thế nào nữa. Khi anh hoàn tất thì Gia Ái đứng dậy.

“Cảm ơn! Em đi chuẩn bị bữa tối tiếp!” Cô nói rồi đi thẳng vào trong, cũng chẳng nhìn đến anh.

11. Chương 31 - 32

Chương 31. NƠI NHÌN THẤY ĐƯỢC

Một đóa bạch trà, một đời chờ đợi.

“Mình đi làm chương trình hai tháng, về đến lại nghe vụ của An Vĩnh, cũng may là bạn không sao!” Bối Lâm nắm tay Gia Ái với vẻ thắm thiết. “Mà dạo này cậu với tên Hy kia sao rồi?”

“Tên Hy đó là chồng mình, đừng gọi vậy nữa!” Gia Ái nhắc nhở rồi mỉm cười. “Rất tốt, anh ấy đối xử với mình tốt lắm.”

Giọng Bối Lâm đầy nghi ngờ:

“Thật sao?”

“Phải mà! Đừng nghĩ lung tung!” Gia Ái nhỏ nhẹ nói, cô biết mình đang ngày càng xa cách người bạn này, vì bí mật cô phải che giấu quá nhiều.

“À! Mình có mua quà cho bạn!” Bối Lâm lấy một quả cầu thủy tinh với bức tượng cô gái ngồi bên đàn dương cầm ra tặng cho Gia Ái. “Cái này là quả cầu âm nhạc đó, bạn có thể xoay bên dưới!”

Gia Ái vui vẻ:

“Cảm ơn nhiều nha! Nhưng mà sao họ lại làm tuyết có màu xám?”

Câu nói làm Bối Lâm nhìn sang quả cầu rồi hỏi với nét khó nghĩ:

“Màu trắng mà! Cậu không sao chứ?”

“Màu trắng?” Gia Ái ngạc nhiên, sau mấy giây thì cô nói. “À phải, chắc mình hơi mệt nên nhìn nhầm thôi!”

Bối Lâm vẫn còn thắc mắc nhưng cũng không hỏi gì còn Gia Ái thì đang xoay quả cầu để phát ra tiếng nhạc.

Hôm nay bà Diệp vẫn làm những việc như thường lệ, trời chưa sáng thì đã thức dậy chuẩn bị nguyên liệu rồi nấu thành xôi. Tranh thủ lúc còn nóng, bà mang ra chợ tỉnh bán. Cuộc sống của bà rất giản dị, chỉ có căn nhà cũ và gánh xôi là đáng giá. Bà cũng không có gia đình, thật ra dù đã gần năm mươi nhưng bà vẫn còn giữ được nét đẹp thời thiếu nữ, trước kia có rất nhiều người bảo bà nên tìm một người để nương tựa, cũng có người đến muốn gả duyên với bà, nhưng bà đều từ chối tất cả. Bà chỉ có một mình ngày ngày tự bầu bạn với bản thân, bởi vì trong thâm tâm bà biết rằng mình không xứng đáng có được hạnh phúc.

Bà Diệp đến ngồi xuống chỗ mình thường bày gánh, chờ đợi khách đến mua xôi. Bà bán ở đây đã lâu lắm nên cũng có nhiều khách quen, chủ yếu là những người dân lao động như bà. Hôm nay buôn bán không tốt lắm nên đã đầu giờ trưa mà gánh xôi vẫn còn rất nhiều, bà đưa mắt nhìn ngăm xung quanh để mời khách rồi bất chợt ánh mắt dừng lại ở phía đối diện.

Bên kia con đường có một người đang đứng, đó là một cô gái có dáng người mảnh khảnh, đôi mắt to sắc sảo, làn da trắng và mái tóc đen dài được uốn xoắn nhẹ. Toàn bộ toát lên một vẻ thanh tú thu hút. Bà Diệp bất giác đứng dậy bước về phía trước như vô hồn, mắt vẫn giữ trên gương mặt kia, nó giống y như gương mặt bà ngày còn trẻ. Bà Diệp như đang nhìn lại quá khứ của bản thân, khi mà bà là một thiếu nữ xinh đẹp thế này. Nhưng mà có gì đó không đúng, cô gái này không phải bà và rồi bà nhận ra đó là ai.

“Gia Ái! Con là Gia Ái đúng không?” Tiếng nói của bà nghe nghẹn ngào pha lẫn với vui mừng.

Cô đứng đó nhìn người đàn bà trước mặt, kẻ đã bỏ rơi cô và ba chạy theo người mà bà ta cho là tình yêu chân chính.

“Chỗ này không tiện nói chuyện! Nhà bà ở đâu?”

“Nhà? Nhưng mà...” Bà Diệp toan giải thích rằng nhà mình không thích hợp để đón tiếp cô thì bị Gia Ái cắt ngang.

“Theo tôi lên xe! Chúng ta đến đó!” Cô lạnh lùng nói rồi quay đi và bà Diệp cũng tự động bước theo.

Chiếc xe dừng lại bên vệ đường, Gia Ái bước ra nhìn ngăm ngôi nhà trước mặt. Nó được che bằng mái thiếc đã rỉ sét, tường lấp bằng mấy miếng ván cũ kỹ mục nát còn cánh cửa cũng chẳng khác hơn là mấy với phần bên dưới đầy lỗ hổng. Cô chậm rãi đi vào trong, theo chân người phụ nữ đang loay hoay tiếp đón.

“Xin lỗi con! Nhà cũ nát quá!” Bà Diệp lắp bắp, giờ đây bà lại sợ nhìn vào mắt cô.

Gia Ái thả người ngồi xuống chiếc phản, nó là thứ duy nhất có vẻ nguyên vẹn ở đây.

“Bà sống một mình sao?”

“Phải!”

“Người đó đâu?” Giọng cô vẫn lạnh như thể.

“Người...” Bà Diệp vừa mang một ly nước đến cho cô, ngần ngại nói. “Ông ta...”

Gia Ái cười nhạt:

“Để tôi nói thay nhé! Ông ta bỏ đi rồi, sau ba tháng mặn nồng ông ta đã ôm hết tiền của bà bỏ trốn... để bà ở lại sống với thứ mà bà gọi là tình yêu.”

Bà Diệp không trả lời, chỉ cúi gầm mặt xuống, những điều cô nói đều đúng, thế nên giờ phút này bà thật không dám nhìn cô, đứa con bà đã bỏ lại để chạy theo thứ tình cảm viễn vông kia.

“Xin lỗi Gia Ái! Mẹ rất xin lỗi!”

“Bà còn nhớ mình là một người mẹ sao? Tôi tưởng bà đã quên từ ngày tôi quỳ xuống cầu xin bà giữa cơn mưa rồi chứ? Thật là cảm động!” Giọng cô đầy vẻ phỉ báng và phẫn nộ, nhưng phía sau lại hàm chứa một sự uất nghẹn. “Đã bỏ đi thì đáng lẽ bà phải sống cho tốt một chút, phải cho chúng tôi thấy bà đã đúng. Rốt cục sao lại thành thế này? Bà bỏ rơi cha con chúng tôi vì một cuộc sống thế này sao?” Câu nói cuối cùng vang lên cùng tiếng chiếc ly nước rơi xuống nền nhà và cả tiếng khóc của người phụ nữ luống tuổi đầy vẻ khắc khổ.

Gia Ái im lặng đứng nhìn người đã sinh ra mình đồng thời cũng là kẻ bỏ rơi mình. Tâm tư cô lúc này ngoài cảm hận còn có đau khổ, cho dù có chuyện gì xảy ra thì không thể thay đổi sự thật bà ta là người đã cho cô cuộc sống này. Gia Ái hít sâu rồi lên tiếng:

“Khoảng tuần trước... bà có đến gặp ba tôi đúng không?”

“Là... là mẹ muốn đến thăm ông ấy!” Bà Diệp nói. “Sao con biết?”

“Ồ đó có mấy quay. Bà đến thăm một lần thì ông ấy lập tức nguy kịch. Hay thật!”

Đôi mắt ướt đẫm của bà Diệp mở lớn, bà hoảng hốt:

“Ông? Ông ấy sao rồi?”

“Không sao. Ông ấy là người tốt mà. Bà buôn bán ở đó lâu rồi nhỉ?” Cô hỏi trong khi mắt nhìn ra cửa sổ.

“Phải! Xưa nay mẹ đều làm công việc này!”

“Hèn gì ba tôi cứ thỉnh thoảng lại đến khu chợ đó. Ông ấy muốn tìm bà, muốn nhìn thấy bà, chỉ vì đến cuối cùng ông ấy vẫn yêu bà, dù bà không hề xứng đáng.”

Sự ngạc nhiên hiện rõ trên gương mặt bà Diệp, bà chưa từng biết đến chuyện này. Mặc dù đôi khi bà vẫn nhìn thấy bóng dáng thân quen đó nhưng bà luôn nghĩ chỉ vì mình quá mong nhớ.

“Bà nhớ nhà chúng tôi có một khu vườn kính chứ? Ở đó ông ấy từng trồng rất nhiều bạch trà. Bà hiểu tại sao không?” Gia Ái nhìn người trước mặt lắc đầu rồi nói tiếp. “Cũng chẳng có gì khó hiểu... bởi vì bà chưa bao giờ đặt trái tim mình ở đó. Bạch trà là chờ đợi, ông ấy vẫn luôn chờ bà thay đổi, chờ bà nhìn thấy bên cạnh mình có một người yêu bà hơn sinh mạng. Chỉ tiếc bà lại nhìn quá xa.” Giọng cô giờ đây trở nên buồn bã lẫn căm phẫn. “Sau ngày bà đi ông ấy vẫn giữ chúng, nhưng rồi lại phá bỏ. Tôi cứ nghĩ vì ba tôi không muốn chờ bà nữa, nhưng thì ra là ông ấy giữ chúng trong tim mình, nơi mà chỉ mình ông nhìn thấy.”

Tiếng nước nở vang lên phía sau, nhưng Gia Ái không xoay người lại, cô sợ bản thân cũng không chịu đựng nổi.

“Sao bà không quay về?”

Bà Diệp cố gắng bình tĩnh lại:

“Mẹ... mẹ không còn mặt mũi nào để làm vậy!”

“Bà nên quay về! Dù ông ấy có trách thì vẫn sẽ yêu thương bà, không cần phải sống khổ sở như thế!”

“Mẹ không hề biết. Mẹ chỉ nghĩ hai người sẽ không bao giờ chấp nhận mẹ!” Bà Diệp nói cùng những tiếng nấc.

“Bà đáng bị như vậy mà!” Cô hít sâu để trấn tĩnh, xoay mặt lại. “Bỏ qua chuyện đó! Tôi muốn biết một việc!”

“Việc gì? Con cứ nói đi!”

“Gia đình bà... gia đình bà xưa nay có ai bị bệnh về mắt không?” Giọng cô lần đầu có vẻ ngập ngừng.

Bà Diệp lắc đầu:

“Không có! Sao con lại hỏi vậy?”

“Chẳng có gì quan trọng! Tôi về đây!” Gia Ái vội vã nói rồi quay đi, vừa ra đến cửa thì cô dừng lại. “Ông ấy vẫn đang chờ! Đừng để ba tôi chờ quá lâu!”

Rời khỏi nơi đó, cô lái xe đi đến bờ sông, gục đầu vào vô lăng khóc nức nở. Ác mộng, thì ra ác mộng thật sự chỉ mới bắt đầu thôi.

Chương 32. HUYẾT THỐNG

Giữa trời đông giá rét chỉ mình em dấn bước, những que diêm tắt ngóm, tia hy vọng cũng dần tan biến.

Cánh cửa hé mở, Gia Ái nhẹ nhàng bước vào rồi ngồi xuống bên cạnh cha mình, cô đưa mắt nhìn gương mặt đã hằn vết thời gian của ông. Cô ngắm từng đường nét, cố gắng ghi nhớ thật rõ những gì mình đang thấy.

Phải rất lâu sau cô mới bắt đầu lên tiếng, giọng thì thầm nhỏ nhẹ:

“Ba à! Có việc này con nghĩ mình phải nói với ba. Chuyện là mấy hôm trước con có đến gặp bác Hùng, ba nhớ bác ấy chứ? Bác sĩ riêng của gia đình mình ấy. Ba muốn biết lý do à? Là mắt con không khỏe, con rất hay đánh võ đờ, lại nhìn mọi thứ rất mơ hồ, tức cười nhất là nhận màu trắng thành xám... Ba biết kết quả thế nào không?” Gia Ái dừng lại như chờ câu trả lời rồi nói tiếp. “Bác ấy nói con bị chứng RP, tức là thoái hóa sắc tố võng mạc.”

Im lặng, cô khẽ cúi đầu nhìn xuống chân mình một lát. “Chắc ba không biết đó là gì đâu nhỉ? Nó có nghĩa là con sẽ mất dần thị lực.” Gia Ái đánh chân lên xuống, giọng nghe như đang vui chuyện. “Cái lạ nhất... đây là bệnh di truyền... và bác Hùng nói không ai trong họ nội từng bị bệnh này. Vậy nên sáng nay con đến hỏi bà ấy. À phải! Con cũng biết người đó ở đâu. Con hỏi bà ấy và bà ấy nói... họ ngoại cũng vậy. Ba biết như thế nghĩa là gì không?”

Gia Ái bật khóc không thành tiếng, nước mắt rơi xuống từng giọt, bàn tay nắm chặt lại đến nỗi gân xanh và đầu ngón cô nghe trái tim mình quặn thắt.

“Sao ba lại có thể ngốc như vậy? Sao ba lại nuôi dưỡng con? Sao lại cho con tất cả những thứ con không xứng đáng? Lúc nhỏ con bị thiếu máu, ba luôn là người đưa con đi bệnh viện... Làm sao ba lại không biết con không phải con gái ba?” Cô ngược đôi mắt đầm lệ nhìn sang cha mình. “Bác Hùng nói chính bà ấy cũng không biết việc này. Có phải vì giấu bà ấy ba mới thay đổi tất cả giấy xét nghiệm của con không? Con không phải máu A mà là AB.”

Cô dừng lại, cố gắng kiểm soát bản thân. Nếu không phải phát hiện cô bị bệnh này bác Hùng cũng không chịu nói rõ mọi chuyện. Đối với Gia Ái, việc cô không phải con nhà họ Huỳnh còn khốn khổ hơn vấn đề bệnh tật.

“Con cứ nghĩ là vì con giống bà ấy nên ba không muốn gặp con, ba sợ nhìn thấy con sẽ nhớ đến người phụ nữ đó. Thì ra... thì ra cái ba không muốn thấy là đứa con gái của người đàn ông đó, thứ khiến ba nhớ về quá khứ và thực tại đau lòng này.” Cô cười nhạt, nụ cười mang đầy vẻ đau đớn. “Đáng lẽ ba phải vứt con ra đường ngay hôm bà ta bỏ đi! Đáng lẽ ba phải để con sống khổ cực. Đáng lẽ ba không nên cho con mang họ Huỳnh. Thậm chí con còn không xứng đáng được gọi ba là ba nữa.”

Dứt lời Gia Ái đứng bật dậy bước ra ngoài, không hề biết rằng người cha cô yêu thương đang vì cô mà cố gắng tỉnh lại.

“Ái! Đủ rồi! Cậu đừng uống nữa.” Kiến Tân lo lắng nói. “Chai thứ hai! Bình thường cậu còn không uống nổi nửa chai mà!”

Gia Ái lắc đầu qua lại, tay đung đưa chai rượu:

“Mình không sao cả! Mình chỉ muốn uống thôi!”

Kiến Tân sốt ruột giằng lấy chai rượu khỏi tay cô, Gia Ái bỗng trở nên tức giận, cô nhất quyết đòi lại nhưng không thành công, Kiến Tân đã bảo một người phục vụ mang tất cả những thứ có cồn trên bàn đi, anh nói:

“Hơn mười một giờ rồi! Cậu nên về nhà đi!”

“Không chịu! Mình muốn ngủ ở đây.” Gia Ái trả lời trong hơi men.

“Được! Vậy mình gọi cho chồng cậu đến mang về!” Kiến Tân nói rồi lấy điện thoại của cô bạn mình mà liên lạc với Minh Hy, phải chờ một lúc mới có âm thanh phản hồi.

“Có chuyện gì sao?”

“Anh Hy đúng không? Gia Ái uống say ở quán bar của em. Em muốn báo để anh đến đưa cô ấy về.”

Im lặng mấy giây thì Minh Hy trả lời:

“Tôi đang bận, có lẽ không đến được!”

“Nhưng cô ấy say lắm. Khi nào xong việc thì anh đến nhé! Chào anh!” Kiến Tân nói nhanh rồi cúp máy, anh cũng có thể đưa cô về nhưng anh cho rằng Minh Hy cần có chút trách nhiệm với vợ mình. Dù hay đấu khẩu với Bối Lâm về chuyện này nhưng Kiến Tân vẫn cảm thấy cô nói đúng. Gia Ái đã cho đi nhiều như thế thì Ngô Minh Hy cần phải biết trân trọng cô ấy.

“Anh ấy sẽ đến sao?” Gia Ái hỏi nhỏ, cô gần như không thể trụ nổi nữa.

“Anh ta phải đến! Nếu không mình sẽ không nhịn nữa.” Giọng Kiến Tân kiên quyết. “Mà cậu cứ ngồi ở đây, đừng có đi lung...” Anh bỏ lưng câu rồi quay đi vì Gia Ái đã ngủ thiếp trên bàn.

Hơn hai tiếng sau Gia Ái lơ mơ tỉnh lại, đầu nhức kinh khủng, cô vẫn chưa hết say, loạng choạng đứng dậy, cầm túi xách rồi bước ra ngoài. Quán bar về đêm càng đông khách, Gia Ái phải khó khăn lắm mới đi được tới cửa. Lúc này cô chỉ nhớ Kiến Tân nói Minh Hy sẽ đến đón mình vậy nên cô muốn ra ngoài chờ anh, cô sợ anh sẽ không tìm thấy mình. Hơi men vẫn chưa hết, Gia Ái đứng tựa người vào tường chờ đợi, cô đưa tay day day trán để tỉnh táo hơn.

“Người đẹp! Em đang chờ ai sao?” Một kẻ ăn mặc kiểu dân chơi nói với nụ cười gian xảo và tên đi bên cạnh hắn cũng đang có biểu hiện tương tự. Gia Ái phớt lờ câu hỏi, chỉ chăm chú nhìn ra mặt đường.

“Hay là em đi theo bọn anh đi! Bọn anh bảo đảm sẽ cưng chiều em.” Tên kia nói rồi cả hai cùng kéo tay cô đi. Gia Ái cố gắng phản kháng, dùng hết sức mình để giằng ra, nhưng với sức lực lúc bình thường đã là khó thì khi say thế này cô gần như không có khả năng thành công. Bọn chúng kéo cô vào một con hẻm phía sau quán bar. Vừa xác định khuất tầm nhìn thì chúng bắt đầu quấy rối cô, Gia Ái bị ép chặt vào tường, chúng giữ chặt lấy tay cô, lực mạnh đến nỗi cổ tay cô đau nhức. Gia Ái cũng không thể hét lên vì một trong hai tên đang bịt miệng cô lại. Trong lúc phản kháng cô cần bàn tay kia, chuyện này làm hắn tức giận mà tát thẳng vào mặt Gia Ái. Má phải truyền đến cơn đau nhức, mọi nỗ lực chống đối đều là vô ích, lúc này cô gần như tuyệt vọng. Và rồi vòng kim kẹp kia được nối lỏng, Gia Ái theo bức tường trượt dọc xuống, cuối cùng cũng có ai đó đến. Trong ánh sáng lơ mơ cô nhận ra Kiến Tân đang đánh lủ khốn nạn kia.

Với taekwondo nhất đẳng huyền đai, Kiến Tân một chọi hai không thành vấn đề dù bọn chúng cũng không phải loại tay mơ. Anh vùng chân đá vào bụng của một tên, làm hắn ngã vật ra, rồi anh quay lại tiếp tục “chăm sóc” kẻ còn lại. Vừa lúc khiến hắn bầm dập đến không đứng dậy nổi thì Kiến Tân nghe âm thanh của thủy tinh vỡ. Theo phản xạ thông thường anh lập tức xoay người lại, trước mặt anh Gia Ái đang đứng đó, cầm trên tay một vỏ chai bia chỉ còn một nửa, dưới chân cô là tên khốn kia với cái đầu đang chảy máu. Kiến Tân vừa định đến đưa cô ra khỏi đây thì anh nhận ra cô không hề muốn dừng lại.

Gia Ái bước từng bước về phía trước và tên kia cũng như vậy mà lùi về sau. Gương mặt hắn thể hiện rõ sự kinh hãi trong khi ánh mắt cô lúc này chỉ có vẻ chết chóc. Kiến Tân chứng kiến tình huống này thì hoàn

toàn sững sờ, anh chưa bao giờ nghĩ rằng có lúc sẽ thấy cô như vậy. Lúc Gia Ái đến đủ gần, cô đưa tay cao ngang đầu, mảnh vỏ chai trong tay như một vũ khí giết người. Trong khoảng tích tắc cô dùng sức đập tay xuống Kiến Tân chạy đến ngăn lại.

“Ái, dừng! Cậu sẽ giết chết hẳn đó!” Anh lớn tiếng nói, cố gắng thu hút sự chú ý của cô. Gia Ái từ từ xoay mặt lại, cả hai nhìn nhau trong im lặng trong khi lũ khốn nạn hoảng hốt chạy đi.

“Không đáng đâu Ái!” Giọng Kiến Tân dịu dàng. “Rốt cục là có chuyện gì vậy? Cậu vừa rồi... đó không phải là cậu!”

Không có tiếng trả lời nhưng ánh mắt Gia Ái từ từ dịu lại, rồi chúng chuyển thành rưng rưng. Tay buông mảnh vỏ chai ra cô ôm lấy Kiến Tân, nước mắt bắt đầu rơi xuống, hoàn toàn mất kiểm soát.

“Tân! Mình đau khổ quá! Thật sự rất đau! Trái tim đau như có ai bóp nghẹn lại. Sao mình lại thành thế này? Sao lại là mình?” Những âm thanh nghẹn ngào vang lên bên cạnh tiếng thổn thức.

Những gì Gia Ái nói làm Kiến Tân bối rối vì vốn chúng chẳng hề liên quan đến việc vừa xảy ra, mà thay vào đó cô như đang nói về một chuyện rất nghiêm trọng, và cũng là nguyên nhân dẫn đến hành động lạ thường vừa rồi. Kiến Tân xưa nay rất giỏi an ủi phụ nữ nhưng gặp trường hợp này chỉ có thể đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô. Đợi Gia Ái tốt hơn một chút anh đưa cô vào văn phòng quản lý ngồi.

“Ái! Cậu không sao chứ?” Giọng Kiến Tân lo lắng, anh đang nhìn gương mặt đầy vẻ hoang mang của cô.

“Không sao...” Gia Ái lặp lại một cách máy móc vô hồn rồi bất chợt âm điệu thay đổi. “Năm mình bảy tuổi mẹ bỏ đi, mình tự nhủ không có mẹ cũng không sao, mình vẫn còn ba... Rồi ba ngày càng xa lánh mình, mình tự an ủi rằng bản thân không sao, vì ít ra ông vẫn sẽ về nhà... Năm mình mười bảy tuổi, anh Hy ra nước ngoài du học, thẳng thừng nói không muốn mình theo... mình lại nói mình không sao... mình có thể chờ anh ấy về.” Cô nhắm mắt lại, tiếng thút thút vang lên từng chập. “Năm năm sau anh Hy quay về, nhưng là về cùng một cô gái khác... mình ngốc nghếch nói không sao đâu, chỉ cần anh ấy hạnh phúc là được... Sau đó mình phát hiện cô gái kia tiếp cận anh là có mục đích, mình sợ anh ấy tổn thương nên giấu nhem mọi chuyện... Cô ta xảy ra chuyện, anh Hy vì trả thù mình mà đồng ý kết hôn... một lần nữa mình nói không sao, mình sẽ dùng tình yêu để khóa lấp tất cả. Nhưng mà...” Những giọt lệ rơi xuống ngày càng nhiều, ánh mắt Gia Ái đầy đau đớn tủi hờn. “Nhưng mà lần này mình không thể không sao nữa, mình thua rồi... hoàn toàn không thể cứu vãn... mình biết làm gì đây?”

Tiếng nức nở vang lên, Kiến Tân nhẹ nhàng ôm lấy cô. Trong lòng anh bên cạnh lo lắng, thắc mắc, đau buồn còn có tức giận. Anh vẫn biết Ngô Minh Hy luôn là nguyên nhân khiến Gia Ái đau khổ, và cũng chỉ có anh ta mới có thể khiến cô trở thành thế này. Nhưng lần này mọi chuyện đã đi quá giới hạn, cô đã phải chịu đựng anh ta quá nhiều. Cũng chính vì anh ta bỏ mặc cô ở đây Gia Ái mới xảy ra chuyện. Anh biết mình không thể để yên chuyện này được, họ đã là bạn thân của nhau từ thời tiểu học và anh từng hứa sẽ không để ai hiếp đáp cô.

“Mình sẽ giải quyết giúp cậu, Ái! Tin ở mình!” Anh nói nhỏ.

12. Chương 33 - 34

Chương 33. LẠNH

Khi bóng đêm buông xuống, ánh sáng lẻ loi lịm tắt giữa mùa đông.

“Đi rồi? Lúc nào?” Minh Hy hỏi, giọng anh gấp gáp.

Vị quản lý lắc đầu: “Tôi không biết, lúc này tôi thấy cô ấy ở đằng kia nhưng khách vào đông quá nên tôi không chú ý cô ấy đi lúc nào.”

Minh Hy đứng đó với nét mặt tư lự, anh vì để vị đối tác phía Nhật Bản kịp chuyến bay quay về nên mới phải họp đột xuất đến lúc này. Suốt buổi anh cứ một lát là gọi điện thoại cho cô nhưng Gia Ái lại không

trả lời máy, vừa kết thúc Minh Hy đã vội vã đến đây, trên đường anh cũng đã gọi cho bảo vệ tòa nhà để xác định cô vẫn chưa về. Giờ không tìm thấy Gia Ái, anh bắt đầu cảm thấy lo lắng. Lúc này đã hơn ba giờ sáng, cô có thể đi đâu được.

“Trước cửa quán có camera giám sát đúng không? Tôi muốn xem thử!” Anh nói.

“À được thôi!” Và Minh Hy đi theo người quản lý vào phòng giám sát, đoạn băng đã ghi lại cảnh Gia Ái loạng choạng ra khỏi quán cũng như việc cô bị hai tên kia kéo đi.

“Hai người đó là ai?” Anh cau mày hỏi.

“Tôi không biết, có lẽ chỉ là người qua đường thôi, anh có...” Người quản lý không nói hết câu vì Minh Hy đã bỏ ra ngoài. Anh đi theo hướng ghi lại trong đoạn băng, rồi rẽ vào con hẻm gần đó. Men theo những bức tường Minh Hy bước đến cửa hậu của quán bar, trên nền đất là những lỗ vỏ chai bia rỗng chất thành hàng cùng các mảnh thủy tinh vỡ, và rồi ánh mắt anh dừng lại ở những vết máu vương vãi khắp nơi.

Trái tim như rơi xuống, một cơn chấn động điên cuồng chạy dọc cơ thể, Minh Hy trở nên hoảng loạn. Những giả thuyết kinh hoàng khiến anh run sợ, anh bất chợt nhận ra một nỗi đau đang xâm chiếm bản thân, nỗi đau giống như khi Tường Vân xảy ra chuyện hay... thậm chí còn dữ dội hơn nhiều.

Anh chạy dọc con hẻm nhưng không tìm thấy gì, đến khi quay trở lại thì gặp được Kiến Tân đang chậm rãi đi vào quán bar. Minh Hy vội vã bước tới gần, tuy nhiên chưa kịp nói câu nào đã bị Kiến Tân đâm thẳng vào mặt. Anh vừa loạng choạng lấy lại thăng bằng thì bị túm lấy cổ áo. Kiến Tân lớn tiếng:

“Anh rốt cục là loại người gì hả? Sao anh lại có thể bỏ mặc cậu ấy như thế? Bây giờ cậu ấy xảy ra chuyện như vậy, có phải anh vui lắm không?”

“Cô ấy sao rồi? Gia Ái sao rồi?” Minh Hy hỏi, anh không quan tâm chuyện mình vừa bị tấn công, cơn đau xác thịt lúc này so với nỗi đau trong lòng vốn chẳng thấm vào đâu. “Kiến Tân! Rốt cục Gia Ái thế nào rồi?”

Thấy vẻ mặt hốt hoảng đó Kiến Tân chỉ cười nhạt, đẩy mạnh Minh Hy ra. “Anh tự đi tìm mà hỏi!”

“Xem như tôi xin cậu! Nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu...”

“Thật xin lỗi... nhưng tôi sẽ không nói điều gì cho anh biết cả. Gia Ái chẳng phải là vợ anh sao? Chẳng phải anh đã tuyên thệ sẽ bảo vệ và chăm sóc cho cậu ấy sao? Bây giờ anh đi hỏi người khác vợ mình xảy ra chuyện gì không phải nực cười quá à? Anh chỉ cần biết một việc...” Kiến Tân đánh giọng. “Là anh có dùng cả đời này để đền bù cho cậu ấy cũng không đủ.”

Minh Hy dừng xe trước cửa nhà Huỳnh gia, đây là nơi Gia Ái có khả năng đến nhất. Anh không nghĩ đến việc phải làm gì khi gặp cô, điều anh quan tâm là chuyện đã xảy ra và tình trạng của cô bây giờ như thế nào.

“Cậu ngồi đi!” Nguyên Phong hỏi khi họ ở phòng khách. “Cậu đến đột xuất thế này có việc gì sao?”

“Sao Gia Ái không đi cùng con?” Di Lan đặt ly nước lên bàn rồi ngồi xuống.

Câu nói của dì làm Minh Hy như chết đứng, cô không ở đây thì có thể đi đâu. Theo như những gì Kiến Tân nói thì có vẻ như cậu ấy đã gặp cô, nhưng ngoài việc đó anh không hề có bất cứ manh mối nào khác. Ánh mắt Minh Hy đầy vẻ hoang mang, thấy vậy Di Lan liền nhận ra có chuyện không ổn.

“Hy! Gia Ái đâu rồi? Con đến đây là để tìm con bé đúng không?”

Sau mấy giây lưỡng lự Minh Hy kể rõ mọi chuyện và lời nói kết thúc bằng một cái tát của dì Lan.

“Sao cậu lại có thể để con bé ở đó? Cậu coi nó là gì hả? Tôi chăm sóc nó từ nhỏ, tôi biết rõ nếu không phải có việc buồn con bé chẳng bao giờ chạy đi uống say! Ngay cả khi An Vinh gặp nguy cơ con bé cũng không làm vậy, nguyên nhân chỉ có thể là cậu. Gia Ái yêu cậu như thế sao cậu nỡ bỏ mặc nó một mình? Con bé rốt cục có tội tình gì mà lại gặp loại người như cậu chứ?” Thêm một cái tát nữa được giáng xuống, Minh Hy chỉ đứng đó chịu đựng, chính bản thân anh cũng nghĩ mình đáng phải bị đánh.

“Được rồi mẹ!” Nguyên Phong đến can ngăn trước khi mẹ anh tiếp tục việc trừng phạt. “Vậy là đủ rồi! Tức giận với cậu ấy không có ích gì đâu. Có lẽ Kiến Tân đã đưa con bé đến nhà Bối Lâm!”

Dì Lan dừng tay, lau qua loa nước mắt trên mặt rồi chăm chú nhìn con trai mình gọi điện, vẻ mặt đầy nét mong chờ lẫn hy vọng.

“Lâm hả? Anh muốn hỏi em Gia Ái có qua đó không?... Không có sao? Cũng không có gì quan trọng đâu. Vậy nhé!” Nguyên Phong cúp máy rồi lắc đầu với mẹ mình. “Con sẽ gọi cho Kiến Tân!” Và anh nhún số lần nữa, sau vài câu đàm thoại ngắn gọn Nguyên Phong nói: “Cậu ấy nói con bé đã an toàn nhưng vẫn còn rất hoảng loạn.”

“Nó đang ở đâu?” Dì Lan hỏi và đó cũng là điều mà Minh Hy vô cùng muốn biết.

“Kiến Tân không chịu nói!” Nguyên Phong bước về phía Minh Hy. “Cậu ấy bảo không muốn để cậu biết. Anh thấy cậu nên về nhà trước đi! Anh sẽ tìm con bé về!”

Nghe vậy Minh Hy tự động gạt đầu rồi bước ra ngoài, lái xe đi được một quãng anh dừng lại tựa người vào ghế nhìn lên trần xe. “Gia Ái! Rốt cục em đang ở đâu?”

Cả đêm lái xe ngoài đường tìm kiếm một cách vô định, Minh Hy về đến nhà đã hơn sáu giờ sáng. Anh mệt mỏi đi về phòng, dự định rửa mặt cho tỉnh táo hơn rồi sẽ gọi điện hỏi lại Nguyên Phong, nhưng khi anh ngang qua nhà bếp thì việc đó không còn cần thiết nữa.

“Gia Ái?” Minh Hy nói như không tin vào mắt mình. “Là em sao? Em về nhà lúc nào?”

Gia Ái cầm ly nước vừa mới rót xong đi đến trước mặt anh, gương mặt cô vẫn còn mấy vết bầm sau cái tát tối qua.

“Khoảng một tiếng trước!” Giọng cô rất bình thản.

Nhẹ nhàng đưa tay lên mặt Gia Ái, Minh Hy cảm thấy đau nhói lòng khi nhìn thấy những vết thương trên người cô, rồi anh vòng tay ôm cô vào lòng mình, thật dịu dàng để không làm đau cô. Riêng Gia Ái không phản ứng gì, chỉ im lặng đứng yên, phải một lúc sau cô mới lên tiếng.

“Anh lại có kế hoạch gì sao?”

Âm sắc lạnh như băng của Gia Ái làm Minh Hy buông tay ra, anh hỏi:

“Ý em là sao? Tôi đã rất lo lắng cho em!”

“Lo lắng?” Gia Ái cười nhạt. “Tại sao chứ? Vì sợ tôi chết rồi thì anh sẽ mất đi trò tiêu khiển à? Bây giờ tôi không sao rồi, chỉ là bị bầm vài chỗ thôi!”

Minh Hy cau mày:

“Tôi không xem em là trò tiêu khiển.”

“Đúng nhĩ? Anh xem tôi là kẻ thù.” Giọng cô lạnh lùng pha lẫn với chua chát. “Nhưng từ bây giờ anh không cần phải làm gì thêm nữa... vì tôi đã thê thảm lắm rồi. Tôi trở thành thế này đều là nhờ ơn anh.”

“Gia Ái! Tối qua không phải tôi không muốn đến, mà là...”

“Đủ rồi!” Gia Ái cắt ngang lời giải thích của anh. “Tôi đâu có trách anh. Là bản thân tôi ngu ngốc, còn nghĩ rằng anh sẽ đến nên ra ngoài chờ. Thật ra anh không đến còn dễ hiểu hơn nhiều.”

Những câu nói của cô như đâm thẳng vào người, lần đầu Minh Hy cảm thấy đau lòng lẫn tự trách nhiều đến thế.

“Gia Ái! Nói cho tôi biết... chuyện gì đã xảy ra với em. Bọn chúng...” Anh tức giận bỏ lửng câu, việc nhắc đến lũ khốn đó khiến anh khó chịu.

“Anh nghĩ bọn chúng đã làm gì? Không phải quá dễ đoán sao? Tuy anh chỉ là vô tình nhưng mà kết quả cũng khá quan nhĩ?” Giọng cô đầy vẻ giễu cợt. “Tôi luôn biết tự giải quyết những vấn đề của mình. Trong

trường hợp anh có quan tâm... thì việc đó hoàn toàn không cần thiết. Tôi rất mệt nên hôm khác tiếp chuyện vậy!”

Nói rồi cô quay người đi vào phòng mình, bỏ mặc anh đứng đó với một nỗi đau không lời, anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có lúc vì cô mà cảm thấy thế này cũng như chưa từng tưởng đến ngày bị cô đối xử lạnh lùng như vậy. Thì ra đó là những gì cô phải chịu đựng suốt bao năm qua, cảm giác bị người mình quan tâm lạnh nhạt rất khó mà thích ứng.

Chương 34. QUYẾT ĐỊNH

Em không muốn trở thành người đẹp nhất, chỉ mong có một hạnh phúc bình thường.

Gia Ái nhẹ nhàng đặt ly cà phê trước mặt Nguyên Phong rồi ngồi xuống phía đối diện cùng với ly trà của mình.

“Em chắc chắn chứ Gia Ái?” Anh hỏi.

“Phải! Em nghĩ đã đến lúc.”

Nguyên Phong ngồi đan tay vào nhau, nghiêng người về trước, giọng nghiêm túc:

“Hôm trước anh thấy cậu ấy rất lo lắng, gần như hoảng loạn. Anh tin là cậu ấy quan tâm em, vậy nên anh không hiểu lý do.”

“Vì em đã mệt mỏi rồi.” Cô vừa dứt lời thì tiếng gõ cửa vang lên và sau đó Chấn Thiên bước vào.

“Anh sẽ chuẩn bị rồi gửi cho em! Anh về trước.” Nguyên Phong nói xong thì đi ra ngoài.

Bầu không khí trong văn phòng lúc này trở nên ngột ngạt, từ sau khi gặp nhau ở tiệc sinh nhật Tú Cẩm họ đã không gặp nhau dù làm việc chung một tầng lầu.

“Anh có chuyện gì sao?” Gia Ái mở lời trước.

“Cha nuôi anh đã được bảo lãnh tại ngoại. Ông ấy còn vụ kiện với cục thuế, nhưng dù gì cũng cảm ơn em!” Chấn Thiên nói.

Im lặng, khoảng cách giữa cả hai lúc này xa đến nỗi họ không biết liệu người kia có lắng nghe mình hay không.

“Cảm ơn anh...” Gia Ái ngần ngại. “Vì đã gửi bằng chứng giúp An Vĩnh.”

“Anh không làm điều đó vì An Vĩnh mà là vì em! Em hiểu rõ mà!” Giọng Chấn Thiên buồn bã.

Sau mấy giây tư lự cô nói:

“Anh Thiên! Anh có nhớ trước kia em đã từng bảo anh đừng chờ đợi em không? Bởi vì nếu anh thật lòng thì em không xứng đáng. Lần này cũng như vậy, lúc đó em vốn không có ý định giao dịch với Vũ Kỳ Đức, em chỉ là muốn anh nghĩ thế... để anh giao số chứng cứ đó ra.”

“Em tin tình cảm của anh là thật?” Chấn Thiên hỏi, anh không quá bất ngờ về những gì cô nói và cho dù là cô đã làm gì thì anh cũng sẵn sàng tha thứ.

“Em vốn không tin. Cho đến ngày chúng ta ở bệnh viện... em có thể nhận ra anh không hề giả dối và khi đó kế hoạch được thay đổi.” Gia Ái nhỏ nhẹ, cô muốn anh vì những chuyện này mà hận cô để rồi quên cô đi. Tương lai của cô lúc này đã trở nên mù mịt và Gia Ái hiểu Chấn Thiên hoàn toàn không cần phải cùng cô đi về phía đó.

“Câu trả lời trước kia... anh không thể giữ được nữa Gia Ái!” Giọng Chấn Thiên như rất khó khăn mới thốt được thành lời. “Anh đã khiến cha nuôi mất tất cả, điều anh có thể làm lúc này chỉ là toàn tâm toàn ý chăm sóc cho ông ấy và Tú Cẩm.”

“Xin lỗi anh!”

“Không phải lỗi của em, đó là quyết định của anh. Anh sẽ chịu trách nhiệm tất cả! Việc duy nhất anh muốn em hứa với anh là em sẽ sống thật hạnh phúc.” Chấn Thiên kết thúc câu với sự chắc chắn và mong chờ.

Hạnh phúc? Điều này là thứ cô đã theo đuổi gần như suốt nửa đời người nhưng cuối cùng nó vẫn chỉ là một ảo tưởng viễn vông. Hạnh phúc mà cô mong ước không quá lớn lao, chỉ cần một người yêu thương và che chở cho cô là đủ, thế mà giờ đây đến cả hy vọng cô cũng đã đánh mất. Cô biết phải tìm hạnh phúc đó ở đâu.

“Em hứa với anh!” Gia Ái nhỏ nhẹ đáp, đó là tất cả những gì cô có thể cho anh.

Khác với mọi khi, Minh Hy vừa tan ca đã vội về nhà. Bỏ mặc tất cả những lời mời dùng bữa hay những cuộc hẹn với đối tác, lúc này điều anh quan tâm chỉ là người vợ hữu danh vô thực của mình. Trông thấy đôi giày được xếp ngay ngắn của Gia Ái, Minh Hy bất giác cảm thấy an lòng, anh không muốn phải chịu đựng cảm giác không thể tìm thấy cô như đêm đó lần nào nữa. Khi đi qua nhà bếp Minh Hy đứng chững lại, đôi mắt lặng lẽ ngắm nhìn cô gái đang tất bật nấu nướng.

Hôm nay Gia Ái cố ý về sớm để chuẩn bị các nguyên liệu, cô muốn nấu tất cả những món ăn mà Minh Hy thích. Gia Ái cẩn thận nêm nếm rồi tỉ mỉ trang trí, chú tâm đến nỗi không nhận ra ánh mắt đang nhìn mình, chỉ đến khi cô bày thức ăn ra bàn mới để ý thấy anh.

“Anh vào tắm đi rồi ra dùng bữa!” Cô nhẹ nhàng nói và Minh Hy khẽ gật đầu đi vào trong. Đến lúc quay ra thì Gia Ái đã ngồi chờ bên cạnh bàn ăn.

“Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao? Em chuẩn bị nhiều món như vậy?”

Gia Ái không trả lời câu hỏi chỉ cười nhẹ: “Anh ăn thử đi!”

Cả hai im lặng dùng bữa bên nhau, khung cảnh ấm áp như một đôi vợ chồng hòa thuận. Với kỹ năng nấu nướng được rèn luyện từ nhỏ, những món ăn Gia Ái nấu đều rất ngon. Tuy đây không phải lần đầu Minh Hy ăn món cô nấu nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy việc này lại khiến mình vui vẻ như thế. Đã hai ngày từ lúc cô gặp chuyện ở quán bar họ mới giao tiếp với nhau, Gia Ái vẫn luôn giam mình trong phòng mỗi khi về nhà và anh dù có muốn cũng không biết bản thân có nên tìm cô hay không.

Sau khi bữa ăn kết thúc, Gia Ái nhàn nhã thu dọn, dáng điệu bình thản nhẹ nhàng. Xong xuôi mọi việc cô vào phòng một lát rồi đến ngồi xuống đối diện Minh Hy ở phòng khách.

“Tôi có chuyện cần nói.” Cô mở lời, tay đặt nhẹ một tờ giấy lên bàn. “Tôi muốn ly hôn!”

Nét mặt của Minh Hy đông cứng trong phút chốc, giọng anh cũng vậy:

“Em nhắc lại xem!”

“Tôi muốn ly hôn.” Gia Ái nói chắc nịch. “Bây giờ chúng ta ký giấy rồi nhờ anh Phong giải quyết. Nhưng vì ông nội muốn anh và tôi nghỉ lễ ở nhà ông nên có lẽ qua tết tôi mới dọn ra khỏi đây, chuyện ly hôn thì đến lúc đó thông báo vậy. Còn về tài sản, chúng ta không có tài sản chung, tôi cũng không cần anh trợ cấp vậy nên sẽ không có vấn đề gì. Những...”

“Tôi bảo đồng ý lúc nào?” Minh Hy cắt ngang, giọng anh đầy giận dữ. “Đây là lý do em chuẩn bị bữa ăn hôm nay sao?”

“Để ăn mừng ngày anh và tôi chia tay, không đủ long trọng à?” Cô giễu cợt.

“Gia Ái!” Anh lớn tiếng. “Em nghe cho rõ! Tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ ly hôn với em. Em cả đời này đều chỉ có thể là của tôi.” Minh Hy nói rồi xé nát tấm giấy trên bàn, xoay người định bỏ đi.

“Tại sao?” Giọng Gia Ái vang lên đầy phẫn nộ, cô bước đến trực diện nhìn anh. “Chẳng lẽ anh thấy tôi chưa đủ khổ sở? Anh còn muốn hành hạ tôi đến lúc nào nữa?”

“Tôi không phải vì muốn hành hạ em!” Anh đánh giọng.

“Vậy thì là gì?” Gia Ái hỏi.

Minh Hy nhìn ánh mắt quật cường của cô mà nói không nên lời. Chính anh cũng không rõ tại sao mình lại sợ mất cô như thế. Để tìm câu trả lời xác đáng lúc này gần như không thể, anh chỉ biết mình không muốn

cô ra đi, không muốn mỗi ngày về nhà không nhìn thấy cô cũng như không muốn để cô đến với vòng tay người nào khác. Nhưng nếu nói anh có loại tình cảm đặc biệt nào với cô, anh khó mà chấp nhận được.

“Em chỉ cần biết tôi không đồng ý.” Anh lảng tránh câu hỏi.

“Được!” Cô nheo mắt lại rồi nhanh chóng bỏ đi, sau mấy giây thắc mắc thì Minh Hy đuổi theo, vừa bước vào phòng mình anh đã nghe tiếng đổ vỡ chói tai. Dưới nền đất là bức ảnh của anh và Tường Vân cùng những mảnh kính vỡ, Gia Ái đứng bên cạnh nhìn xuống trân trân. Trong tích tắc cô đi tới, lôi tấm ảnh trong khung ra lên rồi cổ sức xé rách.

“Dừng lại!” Minh Hy lớn tiếng ngăn cản, chạy đến giành lấy tấm ảnh.

Trong lúc giằng co Gia Ái tuột tay ngã xuống sàn, tay phải chống lên những mảnh thủy tinh vương vãi rồi truyền đến một cơn đau nhói. Cô không quan tâm, ánh mắt Gia Ái lúc này đang tập trung nhìn vào người trước mặt. Trong khoảnh khắc anh bảo rằng không muốn ly hôn cũng không nghĩ sẽ hành hạ cô Gia Ái đã tự lấy lại một tia hy vọng nhỏ nhoi, chỉ tiếc là nó giờ đây đã hoàn toàn bị dập tắt. Vết thương trên tay cô đang chảy máu, nhưng có lẽ chẳng thấm vào đâu so với trái tim. Anh đứng đó lo lắng kiểm tra tấm ảnh, còn cô... đau nhiều đến nỗi nước mắt đã hòa quyện cùng với máu mà chảy ngược vào tim. Gia Ái không hận người trước mặt, cô chỉ đang cảm thấy bản thân quá nực cười. Đến tận lúc này cô còn ảo tưởng anh sẽ nhỏ chút lòng thương hại nào đó ỉn, giờ đây ngay chính cô cũng cho rằng bản thân quá hèn hạ, cô không chấp nhận hay không thể chấp nhận rằng Ngô Minh Hy sẽ chẳng bao giờ yêu thương cô. Nhưng đến cuối cùng giữa ảo tưởng và sự thật vẫn luôn có một khoảng cách xa xôi.

Tiếng đóng cửa vang lên làm Minh Hy giật mình, ánh mắt anh bất chợt dừng lại ở những vết máu trên sàn. Hiểu chuyện gì đã xảy ra anh lập tức buông bỏ tấm ảnh mà chạy đến cửa phòng Gia Ái, lớn tiếng gọi cô. Hoàn toàn không có phản hồi, Minh Hy đập cửa, lực mạnh đến nỗi nó như muốn bong khỏi bản lề nhưng kết quả không hề có tiến triển, bên trong vẫn là sự im lặng bao trùm. Anh hết cách lùi lại lấy đà tông cửa, một tiếng “ầm” vang lên khi nó bật sang một phía, nhưng trong phòng trống không. Tuy vậy với khoảng cách này anh có thể nghe thấy tiếng nước chảy. Minh Hy bước đến trước cửa toilet, trước mắt anh lúc này là Gia Ái đang đứng trước lavabo, cổ tay đặt dưới vòi nước vẫn đang cầm sâu mấy mảnh thủy tinh, máu hòa với nước chảy thành dòng rơi xuống. Cô không hề có vẻ gì là nhận ra sự hiện diện của anh, ánh mắt đắm đắm nhìn vào vết thương của mình.

“Em điên rồi sao?” Anh lớn tiếng nói, vẻ lo lắng tràn ngập âm sắc thay vì giận dữ. “Cứ như vậy thì em sẽ chảy máu đến chết!” Anh kéo cô khỏi đó nhưng vừa bước ra Gia Ái đã giật mạnh tay lại.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Bệnh viện, vết thương của em phải được xử lý ngay.” Minh Hy kiên nhẫn, bồn chồn nhìn cổ tay cô.

Ánh mắt Gia Ái vẫn một màu lạnh lùng:

“Lạ nhỉ? Đáng ra anh phải tức giận hay hã hê mới đúng.”

Anh hiểu cô đang nói gì nhưng lúc này không có thời gian để đôi co.

“Tôi không cố ý!”

Gia Ái nghe vậy thì cười nhạt, anh nói không cố ý có nghĩa hành động vừa rồi chỉ là phản ứng tự nhiên, giống như anh luôn muốn bảo vệ thứ kia hay cô gái đó vậy.

“Đi bệnh viện... tôi có thể tự đi!” Cô nói rồi lấy túi xách cùng áo khoác đi ra khỏi nhà, coi như anh không hề ở đó. Vừa đến chỗ thang máy thì Minh Hy đuổi kịp, anh lấy khăn tay của mình đỡ dưới tay cô.

“Em giữ lấy thế này.” Nhìn gương mặt chẳng chút cảm xúc nào của cô anh nói tiếp. “Hay em muốn để tôi làm giúp?” Câu nói lập tức có tác dụng, Gia Ái dùng tay trái của mình để giữ chiếc khăn lại. Đã gần hai mươi phút chảy máu nên cô bắt đầu mất sức dần.

Đến bãi đỗ xe, Gia Ái cứ nhắm thẳng xe mình mà bước nhưng bị anh giữ lại. Minh Hy ôm ngang eo cô đi đến xe mình. “Em nghĩ rằng mình có thể lái xe trong tình trạng này?” Anh gần giọng khi Gia Ái giằng ra. Đến bệnh viện, Gia Ái tới gặp bác sĩ riêng của gia đình để gặp mấy mảnh thủy tinh.

“Sao lại đến nông nỗi này? Con bị ai đánh sao?” Bác Hùng hỏi, ánh mắt nhấn nhá hướng về Minh Hy, anh đang đứng bên cạnh Gia Ái. Có thể ông cho rằng đây là một vụ bạo lực hôn nhân, căn cứ vào mấy vết thương chưa phai hẳn trên người cô.

“Con bị ngã... lên mấy tấm kính vỡ.” Gia Ái nhẹ nhàng trả lời, cô cũng chẳng giải thích gì thêm về việc tại sao lại có tấm kính vỡ đó.

“Sẽ đau lắm! Nhưng bác không thể tiêm thuốc tê cho con vì vấn đề dị ứng. Con chịu nổi không?” Bác Hùng nói và Gia Ái gật đầu chắc chắn. Nhưng việc gấp tĩa đau đớn hơn tưởng tượng rất nhiều, cô phải cắn chặt môi để không phát ra tiếng hét. Đến khi mảnh thủy tinh thứ ba được lấy ra thì cánh môi hồng phớt bị cắn đến nổi rỉ máu, vẫn còn phải bôi thuốc sát trùng nên nguy cơ đôi môi bị tự Gia Ái cắn nát rất cao. Rồi Minh Hy nâng gương mặt đang cúi gầm của cô lên, đưa tay mình thay vào. Đôi mắt Gia Ái nhìn anh ngạc nhiên nhưng ngay sau đó cô không đắn đo gì, cắn chặt lấy cổ tay anh. Lúc này cô không đơn giản là muốn nén cơn đau mà còn đang giải tỏa cơn giận với Minh Hy. Riêng anh không có biểu hiện gì khác ngoài việc chăm chú nhìn cô.

“Xem ra không phải chỉ mình con cần băng bó!” Bác Hùng nói khi việc chữa trị đã xong, Gia Ái vì lời của ông mà trở lại hiện thực, ngả người tựa vào ghế trong khi vị y tá đưa khăn giấy cho cô lau Minh Hy, tay anh cũng đang chảy máu.

“Ái! Vết thương khá nghiêm trọng, con không được để nó thấm nước, cũng không được ăn những thứ gây sưng viêm.” Bác Hùng ân cần. “Còn nữa, kết quả kiểm tra lần trước...”

“Bác Hùng!” Gia Ái mỉm cười. “Cảm ơn bác đã giúp con.”

“Lần trước em có đến kiểm tra gì nữa sao?” Minh Hy thắc mắc. Điều này mà nét mặt Gia Ái thay đổi, cô không trả lời, chỉ căng thẳng nhìn bác Hùng.

“Con bé chỉ đến kiểm tra sức khỏe thường kỳ thôi.” Bác Hùng nói và Gia Ái khẽ gật đầu cảm ơn. Minh Hy không còn thắc mắc gì nữa, nhẹ nhàng đưa tay dìu cô về.

13. Chương 35 - 36

Chương 35. NGỌT VÀ CHUA

Khi giấc mơ trở thành hiện thực cũng là lúc mộng ước hóa thành bọt biển.

Cánh cửa hé mở, bên trong phòng bệnh dài hạn là một phụ nữ trung niên đang nhỏ nhẹ trò chuyện với người bên cạnh dù người đó chỉ nằm yên bất động, không có vẻ gì là lắng nghe bà nói. Phía ngoài, Gia Ái khẽ nở một nụ cười rồi nhẹ nhàng rời đi, cô đến ngồi xuống băng ghế đá trong sân bệnh viện đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh xung quanh như thể đây là lần cuối cùng cô thấy chúng.

Thông thường một người mắc chứng RP sẽ mất dần thị lực trong một khoảng thời gian tùy thuộc vào bản thân người đó. Theo như bác sĩ Hùng nói thì tình trạng của Gia Ái không được khả quan, các tế bào tiếp nhận ánh sáng đang biến mất một cách đáng lo ngại và cô cần phải cấy ghép một thiết bị phục hồi võng mạc càng nhanh càng tốt, tuy nhiên ngay cả khi quá trình cấy ghép thành công cũng không thể đảm bảo việc cô sẽ lấy lại được thị lực. Thực lòng Gia Ái không quá lo lắng về việc này, thứ cô quan tâm là nếu cô phải sang Mỹ chữa trị thì ai sẽ chăm sóc cho cha mình và cả điều hành An Vĩnh. Bây giờ mẹ cô đồng ý quay về khiến Gia Ái nhẹ nhõm phần nào nhưng cô vẫn phải tính toán thật chu toàn mọi việc sắp đến, đặc biệt là làm sao để buộc Minh Hy đồng ý ký vào đơn ly hôn. Nếu hỏi cô sao nhất định phải làm vậy thì Gia Ái khó mà trả lời cho rõ, có thể cô sợ sẽ liên lụy anh nhưng cũng có thể chỉ vì không muốn liên quan gì đến anh nữa. Gia Ái hiểu rõ nếu ông nội biết bệnh của cô ông chắc chắn sẽ buộc anh bỏ lại tất cả để chăm sóc cho cô, nhưng Gia Ái không cần, cô có thể tự chịu trách nhiệm với bản thân, cho dù không thể lấy lại ánh sáng như trước cô cũng sẽ sống thật tốt. Những gì Gia Ái nói với Nguyên Phong đều là thật, cô đã quá mệt mỏi, dù chỉ mới hai mươi bốn tuổi nhưng dường như cô đã phải sống gấp đôi thời gian đó.

Rời khỏi bệnh viện Gia Ái đến quán bar của Kiến Tân, cô có hẹn với Bối Lâm ở đó và có vẻ như sau tai nạn hôm trước Bối Lâm có thể nổi đóa bất cứ khi nào không thể tìm thấy cô.

“Tay chân bị sao nữa?” Đây là câu chào của Bối Lâm khi cô nhìn thấy dải băng quấn trên tay Gia Ái.

“Đánh nhau với chồng! Nhưng yên tâm, mình cắn anh ấy chảy máu rồi!” Gia Ái vừa trả lời vừa ngồi xuống.

“Thật sao?”

“Ừ!” Gia Ái gật đầu rồi quay sang Kiến Tân. “Cậu ra tay cũng nặng nhỉ? Một tuần rồi mà vết thương trên má anh ấy vẫn chưa phai hẳn.”

Kiến Tân bật cười:

“Lúc đó cậu đứng trên lầu cũng thấy mà, sao không đến ngăn lại! Nhưng mình làm thế còn nhẹ lắm, nhớ bọn khốn hôm đó không? Hai hôm trước chúng bị đánh đến nổi nhập viện và... chuyện đó không phải do mình làm.”

“Ý cậu là sao?” Gia Ái thắc mắc.

“Cha mình nói có người thuê một nhóm moi chúng ra rồi xử lý nhanh gọn! Đoán xem là ai nào?” Kiến Tân nói với tia vui thích, không có phản hồi nên anh nói tiếp. “Mình cứ nghĩ chồng cậu là một tên hèn chỉ biết nhận thôi chứ, xem ra cũng khá đàn ông nhỉ?”

Lời của anh làm Bối Lâm há hốc mồm nhìn sang cô bạn mình trong khi Gia Ái không hề thể hiện cảm xúc nào ngoài nét trầm mặc, cuối cùng cô nói:

“Mình đã đề nghị ly hôn rồi!”

Và Bối Lâm lúc này đã hoàn toàn á khẩu trong khi Kiến Tân phản ứng rất nhanh.

“Anh ta nói thế nào?”

“Cả đời cũng dừng hòng.” Gia Ái nói, tay đưa ly cocktail lên nhấp một ít.

“Khoan đã!” Bối Lâm lên tiếng với vẻ khó nghĩ. “Bây giờ là sao đây? Có phải anh ta đã thích bạn rồi không? Vừa tìm người đánh bọn khốn kia lại không chịu ly hôn, nhưng mà bạn sáng suốt rồi nha.” Mặt cô sáng lên. “Mặc kệ lý do đi Ái! Đơn phương ly hôn cũng được mà, đừng có để anh ta mê hoặc đó. Cứ cho anh ta hối hận đến chết là tốt nhất!”

Gia Ái phì cười rồi chuyển thành nét nghiêm túc:

“Mình không suy nghĩ lại đâu, chắc chắn mình sẽ ly hôn.” Cô quay sang cười nhẹ với Kiến Tân, chuyện để Minh Hy hiểu lầm rằng đêm đó cô thật sự xảy ra chuyện không thể cứu vãn cũng là ý của anh. Kiến Tân muốn Minh Hy phải cảm thấy có lỗi với cô còn Gia Ái chỉ mong có thể vịn vào lý do ấy để kết thúc cuộc hôn nhân này. Nếu bóng người trong giấc mơ mãi mãi không bước về phía cô thì cô sẽ thôi chờ đợi, quay đầu lại để kết thúc giấc mộng nửa đời người.

“Em định đi đâu?” Minh Hy hỏi, ánh mắt anh tập trung nhìn cô gái vừa bước từ trong phòng ra.

Gia Ái đáp: “Buổi tiệc từ thiện của kiến trúc Tân Mỹ!”

“Em mặc như vậy để đi sao?” Anh nói và Gia Ái nhìn lại chiếc váy mình đang mặc, nó mang màu tím thẫm với thắt lưng đính đá lấp lánh và cổ chữ V. Công bằng mà nói chiếc váy khá kín đáo nhưng khi Gia Ái mặc thì nó lại có phần gợi cảm.

“Có vấn đề gì đâu!” Giọng cô bình thản, từ trước đến nay chưa bao giờ Minh Hy quan tâm cô mặc thứ gì và Gia Ái đã qua thời muốn biết ý kiến của anh.

“Được!” Anh lên tiếng sau phút trầm ngâm. “Tôi cũng có thư mời, em đợi tôi ở đây!” Và chỉ một lát sau Minh Hy xuất hiện với một bộ lễ phục chỉnh chu, anh vốn không có ý định sẽ tham dự buổi tiệc này nhưng quyết định đó vừa mới thay đổi.

Hành trình lần này chẳng có mấy khác biệt với những lần trước, Gia Ái đã quen việc cứ ngồi cùng xe với Minh Hy là quay mặt về phía cửa sổ, một cách để bầu không khí bớt ngột ngạt hơn. Anh cũng không có ý kiến gì về chuyện này vì thật ra ngay cả Minh Hy cũng không biết giữa họ có chủ đề nào có thể cùng bàn luận. Khi đến nơi Gia Ái cũng từ chối nốt việc khoác tay anh đi vào hội trường, họ đã sắp ly hôn thì những thủ tục này là không cần thiết.

“Gia Ái!” Tiếng gọi làm cô chú ý, Vũ Kỳ Đức đang tiến về phía này và may mắn là Minh Hy đang phải tiếp chuyện với những đối tác có mặt ở đây. “Tôi còn nghĩ buổi tiệc này sẽ chán lắm chứ! Bây giờ thì nó thú vị hơn nhiều rồi!”

“Vây mà tôi còn tưởng anh là người có lòng nhân đạo nên mới đến đây!” Gia Ái mỉm cười. Sau ngày hợp đồng vay vốn của An Vĩnh và SCD được ký kết họ vẫn thường gặp nhau nên cũng dần thân thiết hơn.

“Thật ra đó mới là lý do thật sự... bên cạnh việc tôi là cổ đông của Tân Mỹ.” Anh nháy mắt. “Em có muốn uống gì không? Tôi sẽ phục vụ tận... Oh! Thì ra em không đi một mình.” Vũ Kỳ Đức thay đổi âm điệu khi nhìn thấy người đang đi đến phía sau Gia Ái, có lẽ Minh Hy cũng không mấy vui vẻ vì cuộc hội ngộ này.

“Chúng ta ra khiêu vũ đi!” Vũ Kỳ Đức nói trong khi dắt tay Gia Ái bước ra giữa hội trường, anh đã hành động trước khi Minh Hy kịp đến gần. Cô cũng không hề từ chối đây chỉ là một phép giao tiếp thông thường.

Hai người nhảy được không bao lâu thì Vũ Kỳ Đức ra dấu về phía Minh Hy:

“Chồng em có vẻ không vui! Tôi có nên trả lại em cho anh ta không?”

“Anh muốn sao?” Cô hỏi.

“Tôi nói đùa thôi... cướp được luôn thì càng tốt!” Anh tươi cười. “Nhưng em thích anh ta ở điểm nào vậy? Nếu là đẹp trai thì em nên suy nghĩ về người trước mặt đi.”

“Anh lại khuyên tôi ly hôn?”

“Tôi không khuyên... là yêu cầu, tôi đảm bảo mình sẽ đối xử với em tốt hơn anh ta.” Anh nói chắc chắn.

“Liên tục bảo người khác bỏ chồng hình như là hơi thiếu đạo đức. Anh thích tôi đến vậy sao?” Gia Ái hỏi sau khi xoay một vòng.

“Chính xác! Rất thích!” Vũ Kỳ Đức nói, cánh tay để trên eo cô khẽ kéo gần về phía mình, vừa lúc bản nhạc kết thúc và chỉ trong chốc lát Minh Hy xuất hiện rồi gỡ cánh tay người kia ra.

“Xin lỗi nhưng tôi nghĩ anh nên để vợ chồng chúng tôi có một thời gian riêng.” Minh Hy lễ độ nói nhưng âm điệu lại mang vẻ gai góc, và Vũ Kỳ Đức khẽ nhún vai, anh mỉm cười với Gia Ái rồi rời đi. Giọng Minh Hy vang lên khi bản nhạc mới bắt đầu. “Hai người có vẻ rất vui nhỉ?”

“Phải! Anh ấy rất hài hước!” Cô thản nhiên đáp làm Minh Hy bất giác cau mày. Cứ như vậy hai người khiêu vũ một cách nhịp nhàng nhưng không hề có sự giao tiếp, Gia Ái vẫn khăng khăng giữ mắt mình khỏi gương mặt của Minh Hy. Khi đến cuối bản nhạc thì anh không chịu được mà lên tiếng.

“Em ghét nhìn tôi đến thế sao?”

Coi như để anh vừa lòng, Gia Ái hít một hơi sâu rồi ngẩng mặt lên, hai người nhìn nhau được mấy giây thì Minh Hy đã làm một việc cô không thể ngờ đến.

Giữa hội trường, anh kéo người con gái trước mặt vào lòng mình và... đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt, không hề quan tâm đến những ánh mắt xung quanh.

Chương 36. NỖI ĐAU

Hoàng tử chỉ nhìn thấy giọt lệ của công chúa, không nghĩ rằng phù thủy cũng biết đau.

“Ai bảo mình lại thua người ta về thời gian!” Vũ Kỳ Đức tặc lưỡi nuốt tiếc, anh dứt mắt khỏi cặp đôi kia đi thẳng đến quầy rượu nốc cạn một ly. Ở trung tâm hội trường, Minh Hy chậm rãi buông Gia Ái ra, anh đã nghĩ cô sẽ có chút cảm động nhưng khuôn mặt người đối diện vẫn là nét lạnh như băng. Rồi Gia Ái khẽ mỉm cười, có điều nụ cười này không dành cho anh, cô đang cười xã giao với những người xung quanh, rõ ràng là để xí xóa việc vừa rồi.

Gia Ái duyên dáng nắm tay Minh Hy cùng bước về phía bàn đặt thức ăn, cô lấy một ly nước lọc ở đó nhấp một ngụm, vẻ thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Em không có gì để nói sao?” Anh hỏi.

Gia Ái từ tốn đặt lại ly nước lên bàn, xoay mặt về phía anh, giọng lãnh đạm:

“Anh muốn tôi nói gì?”

“Nói xem lúc này em có cảm giác gì?” Ánh mắt Minh Hy nhìn xoáy vào cô.

“Cảm giác?” Tay cô lướt nhẹ qua cổ áo anh rồi bỏ xuống, môi khẽ nở một nụ cười nhàn nhạt. “Là anh chơi rất đẹp... chỉ vì muốn chọc giận Kỳ Đức mà hôn tôi anh cũng đồng ý. Làm khó cho anh rồi!”

Sắc mặt Minh Hy chuyển nhanh thành nét khó chịu, xem ra cô ngày càng giỏi chọc giận anh. Nhưng dù có tức giận anh cũng không thể nói gì được, anh biết sự thật không như cô nghĩ, có điều rất cục sự thật đó là gì chính anh cũng khó mà xác định. Gia Ái nhìn nét mặt Minh Hy như vậy chỉ phớt lờ quay đi, cô đến một chiếc bàn gần sân khấu mà yên vị, thong thả chờ đợi màn đấu giá từ thiện, ngay cả khi Minh Hy tới ngồi cạnh cô vẫn giữ thái độ dửng dưng.

Những vật đấu giá hôm nay đều do kiến trúc Tân Mỹ quyên góp, hầu hết là các sản phẩm thủ công mỹ nghệ cao cấp và độc đáo dành cho việc trang trí nội thất. Gia Ái không hẳn là thích thứ nào nhưng cô cũng chọn mua một chiếc đèn chùm pha lê kiểu như những đóa hoa rung kết thành. Gần về cuối, lần đầu tiên Gia Ái tập trung nhìn ngắm thứ được mang ra. Đó là một bình hoa bằng sứ của Nhật rất xinh xắn và thanh nhã, nó giống y như cái đã bị vỡ vào đêm Minh Hy đưa cô gái bán hoa kia về nhà.

“Sáu triệu!” Giọng Minh Hy vang lên làm cô ngạc nhiên, nhưng giá anh đưa ra vẫn chưa đủ để mang nó về, vì phía bên kia Vũ Kỳ Đức đang bắt đầu trận chiến.

Giá chiếc bình hoa ngày càng tăng lên khi hai người đàn ông này liên tục cạnh tranh nhau, cuộc chiến đã thu hút hết những ánh mắt xung quanh, chỉ duy nhất có một người không quan tâm. Gia Ái lúc này đang nhàn nhã uống ly champagne mà người phục vụ vừa đưa đến. Cho dù cô thật sự yêu thích nó nhưng nói cho cùng có mua về thì cũng chỉ là một vật thay thế, mãi mãi cũng không thể nào trở thành bản gốc được. Gia Ái không chắc tại sao hai người họ lại tranh nhau chiếc bình hoa, có thể chỉ đơn giản là thói sĩ diện hão mà thôi. Nhưng nếu nói lý do là cô thì cũng không phải không tốt, vì số tiền đó sẽ được quyên góp cho các hoạt động từ thiện, coi như tích được chút phúc vậy.

Khi số tiền đưa ra được nâng lên cao gấp mười lăm lần giá khởi điểm, Gia Ái bắt đầu mệt mỏi với việc này, cô quay sang phía Vũ Kỳ Đức khẽ lễ độ lắc đầu và anh thôi không ra giá nữa. Thêm hai thứ được mang đến nữa thì buổi đấu giá kết thúc, Vũ Kỳ Đức bước về phía Gia Ái lên tiếng.

“Tiếc là không thể tặng cho em chiếc bình hoa vừa rồi! Tôi nghĩ nó hợp với em, thanh tao và xinh đẹp.”

“Không sao! Tôi vẫn sẽ ghi nhận tấm lòng của anh!” Cô mỉm cười đáp lại, không để ý thấy nét mặt tối sầm của người bên cạnh.

“Anh không cần nhọc lòng như vậy! Những thứ cô ấy thích tôi đều có thể tặng được. Vậy... hôm khác gặp lại.” Minh Hy nói rồi ôm ngang eo Gia Ái bước ra ngoài, thầm cảm thấy may mắn vì đã thay đổi quyết định.

Chiếc bình hoa sứ được chuyển đến vào chiều hôm sau, chỉ có mình Gia Ái ở nhà nên cô thay mặt nhận lấy rồi đem nó vào phòng Minh Hy đặt lên bàn, chẳng bỏ công tháo lớp giấy gói. Vừa định đi ra thì ánh mắt Gia Ái bất chợt dừng lại trên phần tường phía đầu giường, ở đó trống không.

Cô khẽ nghiêng đầu nhìn bức tường màu trắng. Anh không treo lại tấm ảnh lên, vì sao? Trong lòng Gia Ái bỗng như đang chia ra hai phần, một bên cô cảm thấy được an ủi, còn ở phía khác... cô lo lắng. Nếu... chỉ là nếu, nếu như anh thật sự để tâm đến cô lúc này thì chuyện gì sẽ xảy ra? Gần đây mắt cô ngày càng mờ dần, chỉ cần thiếu ánh sáng một chút thì không thể nhìn thấy gì nữa và bác Hùng đã nói rõ cô còn nhiều nhất là sáu tháng trước khi mất hoàn toàn thị lực. Cô chờ đợi anh hồi tâm bấy nhiêu năm, sao lại có thể là bây giờ?

“Đừng tự huỷ hoại bản thân nữa!” Gia Ái nhắm mắt lại lắc đầu nhẹ, tự nhủ với bản thân. “Có thể anh ta chỉ là quên thôi... hay làm vậy là vì để mày từ bỏ việc ly hôn, để giày vò mày cả đời. Đừng hy vọng! Mày không thể nuôi hy vọng lúc này được. Không thể!”

“Em sao vậy?” Giọng Minh Hy đột ngột vang lên làm cô giật mình.

“Không có gì!” Gia Ái nói với âm sắc được chọn lọc. “Tôi chỉ muốn chắc là mình không nhìn lầm. Sao anh không treo tấm ảnh lên? Căn phòng có vẻ trống trải quá!”

Minh Hy bước lên vài bước, ánh mắt sâu thẳm:

“Tôi không biết lý do! Theo em thì sao?”

Nhìn anh, Gia Ái không đáp, chỉ cười nhẹ cùng cái nhún vai rồi bỏ đi, vừa đến cửa liền nghe giọng người phía sau: “Bình hoa là tôi tặng cho em.”

“Cảm ơn, nhưng tôi không cần!” Cô nói, tư thế không thay đổi.

“Chẳng phải em rất thích nó sao? Trước kia tôi vẫn hay thấy em ngồi ngắm.” Câu nói của Minh Hy làm Gia Ái bất giác xao động, cô chưa từng nghĩ anh có ngày sẽ để ý đến những sở thích của mình, chỉ tiếc là đã quá muộn.

“Cái tôi ngắm đã bể nát từ lâu rồi. Thứ này không phải!”

“Em đang giận sao?” Anh bước về phía cô. “Trước kia em chưa bao giờ đối xử như thế với tôi.”

Gia Ái bỏ tay khỏi nắm cửa, xoay người lại:

“Vậy anh muốn tôi đối xử thế nào? Ngoan ngoãn nghe lời, dịu dàng vâng dạ sao? Để anh tiếp tục xem tôi là một kẻ ngốc đến nỗi không hề có cảm xúc?” Giọng cô chua chát. “Chúng ta kết hôn đã gần chín tháng, không có ngày nào là tôi cảm thấy vui vẻ cả, ngay cả bình yên cũng không có. Tôi biết đó chính là mục đích của anh, dẫn dắt tôi đến chết. Tuy là muộn, nhưng ít ra giờ tôi cũng đã hiểu rằng cả đời này anh sẽ không bao giờ dành tình cảm cho tôi. Đối với anh tôi chỉ có hai vai trò, kẻ thù và nấc thang cho anh giành lấy Trung Dương. Nhưng tôi không giận anh... là bởi vì tự tôi ngu ngốc, tôi làm gì có tư cách đó.”

Anh đang tức giận, phần nộ hòa trộn với đau lòng, nhìn ánh mắt quật cường của cô, Minh Hy không biết phải làm gì cho đúng.

“Tôi không hề xem em là công cụ để tranh giành Trung Dương.”

“Vậy nghĩa là tôi chỉ có thể là kẻ thù của anh?” Gia Ái cười mỉa mai. “Nhưng thế cũng tốt. Chúng ta nói cho rõ một lần... Về việc tôi đề nghị ly hôn, anh suy nghĩ sao rồi?”

Đôi mắt Minh Hy như thu hẹp lại, ánh nhìn sắc cạnh u ám:

“Tôi đã nói sẽ không bao giờ có chuyện đó.”

“Không sao cả!” Cô nói mát mẻ. “Tôi có thể đơn phương nộp đơn ra tòa, tuy hơi phiền phức nhưng tôi không ngại.”

“Em dám?” Minh Hy lớn tiếng, cánh tay đập mạnh lên cánh cửa sau lưng cô. Nộ khí tỏa ra như lấp đầy không gian.

“Anh nghĩ tôi không dám sao? Nhưng mà... tôi rất muốn biết anh lấy tư cách gì để ngăn cản tôi, khi thậm chí anh còn chưa bao giờ thừa nhận cuộc hôn nhân này. Anh đâu phải chồng tôi.” Giọng cô giễu cợt.

“Em chỉ cần nhớ em là của tôi. Việc ly hôn, em tốt nhất đừng có nhắc lại!” Minh Hy gằn giọng, chủ đề này là thứ duy nhất cả hai có thể cùng bàn luận nhưng cũng đồng thời là chủ đề anh không muốn nhắc đến. “Cũng là em nói yêu tôi...”

“Phải!” Giọng cô cứng rắn cắt ngang. “Anh cũng đã nói cuộc hôn nhân này là vì anh muốn xem tình cảm của tôi thế nào. Bây giờ tôi có thể cho anh biết anh sẽ không nhìn thấy nó nữa đâu. Vì tôi không còn yêu anh nữa.”

Đây có lẽ là thứ khó chấp nhận nhất đối với Minh Hy, tình yêu của cô đã trở thành một phần trong đời anh, và việc nó biến mất... anh không thể cho phép.

“Không sao!” Minh Hy mỉm cười. “Tôi sẽ khiến em yêu tôi lần nữa.”

“Không thể nào!”

“Tại sao?”

“Vì anh chẳng thể làm gì cho tôi!” Gia Ái cương quyết, giọng dần chuyển thành phần uất. “Khi tôi cần anh nhất thì anh ở đâu? Khi tôi gần như tuyệt vọng thì anh đang làm gì? Luôn luôn... tôi luôn luôn chỉ có một mình. Bởi vì anh rất bận rộn... bận đến nỗi một phút dành cho tôi cũng không có. Anh chỉ biết nỗi đau của bản thân, anh vốn không quan tâm đến cảm giác của người khác. Trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy.” Gia Ái ngừng lại hít thật sâu. “Anh kết hôn với tôi chỉ vì muốn trả thù. Trả thù... đáng ra phải là tôi trả thù anh mới đúng! Từ đầu đến cuối đều là anh nợ tôi.”

Lời cô nói xuyên thẳng qua người Minh Hy, trong phút chốc anh từ tức giận trở nên sững sờ. Đây là lần đầu tiên cô chửi nói ra nỗi lòng của mình.

“Anh luôn bảo tôi bám lấy anh...” Giọng Gia Ái uất nghẹn. “Sao anh không nghĩ tôi vì anh nên mới làm vậy! Từ nhỏ hai bác đã nói với tôi ông nội muốn cả hai ở bên nhau, chỉ có như vậy ông mới yêu thương anh nhiều hơn Minh Thành. Anh nghĩ tôi thật sự không biết gì cuộc chiến giữa hai nhà sao? Nhưng trong mắt anh... tôi nhiều nhất cũng là một con bé không biết xấu hổ mà thôi. Một con ngốc ngày ngày chờ anh ở trường, chỉ để nhìn thấy anh một lần...”

Lệ trào ra làm ướt đôi má, duy chỉ có ánh mắt Gia Ái là không suy chuyển. Phía đối diện Minh Hy nghe lòng mình thất lại, trái tim vì cô mà đau đớn.

“Trước kia ở trường mọi người đều cười cợt tôi, người hiểu chuyện hơn một chút thì bảo rằng tôi ngốc nghếch. Anh có biết tôi đã phải chịu đựng bao nhiêu không?” Giọng Gia Ái dần lạc đi. “Anh nói tôi là kẻ bất chấp thủ đoạn, là người độc ác. Vậy còn anh? Cũng như ngày Tường Vân hẹn gặp tôi, anh biết rõ tôi vô tội nhưng vẫn cứ phớt lờ... Rồi sau đó anh vì muốn trả thù mà giả vờ yêu tôi, ngày kết hôn còn ra vẻ hạnh phúc. Anh cho rằng mình tốt đẹp hơn tôi sao?”

Gia Ái thở dốc, đưa tay gạt bỏ những giọt lệ.

“Tôi cho anh tình yêu mười bảy năm, vì anh mà sẵn sàng chấp nhận tất cả, bỏ qua mọi thứ. Vậy xin hỏi người cao cả như anh đã cho tôi được gì ngoài đau khổ và tổn thương?”

“Gia Ái...” Minh Hy khản thiết gọi tên cô, nhưng Gia Ái không lắng nghe.

“Nếu thời gian có thể quay lại, đêm đó... tôi thà sợ đến chết cũng sẽ chẳng bao giờ nắm lấy tay anh.”

Tiếng đóng cửa vang lên khô khốc làm nhói lòng người ở lại. “Mình rốt cục đã làm gì?”

14. Chương 37 - 38 - 39

Chương 37. THỜI GIAN

Hoàng tử nhìn về phía phù thủy... tiếc rằng chỉ còn lại bóng đêm.

Minh Hy ngồi trầm ngâm trong phòng mình, mắt nhìn đăm đăm vào tấm ảnh trên bàn. “Tại sao anh không treo nó lên?” Câu hỏi của cô cứ vang vọng trong đầu. Không phải anh chưa từng nghĩ đến việc đó nhưng chẳng hiểu tại sao mình lại không làm vậy. Hồi tưởng về phần uất và những gì cô nói vừa rồi, anh bất giác đưa tay lên nơi trái tim mình. Nó vẫn rất đau. Gia Ái nói đúng, anh chưa bao giờ đứng trên lập trường của cô mà suy nghĩ. Trước kia anh cho rằng mình lạnh lùng như thế là tốt cho cô, nhưng anh lại quên mất liệu cô có thật sự cảm thấy vậy là vui vẻ. Từ nhỏ đến lớn, sự hiện diện của Gia Ái gần như trở thành mảnh ghép trong cuộc sống của anh, anh vẫn luôn nói mình ghét cô nhưng bản thân anh biết cảm giác của mình

không phải là vậy. Cái anh hục hặc, anh chán ghét là việc phải tham gia vào cuộc gia chiến kia. Anh khó chịu khi bất cứ mục tiêu nào trong đời cũng phải tính đến lợi ích thiệt hơn, tất cả nỗ lực đều nhằm tranh thắng bại. Anh muốn có một cuộc sống tự do, một khoảng không gian cho anh cơ hội thực hiện mọi ước vọng lẫn hoài bão, nhưng tiếc là Gia Ái lại không thể trở thành một phần trong đó. Ở bên cô, mãi mãi anh cũng sẽ phải sống bó buộc mình như thế, giống như một chú chim hải âu vĩnh viễn xếp cánh sau chấn song sắt, mắt hướng về biển cả nhưng bản thân lại bị giam cầm.

Anh nợ cô? Phải, anh thật sự nợ cô. Đáng ra anh nên cho cô một lời giải thích, không phải chỉ trốn tránh. Nhưng... phải nói như thế nào nhỉ? Có lẽ là anh sợ, sợ mất đi tình cảm của cô, sợ không bao giờ còn thấy nụ cười như ánh ban mai của cô nữa. Anh biết mình ích kỷ, anh muốn bước ra thế giới rộng lớn nhưng vẫn muốn giữ lấy cô. Năm năm sang Anh du học, cô đã thật sự không đến tìm anh dù chỉ một lần, cô gái này nghe lời đến ngây ngốc. Anh giận. Cho dù biết nguyên nhân từ chính bản thân mình nhưng anh vẫn không thể không giận. Rồi anh buộc mình bỏ qua, tập làm quen dần với sự vắng mặt của cô để chuẩn bị ột cuộc sống như anh hằng mong ước. Và một phần trong kế hoạch là Tường Vân, anh cho phép mình bắt đầu một tình cảm khác, muốn nó sâu sắc hơn hình bóng của cô.

Anh quay về, Tường Vân nhất quyết đòi đến xem buổi biểu diễn của cô, anh miễn cưỡng đồng ý. Năm năm trôi qua, cô từ một cô bé trở thành thiếu nữ, xinh đẹp ngọt ngào và thu hút. Anh ngồi đó nhìn cô dạo tay trên những phím đàn, lòng tự hỏi suốt thời gian đó cô có nhớ đến mình hay đã dành tặng nụ cười kia cho kẻ khác. Cô chạy đến gặp anh sau buổi diễn, anh vẫn giữ nét lạnh lùng, đã rèn luyện bao lâu sao có thể dễ dàng bị đánh bại như thế. Hơn nữa... bên cạnh anh còn có Tường Vân, có lẽ giữa anh và cô ấy không có nhiều thời gian như với cô, nhưng anh biết rõ người yêu của mình chỉ có thể là Tường Vân, không phải Gia Ái.

Giữa họ xảy ra cãi vã, anh không bênh vực cô cũng vì anh không thể để cô có chút hy vọng nào nữa. Đã đến lúc anh để cô rời đi, bởi nếu họ ở bên nhau, anh sợ mình rồi sẽ có ngày đổ lỗi cho cô vì những gì bản thân phải chịu đựng. Rồi bỗng Tường Vân xảy ra chuyện, anh tức giận lẫn đau buồn khi cầm lá thư tuyệt mệnh trong tay, nhưng không chỉ có thế, anh còn cả thất vọng. Lý do ư? Vì cô đã thay đổi, cô bé hồn nhiên ngày nào đã trở thành một con người thủ đoạn, nụ cười trong sáng chẳng thể nào là thật nữa. Cô có thể vì bản thân mà ép người khác đến đường cùng. Hình ảnh của cô đã hoàn toàn đổ sụp, anh hận cô, vì điều đó và vì cả Tường Vân.

Anh lên kế hoạch trả thù, những hoài bão kia anh chẳng màng tới nữa. Anh càng không cho phép mình mềm lòng, nhất quyết phải bắt cô trả giá, dù là bằng cả cuộc đời anh. Sau hôn lễ cô dịu dàng chu đáo chăm sóc anh, dù biết rõ anh không ăn thứ mình nấu nhưng vẫn chuẩn bị mỗi ngày. Hiểu rằng anh không đoái hoài gì đến mình nhưng vẫn chờ anh về mỗi tối. Anh không phải không nhận ra, có điều anh lại xem đó chỉ là một màn kịch, cô đang tạo nên một vỏ bọc lương thiện để tranh thủ tình cảm của anh, chẳng có thứ gì là thật cả.

Cô uống nhầm thứ rượu bị pha thuốc, ánh mắt kiên cường đập lên tất cả sự vật vã. Trong phút chốc anh nhìn cô với khía cạnh khác, mạnh mẽ chứ không phải độc ác. Và rồi Minh Hy dần nhận ra cuộc chiến này đang lâm vào ngõ cụt, vậy nên anh liền củng cố bằng cách bỏ qua trò lừa đảo của cô tiếp viên hộp đêm kia, dùng chuyện đó để khiến cô đau lòng. Thật nực cười, kết quả lại đối ngược về phía anh. Bởi vì khi cô đi rồi anh lại bắt đầu mong nhớ, cho dù anh có cố tình phủ nhận.

An Vĩnh gặp nguy cơ, anh biết chuyện liền từ nước ngoài quay về. Nhưng Gia Ái không hề nhắc đến với anh. Cô thà vất vả một mình chống chọi, cũng chẳng chịu mở miệng nhờ anh giúp đỡ. Ngay cả khi tình trạng cha cô chuyển biến xấu, cô vẫn phớt lờ việc trông cậy anh. Rõ ràng cô có thể nhờ anh đưa đến đó nhưng lựa chọn lại là tự tìm xe. Anh một lần nữa tức giận, anh chưa khẳng định không xem cô là vợ thì cô đã chẳng coi anh là chồng, nhưng khi nhìn thấy cô khóc anh lại quên đi mọi thứ. Về đến nhà, anh ngồi đó chờ cô, trong cơn phần uất cô nói mình ước gì chưa từng yêu anh, câu chữ làm anh sững sờ, bất giác những cảm giác với cô ngày trước lại quay về. Biết cô dùng thân mình để trao đổi với Vũ Kỳ Đức, anh phần nộ đến phát điên. Chẳng biết mình vì sĩ diện hay đồ kỵ. Mặc cuộc hôn nhân này có thật hay không, Huỳnh Gia Ái cũng là vợ của anh, cô cứ như vậy mà mang mình đi giao dịch, thử hỏi sao anh có thể không giận. Nhưng rồi sự phần nộ lại một lần nữa bị dập tắt bởi nước mắt của cô, nhìn gương mặt đầm lệ đó, bao nhiêu cứng rắn đều bị hòa tan. Dù vậy anh vẫn không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn không thể chấp nhận được những cảm giác kia, chẳng hề biết rằng cơ hội của mình đang dần biến mất.

Sau khi cô gặp chuyện ở quán bar, anh trách mình thì đã quá trễ. Khi biết bọn khốn kia đã làm gì cô, mọi lý trí bị lấn át, sự chính trực thường ngày tan vào không khí, chỉ có sự phẫn nộ cùng cực hiện diện. Anh bỏ mặc tất cả những nguyên tắc của bản thân, tìm người bắt bọn chúng trả giá, anh biết làm vậy cũng chẳng cứu vãn được gì nhưng lại không thể nhắm mắt cho qua. Nguyên nhân tại sao anh chưa hề nghĩ tới, anh chỉ biết chúng phải bị trừng phạt. Nhưng sự việc sớm đã đi quá xa, Gia Ái thay đổi, vẻ dịu dàng thay bằng nét lạnh lùng, lòng quan tâm nhường chỗ cho sự lãnh đạm. Việc cô đòi ly hôn chẳng khác nào cái tát vào mặt anh, làm cho anh thức tỉnh, rằng nếu bây giờ anh không bảo vệ thì sẽ mãi mãi mất cô. Anh lớn tiếng nói cô thuộc về mình, lần đầu tiên anh đối mặt với chính bản thân, thừa nhận đó là cảm giác của anh. Cô là của anh, đó không phải một câu bông đùa mà là lời tuyên thệ.

Cô tức giận muốn phá nát tấm ảnh, anh giằng lấy làm cô bị thương. Anh không phải vì so sánh vị trí giữa hai người, Tường Vân do anh nên tự sát, nói thế nào anh cũng không thể không cảm thấy nợ cô ấy. Nợ người khác một cuộc đời, dù về tình hay nghĩa anh vẫn phải làm vậy. Cô hành hạ bản thân, lòng anh đau cùng một chỗ. Khó khăn lắm mới đưa được cô đến bệnh viện lại phải nhìn thấy cô vì vết thương mà khổ sở, anh đứng bên cạnh không hề hă hê, chỉ có đau đớn. Vậy nên dù bị cô cắn đến chảy máu anh vẫn thấy tốt, ít ra cô có thể dễ chịu hơn. Và rồi đêm nay cô phẫn uất đem tất cả nỗi lòng thẳng thắn nói với anh, anh mới hiểu ra đã đến lúc người trả giá là anh.

Dù cố tình che lấp, giẫm đạp hay phủ nhận, cuối cùng anh cũng phải đối diện với bản thân. Thì ra giữa những hoài bão và cô, anh sớm đã có chọn lựa từ lâu, chỉ là mất quá nhiều thời gian để thấu hiểu.

“Anne! Anh xin lỗi!” Minh Hy trầm mặc nói rồi mang tấm ảnh để sâu dưới ngăn tủ. Bây giờ anh không thể làm gì cho Tường Vân nữa. Anh không tin vào kiếp sau, nhưng nếu có anh sẽ trả cho cô ấy, vì lúc này anh phải sống ột người khác.

Chương 38. TIA SÁNG

Trong giấc mơ kia anh chưa từng quay đầu lại, tia sáng cuối cùng tàn lụi giữa màn đêm.

“Mẹ ra ngoài lấy ít nước!” Bà Diệp nói nhanh rồi ra khỏi phòng bệnh.

Gia Ái chỉ im lặng, chậm rãi bước đến trước mặt Minh Hy, lạnh nhạt nói:

“Anh tới đây làm gì?”

“Tôi đến thăm ba, cũng lâu rồi không gặp ông.” Minh Hy từ tốn nói. “Tối qua em ở lại nhà Bối Lâm không có việc gì chứ?”

“Sao anh...?” Cô muốn hỏi rồi bỗng vỡ lẽ. “Là anh Phong nói đúng không?... Ba tôi rất ổn, nếu không có việc gì nữa thì anh về đi!” Câu từ tuy đã thay đổi nhưng nhiệt lượng chẳng tăng lên tí nào.

Minh Hy không đáp vội, anh trầm ngâm nhìn cô một lát rồi lên tiếng:

“Tối nay đừng ngủ ở ngoài nữa. Tôi không yên tâm!”

Cánh cửa đã khép lại sau lưng nhưng tác động của lời nói vừa rồi vẫn còn đâu đó. Gia Ái khẽ nhắm mắt, hít sâu một cái, bước đến ngồi xuống cạnh giường.

“Đó là con rể của ba... nhưng chỉ là bây giờ thôi, con quyết định ly hôn rồi, nếu anh ấy không chịu ký thì con sẽ tự nộp đơn.” Cô nhỏ nhẹ nói. “Ba muốn biết lý do à? Ba đừng hiểu lầm nhé, con không phải vì bệnh của mình mà làm vậy đâu! Con là vì...”

“Gia Ái!” Giọng bà Diệp vang lên làm cô giật mình. “Con bị bệnh gì?”

“Chẳng có gì quan trọng cả.” Cô lắc tránh.

Bà bước về phía cô, nét mặt đầy vẻ lo sợ và quan tâm.

“Nói ẹ biết, con rốt cục bị bệnh gì? Là... là về mắt đúng không? Vậy nên lần trước con mới đến hỏi mẹ. Coi như mẹ xin con, nói ẹ biết đi Ái!”

Cô đứng đó nhìn khuôn mặt người mà mình vẫn luôn mong mỗi suốt những ngày tháng tuổi thơ, tự hỏi có phải nên nói với bà. Cô không muốn, cô biết bà sẽ lo lắng ình, cũng sẽ vì vậy mà tự trách, nhưng đến lúc này đã chẳng còn có nhiều sự lựa chọn nữa.

“Đúng là mắt con gặp một chút vấn đề, nhưng chỉ cần ra nước ngoài điều trị thì sẽ không sao nữa.” Cô trả lời với gương mặt suy tư nhìn về phía cửa sổ, lời giải thích này chỉ theo hướng tích cực nhất mà thôi.

“Vậy sao con không đi ngay đi? Chữa trị càng sớm càng tốt mà.” Bà Diệp sốt ruột.

“Con biết! Nhưng việc ở đây con cần sắp xếp một chút.” Cô xoay người lại, chần chừ nói. “Mm... mẹ! Dọn về nhà ở đi! Như vậy sẽ tiện chăm sóc cho ba, con cũng yên tâm hơn.”

Không cần đến đề nghị của cô, chỉ riêng từ mẹ được cất lên bà Diệp đã bật khóc, vì vui và cả vì xấu hổ. Bà biết mình nợ đứa con gái này rất nhiều, nợ nhiều nhất là về một gia đình hoàn chỉnh.

“Chỉ cần con chịu đi chữa bệnh, chuyện gì mẹ cũng đồng ý!” Bà trả lời trong những giọt nước mắt, bà biết mình không xứng được đối đãi như vậy, nhưng bây giờ bất kể cô nói gì bà cũng sẽ nghe theo.

Gia Ái khẽ mỉm cười:

“Con sẽ báo với dì Lan và anh Phong. Sau khi kết hôn con đã không sống ở đó nữa, mẹ có việc gì cứ trực tiếp gọi cho con.”

Bà Diệp gạt đầu rồi lên tiếng hỏi:

“Ái! Giữa con và Minh Hy có phải có chuyện gì không? Lúc này hai đứa gặp nhau không khí rất tệ. Có phải vì vậy nên con mới muốn ly hôn?”

“Giữa con và anh ấy...” Cô lưỡng lự vài giây. “Chỉ là hôn nhân thương mại thôi, không có tình cảm. Chuyện ly hôn vốn chỉ là sớm muộn, nhưng con định qua kỳ nghỉ tết mới thông báo với ông nội. Con không muốn ông buồn.”

“Nếu vậy thì sao nhất định phải là lúc này? Khi mà con bị bệnh.” Bà Diệp thắc mắc, bà tin rằng cuộc hôn nhân của con gái mình không thực tế như cô nói, bởi vì bà biết cô rất coi trọng tình cảm và cũng rất mạnh mẽ. Gia Ái đã tha thứ cho bà sau bao nhiêu tội lỗi, cô cũng có thể một mình gánh vác An Vĩnh, người như vậy sẽ không dễ dàng chấp nhận một cuộc hôn nhân miễn cưỡng, cũng chẳng phá vỡ nó ngay lúc cần đến nhất.

“Anh ấy không yêu con!” Cô nói rành mạch rồi bước về phía cửa. “Mẹ ở lại chăm sóc ba nhé! Con về trước!”

“Gia Ái!” Tiếng gọi của Minh Hy vang lên sau cánh cửa.

Cô nghe thấy thì chậm rãi bước xuống giường đến mở cửa phòng: “Có chuyện gì sao?”

“Ngày mai chúng ta phải đến nhà ông, nhưng tôi không biết phải mang theo gì. Em qua giúp tôi được không?” Anh ôn hòa đề nghị và hết bảy phần đề nghị này là nói dối. Anh vốn có thể tự chăm sóc bản thân, nhưng lại muốn dựa vào sự chu đáo của cô hơn. Thật ra mang theo gì không quan trọng, vì thứ anh muốn giữ bên mình nhất ngày mai sẽ cùng đi. Minh Hy biết rõ đây là dịp tốt nhất để cả hai làm hòa, khi mà họ không cần phải chia phòng trong suốt mười ngày, và Gia Ái muốn ông nội có một kỳ nghỉ vui vẻ.

Đáp lại, cô chỉ khẽ gạt đầu, bước sang phòng anh, mở tủ quần áo bắt đầu chọn và sắp xếp trang phục, xong rồi thì chuyển sang những vật dụng cần thiết. Ngày mai đã nghỉ tết, nhắc đến việc ly hôn lúc này chỉ sợ lại có chuyện không hay.

“À... tôi muốn mang theo chúng nữa!” Minh Hy nói, trên tay anh là cà vạt và mấy chiếc áo cô mua, những thứ mà anh chưa bao giờ đụng đến, chỉ để mặc chúng trong ngăn tủ, thậm chí anh còn từng không buồn nhìn tới.

Gia Ái lướt mắt từ tay anh đến khuôn mặt, khẽ lắc đầu:

“Có lẽ không vừa đâu, vì lâu rồi!”

“Được! Vậy tôi thử xem!” Minh Hy từ tốn nói, chọn một chiếc sơ mi trong số đó, trực tiếp cởi bỏ lớp áo đang mặc, để lộ toàn bộ nửa thân trên rắn chắc. Thấy anh như vậy, Gia Ái không đến nỗi ngỡ ngàng nhưng cô cũng tránh ánh mắt đi.

“Thế nào?” Giọng anh hỏi làm cô chú ý, anh đã hoàn thành việc thay đổi. Gia Ái phát hiện phần cổ áo phía sau bị gấp lại, cô nhẹ nhàng đưa tay lên cân chỉnh, bất giác giống như choàng tay lên cổ anh. Đến lúc xong việc thì Gia Ái nhận ra tay mình không thể rút về, bởi vì Minh Hy đang giữ lấy.

“Anh?... Buông tay ra!” Gia Ái cố giằng tay mình lại nhưng anh không có vẻ gì là nghe cô nói. Đôi mắt đẹp như tranh với ánh nhìn sâu thẳm của anh chỉ chăm chú hướng về cô.

Mắt Gia Ái không tốt về đêm, tuy có thể sinh hoạt như bình thường nhưng tầm nhìn đã thu hẹp lại rất nhiều. Có điều ngay giây phút này cô càng lúc càng nhìn rõ từng đường nét trên gương mặt anh. Gia Ái phản đối, cô hiểu anh đang muốn làm gì.

“Buông...”

“Gia Ái!” Giọng Minh Hy nghe như đang thì thầm lập tức khiến cô khựng lại và giọng nói kia tiếp tục vang lên. “Em thật sự rất đẹp!”

Câu nói kết thúc bằng việc anh kéo tay cô vòng qua eo mình, tiến sát vào lòng anh. Minh Hy cúi xuống, đặt bờ môi mình lên cánh môi hồng đào kia. Sự tiếp xúc này lập tức khiến Gia Ái nhận ra hậu quả của một tích tắc lơ là. Rồi cô quay mặt tránh sang, tức tối kéo tay lại chỉ tiếc so với anh thì sức lực này hoàn toàn không tương xứng.

“Buông ra mau! Anh có biết bản thân đang làm gì không?” Động thủ không được nên Gia Ái phải chuyển sang động khẩu.

Minh Hy nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng của cô mà mỉm cười.

“Dĩ nhiên là biết.” Giọng anh vui vẻ. “Nhưng em đâu cần phản ứng như vậy. Tôi hôn vợ mình thì có vấn đề gì?”

Từ “vợ mình” làm Gia Ái xoay lại, nhưng không hề có vẻ ngạc nhiên hay cảm động, ánh mắt cô sắc lạnh, giọng đậm màu mỉa mai.

“Không có vấn đề? Vậy anh không thấy làm vậy là có lỗi với Anne của anh à?”

Tác động của câu nói không phải nhỏ, trong chốc lát khiến Minh Hy nói lỏng tay, cô cũng nhờ vậy mà thoát khỏi vòng kim kẹp.

“Vali vẫn còn chỗ trống, anh muốn mang gì thì tự lấy đi!” Gia Ái nói nhanh rồi bước về phía cửa. Cô không vui, Tường Vân vẫn là người chiến thắng, cho dù anh có nồng nhiệt với cô, chỉ cần nhắc đến cô ta thì mọi chuyện đều xoay lại vào đó. Nhưng trong tình thế bây giờ thì việc này cũng không phải không tốt, vì cô có thể dựa vào nó để ngăn bản thân sa lầy lần nữa. Tất cả những việc cần chuẩn bị đều đang ổn thỏa, nếu lúc này cô lạc lối thì bao nhiêu công sức sẽ hóa thành mây khói.

“Gia Ái!” Anh gọi khi cô vừa mở cửa phòng. “Tôi không phải vì Anne mới để em đi... mà vì sắp tới chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian. Quyết định của em, tôi chắc chắn sẽ thay đổi được.”

Gia Ái không đáp, cũng chẳng quay người, cứ như vậy bước ra ngoài đóng cánh cửa lại sau lưng, ngăn cách anh với thế giới của mình. Cô tin những gì anh nói, nhưng không thể cho phép bản thân chấp nhận. Anh có thật lòng hay không vốn chẳng còn quan trọng nữa, bởi dù thế nào cô cũng phải rời khỏi anh. Tỷ lệ chữa trị thành công của thiết bị phục hồi võng mạc chỉ mang tính tương đối, và không ai có thể đảm bảo mắt cô sẽ khỏe lại. Điều này đồng nghĩa với việc một kết cục tốt đẹp ối tình này chỉ là ảo tưởng viễn vông.

Chương 39. HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Mùa mới đến hoa trà lại nở.

Minh Hy dừng xe lại, lịch thiệp bước xuống mở cửa bên ghế phụ cho Gia Ái. Cô cứ nhàn nhạt nói cảm ơn rồi đi thẳng vào nhà, hành lý đã có người giúp việc mang lên lầu. Sau khi chào hỏi mọi người cô ra vườn ngồi với ông, vừa uống trà vừa trò chuyện.

“Ông nghe nói Nhã Diệp đã quay về!” Ông nội nói. “Ông rất vui khi con chịu tha thứ ẹ mình.”

Gia Ái chậm rãi rót trà ra ly. “Nói thế nào bà ấy cũng là mẹ con, con biết ba sẽ vui khi con làm vậy.”

“Ừ!” Ông nội gật đầu, nhận lấy ly trà cô mời. “Ông cũng biết thằng Thanh vẫn chưa quên được mẹ con. Ông còn nhớ lúc hai đứa kết hôn ông nội con không đồng ý, mà cả ông cũng vậy... nhưng rồi thằng Thanh cứ kiên trì thuyết phục cho đến khi chúng ta gật đầu. Cũng may lúc đó ông suy nghĩ lại, nếu không đã chẳng có con rồi. Ông không tưởng tượng nổi không có Gia Ái thì sẽ như thế nào. Đứa cháu ngoan ngoãn thế này ông biết phải tìm ở đâu.”

Gia Ái khẽ nghiêng đầu cười tinh nghịch, trước mặt ông cô luôn là một đứa trẻ đáng yêu như thế. Nhưng sâu bên trong tim mình Gia Ái đang đau nhói, cô rất sợ, sợ một ngày nào đó ông biết việc cô vốn không phải con cháu họ Huỳnh, tình thân ông dành cho cô, nếu biến mất... cô sẽ chẳng còn gì cả. Chỉ là một đứa con hoang đi vay mượn thâm tình.

Vì còn sớm nên thêm vài câu tán gẫu nữa rồi cả hai quyết định đánh một ván cờ. Khi thế trận đang ngang ngửa thì Minh Hy một lần nữa đến tham quan.

“Lần này con có chắc không cần Hy nó giúp không?” Ông nội vui vẻ hỏi.

Gia Ái vừa định đáp thì bị cướp lời, Minh Hy mỉm cười nhìn cô, giọng điệu thay đổi cho thích hợp với tình hình.

“Em không cần từ chối đâu! Vì anh nhất định sẽ giúp, không để vợ mình bị ai ăn hiếp.”

Hết đường thoái lui, Gia Ái cười nhẹ cho qua, Minh Hy biết chắc cô sẽ không phản đối, sự hiện diện của ông nội chính là cơ hội cho anh gần gũi với cô. Hơn nữa ông cũng có vẻ rất hài lòng khi hai người hòa thuận thế này.

“Anh nghĩ lên tượng sẽ hay hơn.” Minh Hy nhắc nhở khi Gia Ái muốn dùng quân sĩ để phòng thủ. Cô xoay sang nhìn anh một cái rồi làm theo. Thêm hai mươi phút nữa thì ván cờ bước vào giai đoạn căng thẳng nhất, và người chiếm ưu thế là Gia Ái. Cô còn đang phải suy nghĩ nên làm gì tiếp theo thì Minh Hy đã có câu trả lời, anh áp sát đến nói nhỏ kế hoạch của mình vào tai cô. Ngoài chuyện tiếp thu thì Gia Ái nhận ra tư thế này quả thật quá kỳ cục, đặc biệt là khi da cô rất nhạy cảm.

“Hai đứa vẫn thường thế này à?” Giọng bà nội vang lên làm Gia Ái vội đẩy anh ra.

Ông nội hài hước nói:

“Hy nói sợ tôi ăn hiếp Gia Ái nên phải hỗ trợ kiểu này!”

“Thật sao? Hồi trẻ ông con chưa bao giờ đối xử ngọt ngào với bà như vậy đâu.” Bà nội nói cùng cái nháy mắt.

“Anh ấy chỉ giúp con đánh cờ thôi mà bà!” Gia Ái phân bua.

Bà nội vẫn tiếp tục trêu chọc, nói mát mẻ với ông:

“Hồi trước hình như ông chưa từng chỉ tôi đánh cờ thì phải?”

“Tôi thật là thiếu sót quá!” Ông nội tặc lưỡi tiếc nuối rồi cả hai người cùng bật cười, nhưng không phải chỉ có hai người vui vẻ, khóe môi Minh Hy cũng đang cong lên. Trong khi đó gương mặt Gia Ái đã chuyển sang màu đỏ. Tình huống này hoàn toàn không có trong dự tính và có lẽ những ngày tới cô còn phải đối mặt với nhiều trường hợp thế này nữa. Nghĩ đến đó Gia Ái chỉ biết thở dài.

“Chào chị dâu!” Ngô Minh Thành nở nụ cười chào hỏi thân thiết đến nỗi hoàn toàn không thể tin được.

Gia Ái mỉm cười đáp lại:

“Minh Thành! Lâu rồi không gặp! Đạo này cậu thế nào?”

“Tôi vẫn rất tốt, còn chị? Vẫn được anh họ yêu thương chứ? Tôi thật sự ngưỡng mộ hai người, ngọt ngào như vậy...” Anh chậm rãi bước đến trước mặt cô, cả hai đang đứng trên hành lang tầng hai sau giờ ăn tối.

“Cảm ơn cậu đã quan tâm. Nghĩ lại... cũng nhờ có cậu nên chúng tôi mới có thể thuận lợi kết hôn. Có phải tôi nên nói thêm một lời cảm ơn không?” Gia Ái nói mĩa mai cùng ánh mắt sắc nhọn.

Nụ cười trên gương mặt Ngô Minh Thành bỗng hóa đá, nhưng chỉ mấy giây sau thì lại một nụ cười khác xuất hiện, gia cố thêm sự niềm nở.

“Chị dâu! Công bằng mà nói chuyện này phần lớn là do công sức của chị. Chị thật sự làm tôi bất ngờ lắm! Không thể tin được là phía sau vẻ ngoài dịu dàng lương thiện này lại là một con người như vậy...” Ánh mắt Ngô Minh Thành hàm chứa đầy ẩn ý.

Đôi mắt Gia Ái nheo lại, giọng cô lạnh như băng:

“Ý cậu là gì?”

“Chị...”

“Gia Ái!” Tiếng Minh Hy làm gián đoạn cuộc trò chuyện, anh nhận ra không khí căng thẳng lúc này. “Có chuyện gì vậy?”

“Không! Em chỉ hỏi thăm chị dâu vài câu thôi.” Ngô Minh Thành gật nhẹ đầu rồi bước xuống cầu thang. Gia Ái thấy vậy cũng chẳng giải thích gì nữa, quay người bước vào phòng.

“Minh Thành đã nói gì với em?” Minh Hy hỏi sau khi đóng cửa lại.

Gia Ái định lảng tránh câu hỏi nhưng từ ngữ lại thay đổi sau một giây.

“Cậu ấy nói rất ngưỡng mộ chúng ta, vì cuộc hôn nhân này rất ‘ngọt ngào!’” Cô cứ tưởng câu nói sẽ làm anh khó chịu, nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại. Minh Hy chỉ bình thản bước từng bước về phía cô.

“Sao Minh Thành lại biết nhỉ? Tôi đang nghĩ phải ngọt ngào với em như thế nào đây.”

Nhìn ánh mắt mờ ám của anh, Gia Ái cứ như vậy mà bước lùi lại, nhưng rồi con đường phía sau bị chặn, cô va phải bức tường, đành áp lưng lên đó.

“Tôi không cần! Anh đi ra đi!” Cô lớn tiếng.

“Mặt em đỏ hết cả rồi! Tôi còn chưa bảo mình muốn làm gì mà.” Khuôn mặt Minh Hy đầy nét cười, anh chống tay cạnh hai vai cô, ánh mắt vẫn không rời khỏi người đối diện. “Em nói xem em phản ứng thế này nghĩa là gì?”

“Minh Hy! Con có trong phòng không? Ông bảo con xuống nhà.” Giọng bà nội xuyên qua cánh cửa, xóa tan bầu không khí ám muội trong phòng. Minh Hy tặc lưỡi, nghiêng đầu một cái rồi bước đi. Gia Ái còn chưa kịp vui mừng lại nghe giọng anh.

“Đừng có chạy mất đó! Lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Cùng với âm thanh cánh cửa đóng lại là tiếng thở phào của cô. Gia Ái không tin anh sẽ làm chuyện gì quá đáng ở đây, nhưng rồi cô nhớ ra cả hai đã ký tên vào giấy chứng nhận kết hôn, và những chuyện cô nghĩ là quá đáng hoàn toàn hợp pháp trong trường hợp này. “Minh phải làm sao đây?” Gia Ái cắn môi than thở.

Và cách mà cô nghĩ ra chính là đi ngủ thật sớm để tránh mặt anh. Gia Ái làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi leo lên ghế sofa cố gắng ngủ thật nhanh. Mỗi quan hệ này sớm phải kết thúc và cô chẳng cần nó tiến triển thêm gì nữa.

Minh Hy về phòng đã hơn mười một giờ tối sau khi anh kết thúc cuộc họp nội bộ với ông, cha cùng phía chủ út về những kế hoạch đã và sắp thực hiện của Trung Dương. Nhìn Gia Ái ngủ trên ghế, anh khẽ mỉm cười rồi bỏ vào toilet, đến lúc quay ra, Minh Hy đi thẳng đến chỗ cô và...

“Anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống!” Gia Ái lớn tiếng phản đối khi phát hiện bản thân bị nhấc bổng.

“Nếu anh làm vậy em sẽ ngã từ độ cao trên một mét rưỡi.” Anh thản nhiên nói. “Và phòng chúng ta dùng chung một bức tường với phòng ông.” Kết thúc câu là lúc Minh Hy đặt cô lên giường rồi nằm xuống bên cạnh, tung chăn lên đắp lại cho cả hai. Anh cũng chẳng mang theo chiếc gối trên ghế mà thay vào đó là để cô gối đầu trên tay mình, ôm trọn lấy.

“Buông ra đi!” Gia Ái không thôi màn phản kháng, tư thế này thật sự quá thân mật.

“Gia Ái!” Giọng Minh Hy lại quay về chế độ thủ thủ. “Anh lạnh!”

Và vòng tay anh siết chặt hơn, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, kéo cô áp sát vào lòng mình. Gia Ái đã ngừng chuyện vùng vẫy nhưng người cô cứng nhắc, phải hơn nửa tiếng sau cơ thể đó mới từ từ thả lỏng, cô ngủ thiếp đi trên tay anh. Trong giấc mơ đêm nay, liệu anh có bước về phía cô?

15. Chương 40 - 41

Chương 40. TÌNH CẢM VÀ LÝ TRÍ

Em không muốn trở thành Odette, sợ hãi khi hoàng tử phải chết cùng mình.

Gia Ái ngồi bên cạnh mẹ Minh Hy và bà nội cùng nắn bánh chuẩn bị cho ngày tết sắp đến. Bầu không khí mùa xuân đang lan tỏa khắp nơi, khung cảnh đầm ấm này khiến cô rất thoải mái. Dù không phải lần đầu Gia Ái trải qua ngày tết ở đây nhưng cảm giác mình là thành viên của một gia đình trọn vẹn thì lần đầu có được. Đối với nhiều người điều này có thể quá bình thường, bình thường đến nỗi họ bỏ quên mất nó mà không hề tiếc nuối. Gia Ái không như thế, cuộc sống trước đây hay bây giờ với cô đều là tạm bợ, những hạnh phúc dù là nhỏ nhoi đều đã kết thúc từ năm bảy tuổi. Ngay giây phút cô nhận ra thân phận của mình, đến cả tư cách nhận được hạnh phúc cô cũng đánh mất.

Gia Ái biết rõ bản thân không phải người lương thiện, những việc cô đã làm... dù là do nguyên nhân gì cũng không thể bào biện được. Không ít lần cô đứng trước gương tự hỏi tại sao bản thân lại trở thành thế này, không có câu trả lời. Cho đến khi huyết thống được xác nhận, Gia Ái tự sỉ vả bản thân... “thì ra xấu xa cũng có di truyền”. Và rồi cô lên kế hoạch chạy trốn ỉnh, dù việc cấy ghép có thành công cô cũng sẽ không bao giờ quay về, cứ đi đến một nơi nào đó mà cô có thể sống một cuộc đời bình lặng. Vậy nên đây có lẽ là cái tết cuối cùng trên quê hương.

“Nhân bánh dư nhiều quá, chắc là phải mua thêm bột rồi!” Giọng bà nội làm Gia Ái dứt khỏi đầu óc mình. Sau khi xác nhận những thứ cần mua sắm, cô đứng dậy đến vòi nước trong bếp để rửa sạch lớp bột trên tay. Nhưng việc chùi rửa không hề dễ dàng khi bột bánh cứ dính chặt lấy, cô ra sức chà xát thật mạnh vì sợ bà và mẹ phải chờ và hậu quả là làn da trắng đỏ ửng cả lên.

“Em đang hành hạ bản thân đó à?” Âm thanh trầm ấm vang lên sát bên tai cô, Minh Hy đang vòng tay từ phía sau ngăn cô lại.

“Anh làm gì vậy?” Gia Ái cau có.

“Giúp em rửa tay!” Anh nói như chuyện này rất dễ hiểu.

“Tôi có thể tự làm được! Tránh ra đi!” Cô dùng khủy tay mình để đẩy anh ra, vừa lúc mẹ Minh Hy bước vào, bà nhìn thấy cảnh đó thì quay ra, vui vẻ lớn tiếng nói với bà nội.

“Mẹ à! Con thấy không cần đường cũng đủ ngọt rồi!”

Gia Ái lập tức xoay người, cầm lấy hũ đường chạy theo. Thật lòng cô nghĩ anh bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi, cô cũng biết Minh Hy là vì đang ở đây nên mới làm thế, bởi anh hiểu cô không dám to tiếng phản đối. Nhưng chuyện Gia Ái phải đối phó không chỉ có bấy nhiêu vì Minh Hy nhất quyết muốn đưa cô đi mua sắm.

“Gia Ái! Gần đây có quán kem, lúc nhỏ tôi hay ăn ở đó, em có muốn thử không?” Anh hỏi khi cả hai đang ở trên xe.

Cô khẽ lắc đầu, chẳng nhìn tới anh:

“Không cần! Bà đang chờ, cứ đi nhanh rồi về!”

“Em từ chối như vậy làm tôi không vui!” Minh Hy nói đơn giản, giọng điệu đúng là có chút buồn bã. Gia Ái dứt mắt khỏi cửa sổ nhưng cũng chỉ phản ứng đến đó rồi lại tiếp tục ngắm cảnh.

Họ đến một siêu thị để mua những thứ cần thiết, việc mua sắm diễn ra nhanh chóng, trong thời gian Minh Hy đi lấy xe thì Gia Ái đứng chờ bên ngoài, rồi cửa hàng hoa phía đối diện làm cô chú ý. Gia Ái bước đến ngã tư, cô muốn đi mua ít hoa baby trắng. Đợi mấy giây, cô ngẩng lên nhìn trụ đèn rồi bắt đầu qua đường, vừa đi được mấy bước thì một âm thanh chói tai vang lên, là tiếng còi xe ô tô. Và chủ nhân của tiếng còi đó đang tiến thẳng đến chỗ cô. Tầm nhìn bị thu hẹp làm Gia Ái khó có thể xác định gì cho đến lúc chiếc xe đến đủ gần, sự ngỡ ngàng lẫn hoảng hốt khiến cô chỉ đứng bất động. Rồi một bóng người chạy đến, che chắn trước mặt cô, vòng tay ôm cô vào lòng.

Thời gian như dừng lại, trong một tích tắc Gia Ái nhận ra đó là ai và chuyện gì đang xảy ra. Hoảng sợ cực độ, sâu thẳm trong trái tim cô cảm giác như thế giới đang sụp đổ xung quanh mình. Giây phút đó cô hiểu ra bản thân lại thất bại trước anh lần nữa.

Họ đang đứng ngay trước mũi chiếc xe, khoảng cách ngày càng ngắn lại nhưng bất cứ bi kịch nào cũng đã không diễn ra, vị tài xế đã dừng lại kịp lúc.

Minh Hy định thần lại, nói vội câu xin lỗi, đưa tay kéo Gia Ái vào lề đường. Tình huống vừa rồi vẫn đang khiến anh khổ sở, và anh biết mình không bao giờ muốn chứng kiến chuyện tương tự lần nào nữa.

“Em làm gì vậy hả? Sao lại sang đường khi đèn đỏ?” Giọng Minh Hy trở nên giận dữ vì hoảng loạn.

“Đèn đỏ?” Gia Ái nói rồi nhìn lại bảng tín hiệu cho người đi bộ, cô nhớ lại lúc vừa rồi, không có... lúc đó nó không có màu. Cô đã không nhìn thấy bất cứ màu sắc nào được hiển thị và chính vì cảm giác muốn sang đường đã đánh lừa cô rằng ánh sáng là màu xanh. Điều này lần nữa lần ắt những cảm xúc vừa trở lại kia, cô không có sự lựa chọn. Gia Ái cúi đầu xuống, nhỏ nhẹ nói: “Xin lỗi!”

Minh Hy thấy vẻ mặt đó thì kéo cô vào lòng ôm chặt lấy, tim anh vẫn còn đang đập thình thịch. “Em đúng là phải xin lỗi, nếu em khiến tôi góa vợ tôi nhất định sẽ không tha thứ cho em.”

Thời gian lúc này lại tăng tốc, với gương mặt không cảm xúc, Gia Ái đẩy nhẹ anh ra, giọng cô trầm xuống: “Về nhà thôi! Đừng để bà chờ lâu!”

Minh Hy không nói gì, đưa tay ôm eo cô đi đến chỗ xe mình đang đậu. Lần này đúng là bị cô hù dọa, đến giờ vẫn còn sợ.

Sau khi hoàn thành việc chuẩn bị bánh thì trời cũng đã về chiều, cả gia đình lớn cùng quây quần bên nhau dùng bữa. Chuyện lúc sáng vẫn còn chấn động với Gia Ái nhưng cô không để lộ, vui vẻ trò chuyện cùng mọi người. Bữa ăn bắt đầu được khoảng gần năm phút thì Minh Hy quan tâm gấp thức ăn cho cô, nhưng...

“Hy!” Mẹ Minh Thành lên tiếng nói. “Sao con lại gấp thịt bò cho Gia Ái? Con bé bị dị ứng với thứ đó mà.”

Câu nói làm tất cả những người có mặt đổ dồn sự chú ý vào vào đôi vợ chồng trẻ, lần này không như lần trước, Gia Ái không hề chống chế gì, nhưng Minh Thành thì có ý kiến.

“Anh Hy! Hai anh chị kết hôn cũng gần một năm rồi mà anh không biết việc này sao? Ngay cả em cũng biết mà. Chị dâu sẽ bị phù da nếu ăn thịt bò.”

Minh Hy xoay sang phía Gia Ái, ánh mắt khó hiểu. Những lần hai người ra ngoài ăn anh đều gọi thịt bò cho cả hai và cô chưa bao giờ phản đối, ngay cả lúc ở nhà cô vẫn hay chuẩn bị. Xem ra... lại là vì anh.

“Không liên quan đến anh Hy đâu!” Gia Ái mở lời, cô không muốn để Minh Thành đắc ý. “Là chị không nói với anh ấy thôi.”

“Vậy tại sao chị không nói?” Minh Thành hỏi soi mói.

“Không sao! Mấy đứa ăn cơm tiếp đi!” Ông nội nói, rõ ràng là để giải vây cho cô. Gia đình chú út thấy vậy cũng không dám hỏi gì thêm nữa.

“Sao em không nói với tôi em không ăn được thịt bò?” Minh Hy hỏi khi cả hai về phòng riêng.

Gia Ái treo những quần áo đã giặt sạch vào tủ, bình thần nói:

“Không cần thiết! Mà... anh cũng có hỏi đâu! Đến cả Minh Thành còn biết thì đó rõ ràng không phải lỗi của tôi.”

Im lặng, Minh Hy đang tự hỏi mình đã quan tâm đến cô được bao nhiêu. Từ nhỏ Gia Ái đã thường cùng gia đình anh dùng bữa, nhưng mong muốn xa lánh cô khiến anh không thể nhìn ra được thứ mà ai cũng nhìn thấy.

“Những lần chúng ta ăn cùng nhau, em đều rất tự nhiên.” Giọng anh trầm mặc.

“Vậy thì đó cũng không phải là lỗi của anh. Coi như chúng ta có nhìn có nói nhưng đối phương không hiểu đi.” Cô mỉm cười nhàn nhã, nhẹ nhàng ngồi xuống giường.

“Tức là em thường bị dị ứng khi đi ăn cùng tôi?” Minh Hy hỏi, anh đang rất giận bản thân.

Gia Ái gật đầu nhẹ nhàng:

“Hầu hết, nhưng tôi luôn mang thuốc theo nên cũng chẳng có gì nghiêm trọng.”

Anh nhắm mắt lại, xoay mặt sang bên như đang chịu đựng rồi lên tiếng:

“Nói tôi biết em còn dị ứng với thứ gì nữa không?”

“Ừm... Phấn hoa lily, may là anh chưa từng tặng tôi đóa hoa nào.” Gia Ái vui vẻ nói, ánh mắt giấu cợt rõ ràng.

Hai người cứ như thế mà nhìn nhau một lúc rồi Minh Hy quay người đến tắt đèn phòng, chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ. Gia Ái thấy vậy lập tức đứng dậy, anh biết cô định chạy nên trực diện bước đến, rồi dang tay ôm cô leo lên giường.

Minh Hy nói: “Ngoan ngoan ngủ đi! Mai em muốn bao nhiêu hoa tôi cũng tặng.”

“Anh điên rồi! Mới hơn tám giờ ai lại đi ngủ.” Gia Ái vừa nói vừa cố gắng ngồi dậy.

“Em không muốn ngủ, vậy muốn tôi làm gì khác sao?” Anh choàng tay ngăn cô lại, giọng đầy ý vị.

“Được vậy thì ngủ, nhưng anh lại thấy lạnh nữa sao?” Cô lẩm bẩm khó chịu.

“Sau này mỗi ngày đều lạnh cả.” Minh Hy biếng nhác nói. Trong khi đó Gia Ái tự hỏi có phải thời gian cô bỏ ra cho anh vẫn chưa đủ, bởi vì cô chưa từng biết anh lại có bộ mặt dày thế này.

Chương 41. TRẢ GIÁ

Odette chết, bởi hoàng tử không nhận ra nàng.

Suốt mấy ngày tiếp theo cuộc sống của Gia Ái cũng không có gì đặc biệt, cô vẫn cùng mọi người trò chuyện và tận hưởng một ngày tết ấm áp bên cạnh ông bà. Mừng ba tết cả hai cùng đến thăm ba mẹ Gia Ái, trước kỳ nghỉ lễ cô đã chuyển cha mình về nhà, bác sĩ và hộ lý vẫn thường xuyên đến chăm sóc cho ông. Ở lại không được bao lâu thì Minh Hy nhận được cuộc gọi, rồi anh phải rời đi trước. Dì Lan thấy vậy liền kéo Gia Ái vào phòng hỏi han.

“Con dạo này thế nào? Cậu Hy có đối xử tốt với con không? Hay có làm khó gì con không?” Dì Lan hỏi liên tục, bà vẫn còn nhớ rõ việc Gia Ái mất tích lần trước, và nếu như bà còn biết cậu ta đối xử không tốt với cô, cho thêm một cái tát nữa bà cũng không ngại.

“Rất tốt ạ! Nhưng mà...” Gia Ái chần chừ. “Con quyết định ly hôn rồi!”

“Thật sao?” Dì Lan ngạc nhiên, Nguyễn Phong không hề nói gì với bà về việc này.

“Dạ phải! Đợi qua nghỉ lễ con sẽ ly thân, vì anh Hy không đồng ý ký đơn.”

Dì Lan trầm mặc một lúc thì cương quyết nói:

“Vậy cũng tốt! Sau khi ly thân con phải quay về đây, chỗ này mới là nhà con.”

Nhìn nét quan tâm của dì cô nhẹ nhàng gật đầu, nhưng... chỗ này liệu có còn là nhà cô không? Ở đối diện dì Lan đang mang tâm trạng lo lắng, bà biết rõ nếu không phải có vấn đề nghiêm trọng Gia Ái sẽ chẳng quyết định như vậy.

“Gia Ái! Bà chủ có nói với dì một chuyện... là mắt con bị bệnh. Cậu Hy... có biết việc này không?”

“Không ạ!” Cô lắc đầu, trên môi là một nụ cười an ủi. “Con không định nói với anh ấy. Mà dì đừng nghĩ vì con bị bệnh nên đòi ly hôn. Lúc trước con từng nói khi không chịu đựng nổi nữa thì sẽ tự biết xử lý. Thời điểm đó đã đến rồi!”

“Con định bao giờ đi chữa trị?”

“Sẽ sớm thôi! Khi con giải quyết xong những chuyện ở đây.” Gia Ái từ tốn nói, ngả người vào vòng tay của dì. So với mẹ cô thì tình cảm của hai người còn sâu đậm hơn nhiều. Dì Lan vốn tính tình ôn hòa, có thể ra tay tát Minh Hy chứng tỏ dì rất yêu thương cô.

Minh Hy vì công việc đột xuất nên lúc về đến nhà thì trời đã tối. Vừa bước vào phòng anh nhận ra Gia Ái đang mặc áo sơ mi của mình, đưa tay lấy thứ gì đó trên ngăn tủ cao nhất, với động tác này chiếc áo bị kéo lên một khoảng, để lộ đôi chân thon gọn của cô. Chứng kiến cảnh này, anh chỉ đứng bất động nhìn cô, không hề lên tiếng.

Gia Ái bất chợt cảm nhận được ánh mắt hướng thẳng vào mình, cô xoay mặt ra cửa rồi giật mình bỏ tay xuống, vẫn chưa kịp lấy chiếc áo len đặt trên cao.

“Anh về lúc nào?” Cô hỏi.

“Được một lát!” Minh Hy tự động trả lời. Ánh mắt anh làm Gia Ái chú ý, cô khẽ chau mày cúi xuống, lập tức nhận ra cái anh đang nhìn.

“À! Lúc này tôi làm ướt áo trong toilet, chỉ có cái này ở đó nên mới thay ra.” Cô vội giải thích, hai má chuyển sang màu hồng.

“Không sao!” Anh nói rồi bước trở ra ngoài, tựa mình vào cửa tự trách vì những ý nghĩ không đúng đắn xuất hiện trong đầu. Minh Hy ra vườn ngồi một lúc lâu rồi mới quay lại, Gia Ái đang đứng ở ban công nhìn ra ngoài. Anh lặng lẽ vào phòng tắm rửa, không làm phiền cô.

Ánh mắt Gia Ái đắm chiều, cứ như đang nhìn vào một thứ gì đó rất đặc biệt mà chỉ mình cô trông thấy. Tâm trạng cô không tốt, chỉ còn chưa đầy bốn tháng nữa cô sẽ mất hoàn toàn thị lực, và kế hoạch cuối cùng vẫn còn đang trong giai đoạn chuẩn bị. Gia Ái biết mình chỉ có một cơ hội để kết thúc tất cả. Đến lúc đó cô sẽ không còn tư cách hay mặt mũi để đến đây nữa.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Minh Hy thì thầm bên tai cô, vòng tay ôm lấy từ phía sau. Gia Ái lập tức phản ứng, cô ra sức gỡ tay anh khỏi người mình. “Bà nội đang nhìn!” Giọng anh cảnh cáo với âm điệu ngọt ngào, siết chặt tay quanh eo cô rồi nghiêng người đặt cằm lên vai Gia Ái.

Cô không thoải mái, nhưng cũng không thể làm gì khác ngoài chuyện đứng im. Cho tới khi... Minh Hy bắt đầu hành động khác.

“Chỉ là diễn kịch thôi, anh có cần phải tích cực vậy không?” Gia Ái khó chịu nói, cố gắng xoay người tránh bờ môi anh khỏi cổ mình mà không để bà thấy kỳ lạ.

“Tích cực?” Minh Hy phì cười. “Thật ra tích cực hơn tôi cũng có thể làm được.” Anh nói xong liền kéo cô xoay người lại áp sát vào người mình và rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Tình huống bất ngờ làm Gia Ái không phản ứng kịp, cô chỉ biết cắn chặt răng chờ anh buông ra trong khi đôi tay cố gắng tạo khoảng cách giữa cả hai. Nhưng anh ngày càng nồng nhiệt làm hô hấp của cô trở nên khó khăn dưới nụ hôn đã trở thành kiểu Pháp tiêu chuẩn. Rồi ánh mắt cô bất chợt nhìn sang phía ban công bên cạnh và... chẳng có ai ở đó.

“Bà nội đâu?” Cô đột ngột dùng sức đẩy anh ra, tức giận hỏi.

Minh Hy hờ hững nhìn sang bên cạnh một giây rồi nhún vai nói một cách vô tội:

“Có lẽ bà vào nhà rồi... hoặc là tôi đã nhìn lầm!”

“Anh!... Lưu manh.” Cô dứt khoát nói rồi đi vào phòng, vừa bước qua cửa thì đã bị Minh Hy kéo lại.

“Em giận sao? Tôi chỉ muốn chúng ta thân mật hơn thôi!”

“Thân mật? Tại sao?” Gia Á nheo mắt hỏi. “Tại sao chúng ta lại phải thân mật hơn trong khi anh không hề yêu tôi còn tôi cũng vậy? Anh không thấy nực cười sao?”

Không gian lúc này hoàn toàn im lặng, Gia Á vẫn đang nhìn anh với ánh mắt trêu ngươi đầy phần nộ. Còn Minh Hy, tâm tư anh bị lấp đầy bởi những lý do khác nhau, nhưng tất cả đều có vẻ không xác đáng, bên cạnh đó anh cũng đang tức giận. Những điều cô vừa nói khiến ánh mắt anh tối lại, và cơn giận chẳng những không hề giảm đi mà còn tăng thêm theo từng giây thời gian.

“Em thấy việc tôi ở cạnh em là nực cười sao?” Nộ khí hiện rõ trong đôi mắt anh.

“Đã là sự thật thì cần gì phải kết luận.” Gia Á đáp, dùng đúng câu anh từng nói.

“Được!” Anh quả quyết nói rồi ôm cô đẩy xuống giường. Sau đó là nằm lên người cô, ép chặt môi mình lên môi người con gái trước mặt. Cái hôn không hẳn nồng nhiệt, phần nhiều là phần nộ.

Miệng bị khóa chặt, âm thanh phản đối chuyển thành những âm điệu nữ tính, chỉ càng kích thích đối phương hơn. Gia Á không bỏ cuộc, dùng cả cơ thể cố gắng phản kháng. Cô chẳng hề nương tay đánh mạnh vào người anh dù hiệu quả gần như không đáng kể. Rồi môi anh bắt đầu trượt dọc xuống cổ, làn da nhạy cảm truyền đến cơn rùng mình.

“Anh không được! Buông tôi ra! Tôi nói buông ra!” Cô hét lên.

Minh Hy bắt lấy tay cô ấn xuống giường, giọng cảnh cáo:

“Nếu em muốn cả nhà đến xem thì cứ tiếp tục lớn tiếng đi.” Vừa dứt lời thì hành động của anh lại tiếp tục, bàn tay anh ngày càng quá đáng khiến cô hoảng hốt, đến cuối cùng phải giở bài tẩy.

“Là anh nói anh hận tôi. Anh sẽ không bao giờ đụng vào tôi mà, vì Tường Vân!”

Câu chữ làm Minh Hy dừng lại trong một giây, anh nhìn gương mặt đỏ hồng chẳng biết vì tức giận hay xấu hổ của cô rồi bình tĩnh nói:

“Coi như tôi không giữ lời đi!”

“Anh? Đồ mặt dày.” Gia Á chuyển sang mắng nhưng âm lượng đã giảm đi nhiều. “VẬY... vậy anh không ngại tôi đã bị người khác đụng vào sao?”

Thêm một lần nữa anh dừng lại, ánh mắt nhìn cô rất đa cảm.

“Đó là lỗi của tôi, tôi chưa hề nghĩ sẽ trách em. Tôi không ngại!”

Gia Á bất ngờ vì những gì anh nói, vậy nên cô quên mất chuyện phản đối cho đến khi nhận ra hàng cúc trên áo mình đã bị anh tháo khỏi.

“Nhưng tôi ngại!” Giọng cô cương quyết. “Đó là lỗi của anh! Tôi hận anh. Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận việc này! Anh làm tôi bị tổn thương chưa đủ sao?”

Lại là im lặng, Minh Hy chăm chú nhìn vào đôi mắt mang đầy vẻ quật cường của cô. Những gì cô nói làm anh đau nhói trộn hòa cùng tự trách và hổ thẹn, anh nhẹ nhàng buông cô ra rồi ngồi dậy, xoay lưng về phía cô. Gia Á thở hỗn hển, kéo áo che người lại rồi lùi sang bên kia giường. Cô vốn không ngờ người điềm tĩnh như anh lại có thể kích động như vậy chỉ vì một câu nói của mình.

“Xin lỗi!” Minh Hy trầm mặc nói, đứng dậy bước ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên kéo tiếng thở dài của người ở lại. Nhìn thấy dáng buồn bã của anh Gia Á không hề có chút vui sướng nào. Nhớ đến ngày mình suýt gặp tai nạn, khi anh dùng thân mình che chắn cho cô, hành động đó chạm vào nơi mềm yếu nhất của trái tim. Giống như ngày cô khóc dưới bóng đèn, một lần

nữa anh dang tay về phía cô, nhưng lần này cô không thể nắm lấy nữa. Huỳnh Gia Ái lúc này không còn là cô bé hồn nhiên lương thiện ngày xưa, rất nhiều chuyện đã xảy ra và cũng rất nhiều điều đã thay đổi, bao gồm cả chính bản thân cô. Vậy nên câu trả lời là không thể...

Minh Hy đi thẳng đến phòng dành cho khách ở tầng trệt, vào phòng tắm rồi bắt đầu xả nước. Anh dầm mạnh tay lên tường liên tục, tạo ra một cơn đau thể xác nhằm che lấp đi nỗi đau trong tâm hồn. Cô bảo cô trách anh, anh ngàn vạn lần trách mình. Kiến Tân đã nói anh có dùng cả cuộc đời để đền bù cho cô cũng không đủ, có lẽ cậu ấy đã nói đúng. Sau chuyện đó Gia Ái chưa từng nhắc lại với anh, Minh Hy dần biết cô bị tổn thương nhưng anh nghĩ chỉ cần mình dùng thời gian bù đắp cho cô, cả hai vẫn có thể sống hạnh phúc bên nhau. Có điều ngay phút giây này mọi giả thuyết đều bị giẫm nát. Cô hận anh... từng chữ như găm thẳng vào người, cho anh biết cảm giác mà cô từng phải chịu đựng. Anh biết mình vẫn không thể quên đi chuyện của Tường Vân và cô cũng sẽ khó mà quên được những tổn thương anh gây ra ỉn. Cuộc hôn nhân này... anh không muốn kết thúc, nhưng liệu nó có thể duy trì được bao lâu? Lòng tin trong anh bị lung lay. Anh đang trả giá và có lẽ phải trả giá rất lâu.

16. Chương 42 - 43

Chương 42. ĐẠI GIA CHIẾN

Khi ánh ban mai đến bóng đêm lùi dần về rừng thẳm, thứ để lại không phải hoa tươi mà là sỏi đá.

Buổi tối ngày cuối cùng của kì nghỉ lễ Gia Ái một mình ngồi đọc sách trong phòng, gương mặt thoáng nét bình yên thoải mái. Bỗng tiếng gõ cửa vang lên xóa tan bầu không khí tĩnh lặng, cô cẩn thận đánh dấu quyển sách rồi đến mở cửa.

“Chào chị dâu!” Ngô Minh Thành nói, trên gương mặt vẫn là nụ cười thân thiện khó tin.

“Cậu đến có việc gì sao?”

Minh Thành tắc lưỡi, tự mình đi vào phòng.

“Lúc này anh họ ra ngoài rồi, vậy nên em muốn tranh thủ đến trò chuyện với chị một lát.”

“Cậu muốn nói gì?” Gia Ái lạnh lùng hỏi.

“Thì là chuyện lần trước còn dang dở. Tôi thật sự không hiểu nổi...” Minh Thành hơi cau mày, nét mặt khó nghĩ nhìn cô chằm chằm. “... là rốt cục người như anh họ tôi có sức hấp dẫn gì mà khiến chị sẵn sàng làm mọi thứ cho anh ta. Ví dụ như chuyện của Tường Vân chẳng hạn?”

Cô cười nhạt báng:

“Sao cậu không nói là chuyện của cậu và Tường Vân, cô ta là do cậu chỉ đạo mà?”

“Phải!” Minh Thành nghiêng người về trước, đôi mắt ánh lên tia thích thú. “Và chị cũng tiếp tay. Bởi vì chị dù đã có đầy đủ chứng cứ nhưng vẫn giữ kín việc tôi và Tường Vân lập kế giăng bẫy anh họ, đúng không?”

“Cậu thấy như vậy rất đáng tự hào sao?” Giọng Gia Ái chuyển sang miệt thị.

“Không hề. Chị dâu phải vì tôi mà làm vậy. Là vì tên anh họ ngu ngốc của tôi thôi! Tôi và Tường Vân đều đoán được, chị không công bố mọi việc bởi chị sợ anh ta tổn thương. Chị đúng là người phụ nữ giỏi chịu đựng.” Minh Thành nở nụ cười nửa miệng. “Ngay cả khi anh ta dắt người phụ nữ khác về nhà lên giường chị cũng bỏ qua, thật đáng được tán dương.” Minh Thành vỗ tay thành tiếng, mắt chăm chú nhìn biểu hiện của người trước mặt.

“Là do cậu làm?” Gia Ái hiểu ra mọi chuyện.

“Chính xác! Chỉ là tôi không ngờ đến chuyện đó chị cũng bỏ qua.”

Cô neho mắt lại, nét phẫn nộ lẫn khinh bỉ:

“Nếu tôi đoán không sai thì lá thư tuyệt mệnh kia cũng là tác phẩm của cậu?”

“Chị biết rõ mà chị dâu, cô ta đâu có kịp viết. Và tôi biết mình có tạo một cái thì chị cũng sẽ chẳng bao giờ vạch trần tôi, vì chị yêu anh ta, đúng kh...” Câu nói bỗng dừng lại, gương mặt của Ngô Minh Thành đã trở nên đông cứng, ánh mắt sững sờ nhìn ra cửa. Minh Hy đang ở đó và có vẻ như anh đã nghe thấy tất cả.

“Gia Ái! Trả lời tôi, những gì Minh Thành nói có phải là thật không?” Minh Hy hỏi, ánh mắt mãnh liệt nhìn cô. Sự việc bất ngờ này khiến Gia Ái không biết phải trả lời thế nào, chỉ im lặng đứng đó. Tại sao lại là bây giờ? Khi mà việc anh biết được sự thật chỉ làm mọi chuyện thêm phức tạp.

“Em nói đi!” Anh lớn tiếng nhắc lại và rồi một âm thanh vang lên, Ngô Minh Thành đang thích thú cười.

“Không cần xác nhận đâu. Đều là thật cả! Anh họ! Anh nghĩ xem bản thân gốc gác đến thế nào.” Minh Thành vừa cười cợt vừa lắc đầu. “Tuồng Vân... vốn là người tôi sắp xếp ở bên anh. Ban đầu có chút không chắc chắn, nhưng anh lại quá dễ dàng bị đánh ngã, dễ dàng sa vào cái bẫy của loại gái hám tiền như cô ta. Rồi lại vì cô ta mà đòi hủy hôn ước.” Ngô Minh Thành nửa đứng nửa ngồi lên thành ghế sofa, tiếp tục nói. “Tôi cứ nghĩ mọi thứ rất suôn sẻ, nào ngờ ngay lúc quyết định thì cô ta làm bại lộ mọi chuyện với chị dâu đây! Nhưng tôi không ngờ chị dâu này lại vì anh... mà thiệt thòi gì cũng đồng ý chịu đựng. Tuồng Vân chết đột ngột, tôi thay thế gửi cho anh một lá thư tuyệt mệnh thì anh liền coi như bảo vật, chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc là chúng tôi lại kết hôn.” Minh Hy cắt ngang, anh đã hiểu mục đích cuối cùng cho tất cả mọi chuyện vẫn là Trung Dương.

“Đúng vậy! Tôi phải nói mình rất tức giận, vì cả hai người các người. Nhất là vì cô!” Ngô Minh Thành đi từng bước đến trước mặt Gia Ái. “Nếu không phải vì cô mọi thứ sẽ vô cùng tốt đẹp. Chính vì loại người như...”

“Dừng!” Gia Ái hét lên ngăn cản. Trước khi Ngô Minh Thành kịp nói hết câu Minh Hy đã thẳng tay đâm vào mặt hắn, cứ như vậy cuộc ẩu đả bắt đầu diễn ra và càng lúc càng quyết liệt. Gia Ái đứng đó không biết nên làm gì, cô chỉ sợ mọi người trong nhà sẽ chứng kiến cảnh này, đến khi đó mọi chuyện sẽ càng khó giải quyết.

“Anh Hy, Minh Thành. Hai người dừng lại đi, ông nội sẽ nghe thấy đó!” Cô cố gắng khuyên ngăn nhưng dường như họ không hề để ý, những tiếng đánh đấm vang lên rõ mồn một cùng với cả âm thanh đồ đạc bị xô dịch hay đổ vỡ.

“Đồ khốn nạn, mày dám làm những chuyện như vậy.” Minh Hy nói rồi thụi một quyền vào bụng Minh Thành.

Hắn ho khan vài tiếng, lớn giọng đáp trả: “Sao hả? Không giữ bộ mặt nho nhã điềm đạm nữa sao? Tôi là đồ khốn thì anh cũng chẳng hơn gì!”

“Dừng tay!” Giọng ông nội vang lên làm chững lại những quả đấm đã sẵn sàng của hai người. Theo sau ông là toàn bộ đại gia đình, cuộc ẩu đả đã gây tiếng động đủ lớn để kéo họ đến đây.

“Rốt cục là có chuyện gì?” Ông nội cất giọng đầy uy quyền, hai chàng trai đã thôi màn đánh đấm nhưng cũng không biết phải đáp thế nào. Ông xoay sang phía khác. “Gia Ái! Con nói ông nghe!”

“Con...” Gia Ái chau mày lưỡng lự, Minh Hy thấy vẻ khó xử của cô liền lên tiếng kể lại những việc Ngô Minh Thành đã gây ra nhưng chưa dứt lời đã bị cắt ngang.

“Nếu anh muốn kể thì tôi cũng giúp.” Và tiếp theo đó là câu chuyện được thêm vào những chi tiết về mục đích của cuộc hôn nhân bên cạnh những gì Minh Hy đã gây ra cho cô. Khi lời nói kết thúc không gian bỗng bị sự im lặng bao trùm, nhưng ai cũng nhận ra cơn giông bão rất nhanh sẽ ập đến.

“Tốt!” Ông nội nói, ánh mắt điềm tĩnh nhưng lại tỏa ra một hơi lạnh ngút trời. “Tốt, nhà này đúng là sinh được hai đứa cháu tốt. Một đứa thì bày mưu hãm hại anh em, còn một đứa... thì vì loại con gái không ra gì mà đòi trả thù, rồi đi giày vò người khác.” Ông nội gặt đầu, người hơi run lên. “Tôi sống đến tám mươi

mấy tuổi mới phát hiện được nhà mình có hai nhân tài, đúng là thiếu sót mà. Hai người tài giỏi như vậy, nhà này thật không dám chứa.”

“Ông nội!” Ngô Minh Thành khẩn thiết gọi, hấn chột dạ.

“Đừng!” Ông gơ bàn tay lên cao ngăn lại. “Đừng kêu tôi là ông nữa, tôi già rồi, nhận không nổi. Mọi người nghe cho kỹ, kể từ bây giờ, nhà này chỉ có duy nhất một đứa cháu, đó là Gia Ái. Còn hai vị, làm ơn nhanh chóng đi khỏi đây giùm và tốt nhất là đừng bao giờ để tôi nhìn thấy nữa.”

Một cơn chấn động lan tỏa, nét thẳng thốt xuất hiện trên gương mặt của tất cả những người trong phòng ngoài trừ chính ông và Minh Hy, anh chỉ đứng lẳng lẳng lắng nghe, vẻ trầm mặc buồn bã.

“Cha! Cha không thể làm vậy được. Dù Minh Thành có phạm sai lầm, nhưng dù sao nó cũng là cháu ruột của cha, là con trai con mà.” Chú út là người đầu tiên lên tiếng, nét lo lắng sợ sệt.

Ông nội bật cười xoay mặt về người vừa nói: “Nó là con trai anh nhưng không còn là cháu tôi nữa. Vì tài sản, tiền bạc mà chuyện gì cũng dám làm, tôi làm sao xứng là ông nó được. Anh thấy không nỡ thì cuốn gói đi theo luôn đi.” Câu nói phát ra mang đủ sức mạnh để bất cứ ai chùng bước, vậy nên chú út lúc này hoàn toàn câm nín phải cúi thấp đầu.

Ông nội xoay sang phía Gia Ái, hạ giọng xuống:

“Gia Ái! Ông xin lỗi, là ông không biết dạy con cháu, để nó đối xử tệ bạc với con. Nhưng mà từ bây giờ sẽ không như vậy nữa. Ngày mai, ông sẽ bảo người soạn đơn ly hôn. Sau này con không cần dính líu gì với nó nữa.”

Lời ông nói làm cô tròn mắt ngạc nhiên, ly hôn vốn là ý định của cô nhưng không phải vì lý do hay trường hợp này.

“Không được!” Tiếng phản đối đó không thuộc về cô mà là Minh Hy. “Con sẽ không ly hôn với Gia Ái! Dù cho ông có lấy đi tất cả mọi thứ của con, con cũng sẽ giữ lại cô ấy.”

“Để làm gì?” Ông giễu cợt. “Để tiếp tục dẫn vật con bé sao?”

“Con biết mình đã sai. Con nhất định sẽ bù đắp cho cô ấy. Vậy nên việc ly hôn con không thể chấp nhận được.” Giọng anh hằn sâu sự kiên định, trong khi đó lòng Gia Ái thoáng chút vui mừng nhưng rồi cô nhắc mình phải nhìn vào hiện thực. Đây có lẽ là cách duy nhất khiến anh đồng ý ký vào giấy ly hôn.

“Thật xin lỗi! Nhưng tôi e rằng cậu không xứng. Bây giờ Gia Ái không những là chủ tịch của An Vinh mà còn là người thừa kế của Trung Dương. Cậu có tư cách đó sao?”

“Nó có!” Cha Minh Hy lớn tiếng nói, thu hút hết ánh nhìn xung quanh. “Sao nó lại không có được trong khi nhờ cha nên nó mới như vậy?”

Ông nội không lên tiếng, im lặng chờ nghe những lý lẽ của đứa con trai trưởng.

“Cha ở đây nói nó không đủ tư cách, trong khi cha cũng có hơn gì nó đâu? Chẳng phải trước kia cha cũng vì người đàn bà này mà dẫn vật mẹ con sao?” Bác Hoàng chỉ tay về phía bà nội, lập tức ánh mắt ông nội như có tia lửa phóng ra.

“Ăn nói cho cẩn thận!”

“Con nói sai sao?” Bác Hoàng tiếp tục. “Ngày xưa, cha vì bà ta mà luôn lạnh nhạt với mẹ con, sau đó còn sinh ra đứa nghiệt chủng này, để mẹ uất ức mà chết. Gia Ái bây giờ vẫn sống tốt lành, cha nói xem cha với Minh Hy ai tốt hơn ai?”

“Mày!” Ông nội tức giận đến nỗi đứng không vững phải nhờ bà đỡ.

“Chưa hết!”

“Được rồi ông!” Bà Ngọc khuyên can chồng mình.

“Chưa! Bây giờ con mình cũng sắp bị đuổi rồi. Cứ nói hết một lần đi.” Bác Hoàng phẫn uất. “Cha cùng người đàn bà này sinh ra nó nên mới có đứa cháu mất dạy như vậy, rõ ràng là bọn họ hãm hại Minh Hy.

Nếu không vì chúng mọi chuyện sẽ không ra nông nổi này, cha ở đây lại trách phạt hai đứa như nhau. Vốn dĩ cha luôn thiên vị như vậy. Giống như ngày mẹ nhắm mắt, cha cũng vì bà ta phải sinh con mà bỏ rơi mẹ. Đều là các người nợ chúng tôi.” Tia máu hiện rõ trong mắt của bác Hoàng, bao nhiêu tủ nhục và uất hận trong lòng đều tuôn ra. “Nói đuổi? Đuổi Minh Hy đi để người đàn bà không biết xấu hổ này lấy hết tài sản chứ gì? Từ đầu đến cuối bà luôn nói coi tôi như con trai ruột, vậy mà lại nuôi dạy con cháu mình hãm hại người nhà tôi. Bà đúng là độc như rắn rết.”

“Đủ rồi! Tao nói đủ nghe chưa?” Ông nội lên tiếng, giọng lạc đi vì cả sốc lẫn phần nộ, cuối cùng ông ngã quỵ xuống. Bà nội và Gia Ái là hai người phản ứng nhanh nhất.

“Con đưa ông đi bệnh viện ngay!” Cô lo lắng nói, cố gắng dìu ông dậy.

“Không cần! Chuyện nhà này tự chúng tôi biết lo.” Minh Thành chạy đến giằng tay cô ra nhưng rồi lại bị Minh Hy xô ngã.

“Mày thử đựng đến cô ấy một lần nữa xem.” Anh cảnh cáo. Minh Thành vừa định đáp trả thì bà nội gằn giọng can ngăn.

Sau một hồi hỗn loạn cũng đưa được ông nội lên xe đến bệnh viện. Ngồi trước phòng cấp cứu Gia Ái im lặng nhìn xuống chân, cô không ngờ mọi việc lại thành ra thế này. Vốn chỉ là chuyện của cô và Minh Hy, nhưng giờ đây cả gia đình đều đang gây chiến. Lúc này, rốt cục là có nên ly hôn hay không?

Chương 43. QUÁ TRỄ

Phù thủy dựng nên bức tường gai, chỉ mong hoàng tử nhìn mình một lần. Đến cuối cùng nụ hôn của hoàng tử vẫn dành cho công chúa.

“Tim của bệnh nhân vốn đã yếu lại bị kích động mạnh dẫn đến tình trạng bị sốc. Tuy đã qua khỏi nhưng bệnh nhân phải ở lại theo dõi thêm. Trong thời gian tới đừng để ông ấy xúc động mạnh. Lát nữa các vị có thể đến thăm rồi!”

“Cảm ơn bác sĩ!” Bà nội nói trong nước mắt. Vị bác sĩ khẽ gật đầu rồi rời đi.

Mọi người trong nhà họ Ngô bên ngoài đều tỏ vẻ nhẹ nhõm lẫn vui mừng nhưng trong lòng tâm tư khó đoán. Đợi thêm nửa tiếng thì tất cả cùng đến trước phòng bệnh của ông nội.

“Mày định làm gì?” Bác Hoàng hỏi Minh Thành khi hắn định bước vào phòng. “Ông đã nói rõ không muốn thấy mặt mày nữa, mày không có tư cách vào đó!”

“Anh hai!” Chú út lên tiếng, vẻ nham hiểm hiện rõ trong mắt. “Nếu không phải là anh thì cha cũng không giận đến mức ngắt xỉu. Theo em anh mới chính là người không cần vào thăm.”

“Mày nói cái gì đồ con hoang?” Bác Hoàng đáp trả lập tức.

“Anh!”

“Đủ rồi!” Giọng bà nội đầy tức giận, âm điệu mạnh mẽ khiến mọi người im bật. “Hai đứa có phải muốn ông ấy vừa tỉnh lại thì đã sốc thêm lần nữa không?”

Những người vừa tham chiến nghe vậy thì thôi việc tranh cãi, chỉ dùng ánh mắt sắc nhọn xoáy vào đối phương. Người xóa tan bầu không khí đầy lửa đỏ này là Minh Hy.

“Con về nhà trước!” Anh trầm mặc nói, không muốn khiến ông tức giận thêm nữa. Gia Ái đứng đó nhìn theo dáng anh, cô hiểu anh đang buồn khổ, nhưng lại không biết bản thân nên làm gì.

Ông nội lúc này nằm bất động trên giường, trên gương mặt già nua hằn rõ vẻ mệt mỏi. Thấy ông như vậy Gia Ái bất chợt nhớ đến cha mình, những người yêu thương cô đều lần lượt trở thành thế này, chẳng biết là do cô cao số hay quá bất hạnh.

“Mấy đứa về nhà đi! Mẹ sẽ ở lại với ông ấy.” Bà nội ôn hòa nói. “Gia Ái! Con giúp bà đem một ít vật dụng cần thiết đến nhé!”

“Dạ!” Cô gật đầu, quay người bước ra ngoài. Bên cạnh bác Hoàng đang bị vợ mình kéo khỏi phòng.

Một mình trong phòng ông nội, Gia Ái cẩn thận lựa chọn những thứ cần mang vào viện, vừa đặt chiếc áo ấm của ông vào túi xách thì cửa phòng mở ra.

“Gia Ái!” Bà Ngọc lên tiếng gọi, giọng lưỡng lự. “Gia Ái! Mẹ đến muốn nhờ con một việc!”

“Dạ được! Mẹ nói đi!” Cô nhỏ nhẹ.

Bà Ngọc ngược lên nhìn Gia Ái, vẻ khẩn thiết rưng rưng. Rồi bà đưa tay nắm chặt lấy bàn tay cô, lời nói vang lên cùng nước mắt.

“Gia Ái! Mẹ xin con, con có thể dừng ly hôn với Minh Hy không?”

Tuy đã đoán được những tình hình thế này vẫn quá khó xử, Gia Ái lúng túng không biết phải phản ứng thế nào.

“Mẹ biết! Mẹ biết nó có lỗi với con nhiều lắm, nhưng mà Gia Ái... nếu bây giờ con ly hôn với Minh Hy thằng bé sẽ mất tất cả, gia đình này cũng sẽ tan nát. Con cũng thấy rồi đó, Hy nó nói sẽ bù đắp cho con, mẹ biết nó nói được làm được. Ái ơi mẹ xin con mà! Bỏ qua cho nó thêm một lần đi, chỉ lần này thôi!” Bà thổn thức từng hồi. “Mẹ không thể nhìn thấy thằng bé bị đuổi đi! Con có trách thì cứ trách mẹ, là mẹ không biết dạy nó, là lỗi của mẹ!” Bà Ngọc vừa nói vừa dấm vào ngực mình, nhưng bà không thấy đau, bởi nỗi đau khi nhìn thấy chồng con mình như vừa rồi đã lấn át tất cả.

“Dừng mà mẹ!” Gia Ái cố gắng ngăn bà lại.

“Gia Ái! Làm ơn hứa với mẹ đi! Dừng rồi bỏ Hy vào lúc này. Làm ơn đi con!” Bà Ngọc nói rồi đột ngột quỳ sụp xuống, Gia Ái cũng vì vậy mà quỳ theo. Cô bối rối, hoàn toàn bối rối. Cứ nghĩ đây là cách có thể giúp cô ly hôn nhưng bây giờ lại thành ra bó buộc cô duy trì mối quan hệ này. Nếu như đồng ý với bà, cô sẽ phải đối mặt với những việc sắp tới thế nào đây? Nhưng nếu từ chối... nhìn bà như vậy, cô không thể từ chối.

“Mẹ đứng dậy đi rồi nói!” Cô ân cần.

“Con không đồng ý thì mẹ sẽ tiếp tục quỳ.”

Gia Ái nhìn đôi mắt cương quyết của bà, khẽ gật đầu:

“Con hứa với mẹ. Nhưng mà... đến khi chuyện này qua đi thôi!”

“Được!” Bà Ngọc cười trong nước mắt, theo lực cô đỡ mà đứng dậy. “Chỉ cần con hứa là được. Cảm ơn con Gia Ái! Thật sự cảm ơn con.” Bà nói liên tục, dù lời hứa của cô không trọn vẹn nhưng bà tin với việc con trai mình quay đầu lại, Minh Hy có thể thay đổi mọi chuyện.

Minh Hy uống nhiều đến nỗi đi không vững nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Anh nhớ rõ từng chuyện đã xảy ra, nhớ những giọt nước mắt cô rơi, nhớ cả những lời cô từng nói. Anh đã làm gì? Đến giây phút này mọi thứ giống như một giấc mộng mơ hồ mà anh vừa tỉnh lại, chỉ khác là nó không thể nào biến mất như chưa từng tồn tại. Anh không tự trách, anh hận mình. Cô đã nói mọi chuyện cô làm đều vì yêu anh, nhưng anh như mù như điếc không hề nghe thấy, chỉ biết ôm lấy những lý lẽ của bản thân. Anh nợ cô, quá nhiều ột đời. Cô chưa từng thay đổi, nhưng không thể là cô bé hồn nhiên ngày trước nữa. Bởi vì chính anh đã mang bóng đêm đến, khiến cho nụ cười kia biến mất và đôi mắt xinh đẹp nhuộm một màu sẫm muộn.

Hôm nay anh lớn tiếng nói không thể từ bỏ cô, nhưng lúc này đây anh lại thấy xấu hổ, tư cách ông nội nói, anh quả thật không còn nữa. Thì ra khi hải âu đang cánh bay đi, thứ bỏ lại không phải chiếc lồng sắt mà là chốn dừng chân. Anh khao khát có cuộc đời tự do, mong thực hiện hoài bão, nhưng nào hay biết có một thứ còn quan trọng hơn thế.

“Anh Hy!” Gia Ái nhỏ nhẹ gọi khi thấy Minh Hy bước qua cửa. Cô biết anh đang đau khổ, lúc này không thích hợp cho việc tính toán thiệt hơn. Sau khi rời bệnh viện cô đã trực tiếp về nhà, chỉ sợ anh xảy ra chuyện gì.

Minh Hy đứng trước bậc thềm nhìn cô. Người con gái trước mặt vì anh có thể làm mọi chuyện nhưng anh có thể làm gì cho cô?

“Anh không sao chứ?” Gia Ái chậm rãi đến trước mặt anh, gương mặt mang vẻ lo lắng.

Minh Hy bật cười, tiếng cười chua chát lẫn đau đớn.

“Gia Ái!” Giọng anh bi ai, ánh mắt chất chứa đầy buồn thương. “Tôi biết làm gì với em đây? Sao em lại có thể ngốc ngếch như vậy? Sao lại yêu một kẻ như tôi?”

“Em vẫn luôn nói mình ngốc mà!” Cô nói nhẹ như không. “Anh say rồi, vào phòng nghỉ ngơi đi! Có chuyện gì cứ để mai tính.”

“Tôi không say! Hơn lúc nào hết, tôi rất tỉnh táo. Tôi đã say lâu như vậy cũng đã đến lúc phải tỉnh lại.” Anh nhìn cô, đôi mắt cương nghị đã đỏ hoe, phút chốc làm cô đau lòng. “Gia Ái! Em nói tôi biết... em có phải vẫn muốn ly hôn không?”

Câu hỏi mang ý nghĩa gì, cô suy xét thật kỹ. Nhìn ánh mắt anh cô biết nếu mình nói phải anh sẽ làm theo ý cô, nhưng còn lời hứa kia, họ không thể ly hôn lúc này. Dù có bao nhiêu uất hận cô cũng không thể để anh mất tất cả. Cho tới khi cô khiến Ngô Minh Thành không gượng dậy nổi, anh nhất định phải ở lại nhà họ Ngô.

“Không phải! Em không muốn ly hôn nữa.”

“Tại sao?” Minh Hy hỏi, gương mặt ánh lên nét vui mừng.

“Vì...” Cô lúng túng. “Chẳng phải anh nói dù mất hết mọi thứ vẫn muốn giữ lấy em sao? Vậy nên em không đi nữa!”

Một nụ cười hiện ra trên khuôn mặt Minh Hy, anh vòng tay ôm cô vào lòng, ghì chặt lấy. Phải! Mất tất cả cũng không sao! Anh không ngại làm lại từ hai bàn tay trắng, chỉ cần có người con gái này bên cạnh, anh sẽ không lo lắng gì cả.

“Gia Ái! Anh xin lỗi! Thật sự xin lỗi em!” Minh Hy nói với tất cả sự chân thành mình có, hôn lên mái tóc cô.

Gia Ái không trả lời, chỉ nép vào lòng anh, vùi người trong vòng tay rắn chắc. Chuyện đến nước này kế hoạch ban đầu đã gần như sụp đổ, cô phải thay đổi phương án, phải hạ gục Ngô Minh Thành càng sớm càng tốt, sau đó là rời khỏi nơi này, rời khỏi anh.

Minh Hy dịu dàng thì thầm:

“Sau này anh sẽ không để em khóc nữa. Nhất định sẽ bảo vệ cho em thật tốt.”

“Em biết!” Cô khẽ gật đầu.

“Em biết anh sẽ làm vậy, chỉ tiếc là đã quá trễ!”

17. Chương 44 - 45 - 46

Chương 44. NƯỚC MẮT

Phù thủy khóc, nước mắt chảy như máu con tim.

Gia Ái đứng trầm ngâm nhìn cánh cửa phòng bệnh, cô đứng như thế đã rất lâu, biết rõ mình nhất định phải vào nhưng lại không hề muốn. Bước qua cánh cửa này mọi chuyện sẽ không thể nào trở về như cũ nữa. Gia Ái nhắm mắt lại, lấy hết can đảm rồi đẩy cửa vào.

“Ông nội!” Cô nhẹ nhàng chào và ông mỉm cười ngay.

“Ngoan! Lại đây ngồi đi!”

Gia Ái bước từng bước đến, trái tim đập dồn dập chỉ mong ngăn lý trí lại. Cô ngồi xuống cạnh ông, cẩn trọng mở lời.

“Ông! Con có việc muốn nói với ông!”

“Được! Nhưng nếu liên quan đến Minh Hy thì không cần nói gì cả!” Ông đã sớm đoán được ý định của cô. “Gia Ái! Đủ rồi con! Con hy sinh cho nó đủ rồi. Bây giờ con phải biết sống cho mình.” Ông bỏ quyển sách trên tay xuống, nét mặt nghiêm nghị lẫn ân cần. “Con cho rằng ông không biết hai đứa trước nay đều diễn kịch sao? Ông biết hết, chỉ là ông không muốn vạch trần. Ông cứ nghĩ đó là vì thằng Hy bị gia đình ép buộc, và theo thời gian nó sẽ nhận ra ai tốt với mình rồi hồi tâm chuyển ý mà yên ổn sống bên con. Nhưng ông thật không ngờ nó lại đối xử với con tệ bạc đến vậy. Ông già này có lỗi với con, càng có lỗi với ông nội con. Thật ông không biết lúc chết đi gặp lại ông con phải ăn nói thế nào nữa. Thằng Hy không xứng đáng với con đâu!”

Ông nội kết thúc câu với tia buồn bã, còn ở đây, Gia Ái chỉ muốn chạy trốn, quên hết tất cả đi, để có thể sống ích kỷ một đời, nhưng câu trả lời vẫn là không thể.

“Không phải anh Hy không xứng với con... mà là con không xứng với anh ấy.” Cô ghen ngào. “Ông nội! Con xin lỗi!”

Nét ngờ ngàng cùng lo lắng hiện rõ trên gương mặt ông nội.

“Con xin lỗi chuyện gì?”

“Con... con không phải họ Huỳnh, con không phải con ruột của ba. Là... là do mẹ cùng người đàn ông khác sinh ra.” Những giọt lệ lăn dài trên đôi má, khóe mắt cay xè đi vì đau đớn. “Vậy nên đừng nói là người thừa kế của Trung Dương, đến cả vị trí chủ tịch An Vĩnh con cũng không có tư cách ngồi. Người ông đó... không phải là ông con, con nhiều nhất cũng chỉ là một kẻ mạo nhận. Một đứa con hoang.” Gia Ái bật ra tiếng khóc, cúi đầu nhìn xuống vì không dám đối diện với ông.

Không gian lúc này trở nên tĩnh lặng, nước mắt cô vẫn đang rơi nhưng không có âm thanh thổn thức.

“Tĩnh Thanh có biết chuyện này không?” Giọng ông nội điềm tĩnh vang lên sau một hồi lâu. Không phải lời trách móc hay tiếng chửi mắng, đơn thuần chỉ là một câu hỏi. Nhìn cái gật đầu lặng lẽ của cô, ông nói tiếp. “Sao con lại nói với ông? Con có thể giấu chuyện này đi. Mãi mãi sống với tư cách con gái họ Huỳnh. Sao nhất định phải làm vậy?” Ông nội nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ thân tình. “Vì nó đúng không? Con lại vì Minh Hy... Gia Ái! Ông già rồi, sống quá lâu rồi nên nhìn người cũng chính xác hơn. Không phải ông chưa từng nghi ngờ về thân phận của con, nhưng đời người... có rất nhiều thứ quan trọng hơn một bản xét nghiệm DNA. Ông là người từng trải, ông hiểu chuyện thằng Thanh làm.”

“Ông nội!” Giọng cô tha thiết.

“Con có phải họ Huỳnh không, chuyện đó vốn không quan trọng bằng mười mấy năm tình ông cháu giữa chúng ta. Còn nữa, chuyện này đừng bao giờ để người khác biết. Ông tin Tĩnh Thanh hiểu rõ những gì mình làm. Một khi nó coi con là con gái mình thì con chính là như thế!” Ông nội kết thúc câu với sự kiên định. Ông biết cô phải rất khó khăn mới nói ra chuyện này, ông cũng tin đứa cháu trước mặt là người xứng đáng để ông đối xử như vậy.

“Cảm ơn ông!” Gia Ái đưa tay lau qua loa đôi má, ánh mắt thành khẩn thoát thành lời.

“Không sao rồi!” Ông an ủi. “Chuyện của Minh Hy ông sẽ suy nghĩ lại. Con về trước đi!”

Cô ngoan ngoãn gật đầu rồi bước ra ngoài. Tình thân, cô cuối cùng cũng hiểu, không phải là máu thịt mà chính là tình cảm xuất phát từ trái tim.

“Mọi thứ đều đã sẵn sàng. Chủ tịch muốn khi nào thì tiến hành?” Trợ lý Phương hỏi, anh đang ngồi trong văn phòng với Gia Ái.

Cô đáp: “Càng nhanh càng tốt. Em muốn giải quyết dứt khoát một lần.”

“Được! Tôi sẽ làm theo ý cô.” Trợ lý Phương vừa đi đến cửa đã nghe giọng cô.

“Anh Phương! Xin lỗi vì đã kéo anh vào việc này.”

Anh xoay người lại, chậm rãi đáp: “Tôi nợ chủ tịch Thanh rất nhiều ân nghĩa, giúp cho cô chỉ là việc nên làm.”

Sau khi trợ lý Phương rời đi, Gia Ái xoay ghế lại đối diện với tấm kính. “Con xin lỗi ba! Lại làm trái những nguyên tắc của ba.”

Quá nhiều việc, quá nhiều điều phải suy nghĩ, Gia Ái lúc này mệt mỏi quay về nhà, tâm trạng nặng trĩu như mang đá trong tim. Bước ngang qua phòng khách, bắt chợt một tập văn kiện làm cô chú ý.

“Em về rồi sao!” Minh Hy vừa từ phòng mình đi ra.

Gia Ái khẽ gật đầu:

“Anh chuẩn bị hồ sơ xin việc thế này... tức là anh thật sự từ bỏ Trung Dương?”

Anh mỉm cười ôn hòa bước đến gần cô, đưa tay nhẹ nhàng vén tóc cô ra phía sau. “Phải. Từ bây giờ anh sẽ tự dựa vào bản thân. Nhưng em yên tâm, anh vẫn có thể lo lắng vợ mình được. Không để cô ấy thiệt thòi đâu.”

Cô vì lời anh nói mà phì cười, nhưng trong lòng chẳng hề vui vẻ. Gia Ái quyết tâm không để anh làm vậy, nhất là từ bỏ tất cả vào tay Ngô Minh Thành. Cô biết hẳn sẽ không dễ dàng ra đi như vậy, chuyện hăm hại anh lần nữa là chắc chắn.

“Gia Ái!” Tiếng gọi làm cô rời bỏ những suy nghĩ trong lòng, lập tức nhận ra vòng tay anh đang bao quanh mình. Âm điệu của Minh Hy dịu dàng. “Anh thật sự rất cảm ơn em. Vì tất cả mọi thứ và vì em vẫn bên anh lúc này.”

Anh nhìn cô, đôi mắt chất chứa đầy trù ối. Không biết bao nhiêu lần, bao nhiêu thời gian cô mong ước nhận được ánh mắt này từ anh. Nhưng giờ đây cô lại sợ phải nhìn thấy, cô sợ mình sẽ không thể thoát ra được. Anh lúc này rốt cục có yêu cô không cô không dám hỏi, chính bản thân cô cũng không xác định được mình mong câu trả lời là gì. Không phải cô không cảm nhận được sự quan tâm của anh, chỉ là cô không rõ giờ đây thứ nào nhiều hơn, là trách nhiệm hay tình cảm. Ngô Minh Hy mà cô biết chắc chắn sẽ vì những gì cô làm cho anh mà sẵn sàng đền đáp, nhưng ngay cả khi vì anh yêu thương cô, cô biết mình không thể chấp nhận.

“Em sao vậy?” Anh hỏi, đưa tay áp lên má cô.

“Em chỉ cảm động thôi!” Cô viện cớ cho qua.

Anh gật đầu, ánh mắt thăm thẳm vẫn không rời khỏi gương mặt người đối diện. Rồi thật chậm rãi anh cúi xuống hôn cô. Nhưng trước khi môi họ chạm nhau, Gia Ái xoay mặt tránh sang.

“Em mệt rồi! Em về phòng trước.” Cô nói nhỏ, khẽ lách khỏi vòng tay anh.

Sau tiếng đóng cửa cô bước đến trước tấm gương, nhìn mình thật lâu rồi lại khóc, không hề có tiếng nước mắt, cô một lần nữa khóc cho bản thân.

Khi bạn đứng trước gương cái bạn thấy chính là bản thân mình, không che giấu, không dối trá, tất cả phô bày trước mặt. Chỉ riêng bạn với lương tâm.

Chương 45. ĐÒN QUYẾT ĐỊNH

Hoa hồng đen tàn phai từng cánh, làn nước trong hóa đục từ lâu.

Gia Ái ngồi một mình uống trà trong văn phòng, dáng điệu cô rất nhàn nhã thoải mái, khác hẳn với tâm trạng mấy hôm trước. Trên bàn làm việc, một tờ báo được đặt ngay ngắn với tiêu đề nổi bật “CÔNG TRÌNH LIBRA ĐỔ SỤP, PHẦN MÓNG BỊ RÚT RUỘT NGHIÊM TRỌNG”. Nội dung bài báo khái quát lại toàn bộ sự việc công trình xây dựng khu nhà ở cao cấp Libra bất ngờ xảy ra vấn đề. Toàn bộ công trình bị sụp

lún bởi phần nền móng không đủ khả năng chống đỡ sức nặng của khối kiến trúc bên trên. Tuy không để lại hậu quả về người nhưng thiệt hại rất lớn. Đặc biệt hơn nữa đây là công trình có đến chín mươi phần trăm là vốn đầu tư nước ngoài, và những nhà đầu tư này đã yêu cầu phía chính quyền điều tra thật gắt gao xem vấn đề nằm ở đâu. Sau hơn một tuần điều tra, giám đốc của công ty Đại Lộc, nhà cung cấp vật liệu cho Libra, Ngô Minh Thành chính thức bị bắt giữ. Nguyên nhân là do anh ta đã cung cấp những vật liệu với chất lượng kém hơn rất nhiều so với loại mà công trình yêu cầu. Phía cảnh sát cho biết anh ta đã xuất những vật liệu cao cấp nhưng khi đến nơi thì chúng đều bị thay thế bằng loại thứ phẩm. Đây rõ ràng là hành động lừa đảo và phía chủ đầu tư đã quyết định khởi tố công ty Đại Lộc. Ông Trần Nghĩa Triều, đại diện của phía nhà thầu, công ty Farker đã thừa nhận sai sót trong quá trình giám sát thi công và ông cũng đã từ chức. Hiện nay đã có đầy đủ bằng chứng chứng minh Ngô Minh Thành đã cố ý rút ruột công trình, thay đổi chất lượng vật liệu và nếu như bị chính thức buộc tội, công ty Đại Lộc sẽ phải bồi thường một khoản tiền không nhỏ cùng với việc giám đốc Ngô Minh Thành phải đối mặt với án tù.

“Mời vào!” Gia Ái nói khi nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Chủ tịch! Tôi đến gửi cô bản kế hoạch cho năm mới.” Trợ lý Phương đặt một xấp tài liệu lên bàn, ánh mắt bất chợt dừng lại trên tờ báo.

Gia Ái đẩy tờ báo về phía đối diện. “Mọi việc suôn sẻ hơn tưởng tượng, em đã chuyển tiền cho ông Triều rồi!”

“Ông ta sẽ không làm khó cô chứ?”

“Anh yên tâm, là em giúp ông Triều dàn xếp với chủ nợ, ông ta thoát được món nợ cờ bạc này thì đã phải tạ trời tạ đất rồi, sao lại còn dám giở trò. Hơn nữa, lại còn nhận thêm được một khoản tiền mà!”

Trợ lý Phương gật đầu, vẻ an tâm hơn.

“Tiếp theo chủ tịch định làm gì?”

“Không cần làm gì nữa. Chờ xem anh ta trả giá là được!” Cô bình thản nói. “Chuyện ngày hôm nay là quả báo của anh ta. Không vào tù thì cũng không còn mặt mũi ở lại Trung Dương.”

Sau một lúc im lặng, trợ lý Phương lên tiếng:

“Chủ tịch! Gần đây tôi thấy cô rất lạ, giống như sắp rời đi vậy. Tôi cũng có nghe nói cô đã đến gặp phó tổng nhờ anh ấy coi sóc An Vĩnh.”

“Em... em đúng là phải đi.” Giọng cô trầm xuống. “Vậy nên những việc ở đây mong anh giúp em.”

“Cô đi bao lâu?”

“Em cũng không biết nữa, nhưng có lẽ là rất lâu.” Gia Ái nói với một nụ cười nhẹ. Trợ lý Phương nhìn nét mặt cô chỉ khẽ gật đầu rồi xin rời đi trước. Anh cũng chẳng hỏi nguyên nhân cô ra đi, vì thật lòng anh nghĩ như vậy cũng tốt. Cô quá trẻ để gánh vác quá nhiều, quá vất vả. Tuy về đời tư họ không thân thiết với nhau lắm nhưng anh có thể nhận ra cô chưa lúc nào vui vẻ khi ở đây. Đến một nơi khác biết đâu cô sẽ có thể lấy lại nụ cười ngày xưa.

Gia Ái bước từ phòng mình ra, ánh mắt bị bản tin trên tivi thu hút. Họ đang nói về công trình Libra và những người phải chịu trách nhiệm cho vụ việc nó đổ sập bất ngờ. Cô dời mắt đi tập trung vào gương mặt Minh Hy. Có thể thấy rõ anh không hề vui vẻ gì khi Ngô Minh Thành bị bắt.

“Gia Ái!” Anh gọi khi nhìn thấy cô. “Em đến đây!”

Cô cười nhẹ, đưa tay nắm lấy tay anh rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Em thấy anh không vui! Vì việc của Minh Thành sao?”

Minh Hy nhìn lên màn hình một giây rồi thở dài.

“Anh lớn lên cùng nó, nhưng anh không ngờ nó lại là người như vậy. Vì danh lợi... mà chuyện gì cũng có thể làm.”

“Em thì không bắt ngờ, từ nhỏ em đã biết Minh Thành không phải người đơn giản. Cậu ấy rất thông minh, cũng rất biết tính toán. Chỉ là... bị lòng tham làm mờ mắt.” Gia Ái nhẹ nhàng nói. Cô chính vì biết Ngô Minh Thành tham lam nên mới giằng cái bẫy đó. Ban đầu ông Triều nói điều anh ta cần làm chỉ là ký hóa đơn xuất hàng, nhưng khi lợi nhuận lên quá cao, lừa anh ta đứng tên mua vật liệu thứ phẩm cũng không quá khó khăn. Để cái bẫy hoàn hảo hơn, Gia Ái đã bảo ông Triều cứ tiến hành xây dựng như bình thường, sau đó dựa vào chỉ số an toàn mà các kỹ sư tính toán để đoán ra đến lúc nào phần nền không thể chịu nổi sức nặng của công trình. Và khi gần đến thời điểm đó cô để ông Triều tiến hành xây dựng tầng cuối cùng bên cạnh việc vận chuyển những phần kiến trúc nặng nề lên trên. Không quá sai lệch, chỉ trong một đêm tất cả đều sụp đổ, Ngô Minh Thành cũng vì vậy mà không thoát khỏi trách nhiệm. Với kết quả này anh ta sẽ không bao giờ có thể quay lại Trung Dương, cô cuối cùng cũng thắng.

Chuyện này một phần cũng phải cảm ơn Hà Văn Đông, nếu không phải cô đi tìm người giải quyết việc giải tỏa khu đất Eastern Star thì cũng không quen ông Triều, để rồi từ ông ta mà dựng nên màn kịch lớn này.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Anh nhìn cô thắc mắc.

Gia Ái cắn nhẹ môi lưỡng lự rồi nói:

“Anh Hy! Lúc này em có ghé thăm ông. Ông nội muốn gặp anh... là vì Trung Dương. Bây giờ Minh Thành đã như vậy, ông cũng không suy tính gì nữa, chỉ muốn anh về lại đó.”

“Anh sẽ không về!” Minh Hy đáp, nét mặt anh nghiêm túc.

“Nhưng mà...”

“Gia Ái!” Anh cắt ngang. “Em cũng biết anh vốn không thích việc gia đình anh và nhà chú út tranh giành tài sản mà. Không có Trung Dương anh cũng có thể tự lập nghiệp được.”

“Em biết!” Cô cau mày khó xử, cố gắng thuyết phục anh. “Nhưng Trung Dương bây giờ vì vụ việc của Đại Lộc mà bị ảnh hưởng, ông nội lâm bệnh nặng, Minh Thành thì xảy ra chuyện, chú út với cha lại trở mặt thành thù. Anh không về thì ai sẽ cáng đáng tập đoàn đây? Anh Hy, nghe lời em đi mà!”

Minh Hy nhìn gương mặt khẩn thiết của người con gái trước mặt thì chỉ im lặng, anh biết những gì cô nói đều rất có lý, nhưng quay về... sự việc sẽ không dễ dàng như vậy. Ngược lại, Gia Ái lại thấy chút hy vọng cho chuyện này ở anh.

“Anh Hy! Chẳng phải anh đã hứa sẽ không bao giờ để em khóc nữa sao?” Cô bắt đầu giở trò. “Nếu anh không đồng ý thì em sẽ lập tức khóc, đều là lỗi của anh cả.”

Minh Hy phì cười, đưa tay nhéo má cô nhẹ nhẹ.

“Em học đâu ra cách thuyết phục người khác kiểu này vậy?”

“Vậy anh có hứa không?” Gia Ái mè nheo, cô nhất định không bỏ cuộc.

Minh Hy thấy vậy thì vòng tay quanh eo cô, kéo về phía mình, âm điệu mang ý vui đùa: “Anh có một điều kiện.”

Câu nói làm Gia Ái nghiêng đầu thắc mắc, trong lòng có hơi chột dạ. Anh dịu dàng vuốt tóc cô, cất giọng đề nghị.

“Bà xã! Chúng ta kết hôn gần một năm rồi, nếu vẫn chia phòng ra ngủ hình như là không đúng lắm.”

“Hả?” Cô nói khe khẽ.

“Ý anh là... nếu em dọn qua đây thì anh sẽ suy nghĩ lại.” Minh Hy nói với một nụ cười.

Trong khi đó Gia Ái lúc này đang than thầm trong lòng, tự trách mình quên mất người đối diện còn có một bộ mặt khác. Bây giờ nói là dọn qua ngủ, chỉ có trời mới biết anh có chịu ngủ hay không.

“Em trả lời sao?” Anh hỏi thúc, ánh mắt cương chiêu.

“Chuyện này...” Gia Ái ngập ngừng. “Em có việc cần làm, để sau rồi bàn đi!”

Cô nói xong liền đứng dậy xoay người bỏ vào phòng. Minh Hy ở đây nhìn theo, nụ cười dần chuyển thành nét thâm trầm khó đoán.

Chương 46. TỘI ÁC

Em là Maleficent mất đi đôi cánh, vì yêu anh em không còn cánh nữa.

Gia Ái ngồi ngắm chiếc đồng hồ quả lắc trang trí trên bàn, lẩm nhẩm đếm số lần nó gõ nhịp. Phía đối diện, bác Hùng đang xem xấp kết quả xét nghiệm. Qua chiếc kính nửa vàng trắng, bác liếc nhìn cô, tự hỏi thái độ này là gì. Cô thậm chí chẳng có chút căng thẳng hay lo lắng nào, cứ như việc này hoàn toàn không quan trọng.

“Gia Ái!” Bác Hùng mở lời. “Tình trạng của con đang chuyển biến xấu, nếu có thể thì con nên lập tức đi điều trị. Bác sẽ liên hệ với bạn bác, họ sẽ lo cho con khi sang đó.”

“Con hiểu rồi!” Cô gật đầu. “Những việc ở đây con cũng đã sắp xếp xong. Cuối tuần sau con sẽ đi. Nếu không có gì nữa thì con về trước, khi khởi hành con sẽ liên lạc với bác.”

Gia Ái cúi chào, mang theo bệnh án rồi bước ra ngoài. Cô không hề sợ, cũng chẳng hoang mang, bởi vì cô đã có quyết định và vẫn như xưa nay, cô chưa bao giờ thay đổi quyết định của mình. Gia Ái đưa mắt ngắm nhìn nơi này lần cuối, cánh môi khẽ nở nụ cười, có lẽ sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa, cứ xem cho đủ vậy.

“Ái Ái!” Thành Tâm gọi, nét mặt anh đầy vẻ tha thiết buồn rầu. Từ khi cô thông báo mình muốn ra nước ngoài thì hầu như lúc nào anh cũng mang tâm trạng này.

Gia Ái mỉm cười an ủi. “Dạ! Em mệt mỏi rồi, chỉ muốn đi đâu đó cho thư giãn thôi.”

“Tâm biết, nhưng không có Ái Ái Tâm buồn lắm, với lại sợ bị sắp mớ ăn hiếp nữa.”

“Cũng là anh Thiên thôi! Chị thích anh ấy lắm mà, sợ gì chứ!” Cô vui vẻ nói. “Mà thôi cũng tan ca rồi, chị về trước đi em phải giải quyết một số giấy tờ nữa.”

Thành Tâm lắc đầu:

“Trời tối như vậy, em ở lại một mình Tâm không yên tâm đâu.”

“Chồng em nói sẽ đến đón với lại dưới nhà có bảo vệ mà. Đi đi nha!” Gia Ái dùng giọng điệu em gái nũng nịu thuyết phục. Sau mấy phút kỳ kèo nữa thì Thành Tâm cũng đồng ý ra về. Còn lại một mình, cô bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ. Đến lúc này chuyện ly hôn với Minh Hy gần như không có khả năng vậy nên cô đã quyết định sẽ ra nước ngoài trước rồi nhờ anh Phong đơn phương nộp đơn ly hôn. Cho dù anh không đồng ý thì sau thời gian ly thân tòa án cũng sẽ chấp nhận lá đơn.

Gia Ái lấy vé máy bay trong túi xách ra, tư lự nhìn ngắm. Đây là thứ có thể mang anh khỏi cuộc đời cô. Kể từ ngày mai cô không cần phải suy nghĩ gì nữa, dù rằng cô đơn nhưng có thể sống thanh thản một đời. Những cơn ác mộng... có lẽ sẽ không còn đến nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên, Gia Ái chắc rằng Minh Hy đã đến nên cô cầm túi xách đứng dậy bước ra. Nhưng... người kia là Ngô Minh Thành.

“Ngạc nhiên lắm à?” Hắn nhàn nhã khóa chốt cửa lại. “Không nghĩ rằng tôi được bảo lãnh sao?”

“Cậu đến làm gì?” Cô hỏi, sự đề phòng thể hiện trong giọng nói.

“Làm gì?” Ngô Minh Thành ra vẻ khó nghĩ. “Làm gì nhỉ? Chắc là để chúc mừng chị đó chị dâu! Cuối cùng cũng chơi tôi sát vắn. Là tôi đã đánh giá thấp chị, cái bấy kỳ công như vậy chị cũng nghĩ ra được. Lợi hại!”

“Đừng vòng vo mất thời gian. Cứ trực tiếp vào vấn đề chính đi! Cậu đến đây đâu phải để tán gẫu.” Gia Ái nheo mắt nói.

Ánh mắt Ngô Minh Thành trở nên u ám, giọng mang đầy nộ khí:

“Được! Cô muốn nói chứ gì! Đừng nghĩ tôi không biết chính là cô dựng nên vụ Libra, cũng là cô giật dây ông Triệu. Cố ý hãm hại tôi!”

“Vậy cậu có chứng cứ không?” Gia Ái khoanh tay lại, tựa vào bàn. “Nếu có thì cứ việc tố cáo tôi. Nhưng để tôi nói cho cậu biết. Cậu có ngày hôm nay chỉ có thể trách bản thân cậu mà thôi. Ở đời vốn là có vay có trả. Đừng nghĩ bản thân là người bị hại, vì cậu chỉ là tự làm tự chịu!” Ánh mắt cô kiên định, thật chậm rãi dịch người sang phải, cố gắng ẩn lên nút gọi bảo vệ trên chiếc điện thoại trên bàn

“Là lỗi của tôi sao? Cô nghĩ rằng bản thân vô tội? Để tôi nhắc cô! Cô mới chính là người ác độc nhất. Đừng nghĩ mình có thể lừa gạt được tất cả mọi người, bộ mặt thật của cô tôi đã nhìn ra từ lâu!” Ngô Minh Thành gần giọng.

Câu nói làm Gia Ái dừng cánh tay phía sau lại, thận trọng hỏi:

“Ý cậu là gì?”

Ngô Minh Thành đột nhiên cười vang, tiếng cười mang vẻ chế giễu khinh miệt, tiếp sau đó là ánh mắt như rục lửa soi vào cô.

“Cô lại giả vờ ngây thơ nữa sao? Cô vẫn dùng gương mặt này để đi lừa gạt người khác đúng không? Thật lòng mà nói tôi cũng từng bị lừa. Cô!” Hắn nhấn mạnh từng từ. “Là người giết chết Tường Vân!”

Ngô Minh Thành lại cười, hắn tặc lưỡi đẩy vẻ tán thưởng mỉa mai.

“Ngày cô đến gặp Tường Vân yêu cầu cô ta chia tay với vị anh họ quý báu kia, thay vì vạch trần chúng tôi, tôi đã đoán được cô sợ hắn ta bị tổn thương. Vậy nên... cho dù Tường Vân không ra đi cô cũng sẽ không để lộ chuyện đó. Nhưng để chắc chắn thì tôi vẫn cần một sự bảo đảm.” Hắn bước về phía cô. “Đó chính là lỗi lầm lớn nhất của chị đó chị dâu à! Yêu Ngô Minh Hy. Có lẽ vì cha mình đúng không?” Lại là một nụ cười giễu cợt. “Sau đó... chính là tôi đã bảo Tường Vân hẹn cô ra gặp mặt. Nói rằng cô ta đồng ý ra đi, nhưng cô phải giao lại số chứng cứ đó.”

Hắn dừng lại, nhìn chằm chằm biểu hiện của Gia Ái, nhưng gương mặt cô lúc này không hề thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

“Thật kỳ lạ! Từ hôm ấy tôi không hề có tin tức gì của Tường Vân và... vài ngày sau thì xác cô ta nổi trên sông. Chị dâu! Chị nói xem nguyên nhân có thể là gì?”

Gia Ái không trả lời, im lặng dấu mắt với hắn ta. Bỗng nhiên cô bật cười chế nhạo rồi chuyển sang thành cái nhìn đầy gai nhọn.

“Minh Thành! Một lần nữa tôi hỏi cậu! Cậu có chứng cứ không?”

Nét đùa cợt trên mặt Ngô Minh Thành lập tức đông lại, giọng găm giữ:

“Cô...! Cô đừng tưởng tôi không thể làm gì được cô! Chỉ cần tôi nói chuyện này với ông nội và...”

“Cậu nghĩ họ sẽ tin cậu...” Cô cướp lời. “... hay tin tôi?”

Tia máu nổi cộm lên trong mắt Ngô Minh Thành, chỉ trong tích tắc hắn xông đến điên tiết bóp chặt cổ cô đẩy về sau. Vô tình làm chiếc điện thoại rơi xuống đất.

“Con khốn! Tao sẽ không để mày đắc ý. Nếu mày sẵn sàng hy sinh vì hắn như vậy thì cứ nhất quyết cho chết vì hắn luôn đi!”

Âm thanh thoát ra chỉ là những tiếng thở khó nhọc, Gia Ái cố gắng gỡ tay Minh Thành ra khỏi cổ mình, cảm nhận rõ ràng trái tim đang ngày càng kiệt quệ. Từng giây trôi qua, cơ thể cô bắt đầu tê dại trong khi tay Minh Thành vẫn tiếp tục ra sức.

Giờ phút này bỗng chốc Gia Ái như nhìn lại toàn bộ cuộc đời mình, sự cô đơn lẻ loi của những ngày thơ ấu, sự đau đớn tủi hờn của tình yêu vô vọng và cả những hạnh phúc nhỏ nhoi le lói trong đời. Rốt cục thì cô cũng có thể bỏ đi, nhưng lại theo một cách hoàn toàn khác.

18. Chương 47 - 48 - 49

Chương 47. LỜI SÁM HỐI

Em là cô bé mang đôi giày đỏ, bản nhạc đã kết thúc nhưng điệu nhảy vẫn không ngừng.

Cổ đau nhức, hơi thở dồn dập, trái tim đập điên cuồng, Gia Ái ngồi dưới sàn nhà ngẩng mặt lên theo tiếng gọi.

“Gia Ái! Em sao rồi? Không sao chứ?” Giọng Minh Hy hoảng hốt.

“Anh Hy!” Cô cố gắng lên tiếng, nhưng thay vì là trả lời, Gia Ái giơ tay ra dấu về phía sau lưng anh. Minh Hy lập tức xoay người lại. Ngô Minh Thành đang xông đến chỗ họ. Rồi cả hai bắt đầu trận ẩu đả, Minh Thành lúc này gần như hóa điên, hấn không tiếc tay ra những đòn hiểm ác nhất, trên gương mặt là vết bầm tím vì bị Minh Hy đẩy vào tường khi anh kéo hấn tránh khỏi người Gia Ái.

Cô lúc này rất mệt, điều duy nhất có thể làm là ấn nút gọi bảo vệ rồi cố gắng đứng dậy lui về sau, tránh để Minh Hy lo ỉnh. Lòng cô chỉ thầm cầu mong những người kia đến thật nhanh. Trong lúc giằng co Minh Hy đá vào người Ngô Minh Thành làm hấn lùi lại mấy bước rồi ngã vật ra sau, vào đúng ngay chỗ Gia Ái đứng. Ngô Minh Thành phản ứng rất nhanh, hấn với tay cầm lấy cây dao rọc giấy trên bàn đâm thẳng vào cô.

Bạn biết thế nào là trái tim nguyên vẹn nhưng đau như bị xâu xé không? Bạn biết thế nào là tương lai lẫn quá khứ vỡ thành từng mảnh không? Và bạn có biết thế nào là thế giới trở thành địa ngục không? Đó chính là cảm giác thực tại lúc này, khi nhát dao xuyên qua người anh.

Gia Ái không cần gì nữa, không tính toán so đo hay thù hận, cô chỉ ước chuyện trước mắt là một giấc mơ. Nhưng đây là lần đầu tiên cũng là duy nhất, cơn ác mộng không thể biến mất. Cô ôm lấy anh, chẳng biết thứ đang chảy trên má mình là máu hay nước mắt. Bao nhiêu nỗ lực, tất cả hy sinh có nghĩa là gì khi anh không còn nữa.

Vết máu loang trên áo của Minh Hy làm Ngô Minh Thành tỉnh táo lại, hấn sợ hãi khi ý thức được chuyện mình vừa làm. Hấn hoảng hốt chạy ra cửa vừa lúc hai người bảo vệ đi vào. Nhìn thấy mọi việc họ liền định đuổi theo.

“Mặc kệ hấn, gọi xe cứu thương đi! Làm ơn!” Gia Ái gọi lớn, tiếng nói vang lên nghe như van nài. Minh Hy đã bất tỉnh vì vết đâm sâu đến nỗi chỉ còn lại cán. Cô nâng khuôn mặt đã chuyển sang màu trắng bệch của anh lên, thề rằng hình ảnh này không thể nào là hình ảnh cuối cùng mình nhớ được.

Gia Ái một lần nữa ngồi trước phòng cấp cứu, mắt cô nhìn đăm đăm vào một nơi vô định, trên gương mặt là những vết nước mắt vừa khô đi. Biểu cảm như vô hồn, đầu óc cô lúc này đang nghĩ về điều gì? Cô đang mơ, mơ về một phép màu, để cô có thể thay đổi mọi chuyện. Ngay từ lúc bắt đầu cô đã sai lầm, và rồi sai lầm này tiếp nối sai lầm khác, cho đến khi mọi chuyện không thể cứu vãn nữa. Mới mấy tiếng trước cô còn cho rằng chỉ cần mình đền bù, dùng nửa đời còn lại để đền bù thì sẽ chẳng sao cả. Nhưng thì ra vẫn chưa đủ, vẫn quá ít, và rồi cô phải trả giá theo một cách khác, đau đớn hơn rất nhiều.

Ngày Tường Vân hẹn cô gặp mặt nếu cô không đến thì bi kịch này đã không xảy ra, nếu cô không giằng lại chiếc túi xách bị cô ta giật lấy, nếu chiếc túi không bị đứt quai làm cô ta ngã xuống cầu và nếu cô không từ chối cứu lấy Tường Vân thì liệu kết cục có tồi tệ đến thế này không?

Từ hôm đó không biết bao nhiêu lần cô mơ thấy cảnh tượng kia, cũng không biết bao nhiêu lần cô muốn đưa tay về phía Tường Vân, nhưng đã quá trễ, quyết định ngày ấy mãi mãi cô cũng không thể thay đổi được. Cô tự trách, cô muốn sám hối, nhưng rồi đến lúc cha cô bị đột quỵ, cô dần cảm thấy không cần thiết nữa. Bởi khi cô làm một người tốt đẹp thứ cô nhận được chỉ là sự lạnh nhạt, sự ghét bỏ hay bức hại. Giống như ông ấy, làm người tốt cả đời nhưng cũng đau khổ một đời. Cô không muốn sống như thế, vĩnh viễn cũng không muốn làm kẻ bị bỏ rơi. Cô quyết tâm thay đổi tất cả, dù biết kế hoạch của Minh Hy cô vẫn đồng ý kết hôn, dù biết làm trái những nguyên tắc của cha cô vẫn không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Cô biện minh rằng tất cả là vì họ đã hãm hại cô, là họ sai. Chỉ cần thắng là đủ, cho dù khi đứng trên đỉnh thế giới cô vẫn chỉ có một mình.

Nhưng tất cả mọi dự tính vỡ nát lần nữa khi cô nhận ra sự thật về bản thân, thì ra tất cả mọi thứ mà cô cảm thấy mình bị cướp mất chưa bao giờ thuộc về cô. Đau ư? Cô rất đau. Cuối cùng cô cũng hiểu mình sinh ra đã là một tội lỗi, vốn không xứng đáng được yêu thương hay nhận lấy hạnh phúc. Cô muốn rời đi, chạy trốn hết tất cả. Ly hôn với Minh Hy cũng là một phần trong đó. Anh không cần phải ràng buộc gì với cô, kể cả trách nhiệm cũng không. Điều cuối cùng cô có thể làm cho anh là trả thù Minh Thành, để hẳn không bao giờ có thể làm hại anh lần nào nữa. Nhưng thật trớ trêu, đó chỉ là một sự trừng phạt khác mà thôi.

Giây phút anh dùng thân mình đỡ nhát dao đó cho cô, cô mới nhận ra ác mộng đời thực sẽ không kết thúc như vậy, so với việc mù lòa, nỗi đau trước mắt còn đáng sợ hơn ngàn vạn lần. Nếu anh chết... cô liệu còn lý do gì để sống nữa?

“Gia Ái!” Giọng ông nội gấp gáp lẫn hoảng sợ. “Gia Ái! Con có nghe ông nội nói không? Rốt cục chuyện là sao hả? Thằng Hy sao rồi?”

Tiếng nói kéo cô về với hiện thực, Gia Ái ngược mắt lên nhìn ông. Cô phải trả lời thế nào? Cô biết nói gì đây?

“Gia Ái! Con nói gì đi! Thằng Hy sao rồi?” Bác Hoàng gọi cô, giọng ông thốn thức bên cạnh tiếng nức nở của vợ mình.

“Con không biết!” Cô lắc đầu nhẹ nhẹ. “Con không biết anh ấy thế nào cả.”

“Vậy tại sao? Tại sao nó lại bị thương?” Ông nội hỏi thúc.

“Bị thương ư?” Phải! Anh chỉ bị thương thôi, anh sẽ không chết như vậy. Gia Ái như lấy lại một tia hy vọng, cô lắp bắp trả lời:

“Là Minh Thành... Minh Thành đến tìm con, cậu ấy cầm dao muốn giết con, nhưng mà... nhưng mà anh Hy đã đỡ thay con. Anh ấy... bị thương, bị thương rồi!”

“Nhưng sao Minh Thành lại muốn giết con được?” Bác Hoàng hỏi nhưng lập tức bị ông nội khuyên ngăn.

“Để con bé yên một lát đi. Chuyện lý do để sau hãy nói!”

Và tất cả mọi người không ai lên tiếng nữa, chỉ thầm cầu nguyện cho Minh Hy. Gia Ái ngược nhìn lên chiếc đèn tín hiệu, giữ tư thế đó cho đến khi ánh sáng vụt tắt.

Gia Ái đẩy nhẹ cánh cửa rồi ngồi xuống cạnh giường anh trong phòng bệnh. Bác sĩ đã nói anh mất quá nhiều máu và phải qua đêm nay mới có thể kết luận chắc chắn. Thời gian biếng nhác trôi đi, cô đã ngồi như thế rất lâu. Vẫn như trước kia cô không hề chớp mắt, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, áp lên má mình.

“Anh Hy!” Cô dịu dàng nói. “Anh từng hứa sẽ không để em khóc, hôm nay em đã khóc rất nhiều, bởi vì anh đã thực hiện một lời hứa khác.” Gia Ái khẽ tựa đầu mình cạnh anh. “Em đã từng nghĩ anh sẽ không bao giờ bảo vệ em như bảo vệ Tường Vân, cũng sẽ không vì em mà làm gì cả. Và trước kia khi anh lạnh nhạt với em, em đã rất buồn. Nhưng... thì ra đến lúc em có được sự quan tâm của anh mới thật sự là khó đối diện nhất. Em vẫn luôn nghĩ mình làm mọi chuyện là vì tốt cho anh, nhưng em sai rồi. Anh vốn chưa bao giờ yêu cầu em làm gì cả. Những việc đó... là do tự bản thân em ích kỷ mà thôi. Để đến cuối cùng thì kết quả lại ra thế này.”

Gia Ái lặng lẽ lau những giọt nước mắt trên mi.

“Có phải đây là sự trừng phạt của em không? Nếu thời gian có thể quay lại em sẽ không bao giờ đồng ý cuộc hôn nhân này, cũng sẽ không bám lấy anh. Như vậy Minh Thành sẽ không tìm đến Tường Vân, anh sẽ có một cuộc đời như mình mong ước. Chỉ vì lỗi lầm của em mà mọi người đều đau khổ. Tường Vân chết, Minh Thành bị truy nã còn anh thì phải nằm đây. Vậy... tại sao em lại không sao? Có phải ông trời muốn em sống khỏe mạnh để nhìn lại những thứ mình đã làm không? Lúc này nếu em sám hối... liệu có ai tha thứ cho em không?”

Cô ngẩng dậy nhìn anh một lát như chờ đợi câu trả lời, nhưng đáp lại chỉ là âm thanh của máy điện tâm đồ, Gia Ái khẽ mỉm cười rồi bước ra cửa. Nếu ngày mai anh ra đi cô sẽ không chờ đợi nữa, dù là vô vọng cũng mãi mãi đuổi theo anh.

Chương 48. QUÝ GIÁ

Thả cho giấc mộng bay đi, thả cho tình yêu trở lại.

“Sao con lại về giờ này?” Dì Lan ngạc nhiên hỏi.

“Con muốn gặp ba!” Gia Ái nhỏ nhẹ nói rồi đi lướt qua dì, tiến thẳng đến căn phòng của cha mình, cô mở cửa rồi đứng đó nhìn ông. Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên tường vang lên rõ mồn một, từng giây thời gian trôi đi trong im lặng.

“Ba à! Con về rồi!” Cô chậm rãi nói. “Con... con không biết ngày mai hay ngày mai nữa còn có thể đến đây không... Con làm sai rồi ba...” Giọng Gia Ái ngập ngừng. “Lúc nhỏ ba nói nếu làm sai thì phải biết xin lỗi... Con bây giờ rất muốn xin lỗi, nhưng bao nhiêu cũng không đủ.”

Cô im lặng rất lâu rồi nói tiếp:

“Ba biết không? Lúc còn đi học, các bạn hay hỏi con sao chỉ có bảo mẫu đi dự những buổi họp phụ huynh. Mỗi lần như vậy con đều bảo ba mẹ rất bận. Rồi có một lần họ biết việc mẹ bỏ đi còn ba thì luôn ra nước ngoài công tác, họ bắt đầu trêu chọc con, họ nói con là đứa trẻ bị bỏ rơi. Con phớt lờ tất cả, con nghĩ mình có thể phớt lờ tất cả, nhưng không. Con làm không được. Những gì họ nói dù vô tình hay cố ý con đều nhớ rất rõ...” Gia Ái nhắm mắt lại ngăn nước mắt mình trào ra. “Ông nội anh Hy luôn xem con như cháu ruột, cha mẹ anh ấy cũng tốt với con. Con bắt đầu hy vọng, con nghĩ rằng có thể kết hôn với anh ấy con sẽ có một gia đình thật sự, con không còn là kẻ bị bỏ rơi nữa. Nhưng thì ra không phải... bởi vì anh ấy không yêu con.... Anh Hy đi du học, ngày đó con tự nhủ sẽ chờ anh ấy, không phải con ngu ngốc mà là con đang tự gạt mình. Gạt mình khi anh Hy quay về con sẽ có một chỗ trong tim anh ấy, con không phải bị bỏ rơi mà là đang chờ đợi. Rồi anh ấy dẫn theo cô gái khác về, con nghe tim mình vụn vỡ, sau bao nhiêu nỗ lực hay ảo tưởng sự thực vẫn không thể đổi thay. Con lại bị bỏ rơi.”

Gia Ái bật cười chua chát, ánh mắt đầy vẻ đau thương.

“Có nhiều thứ con không rõ ràng, cái rõ ràng nhất chính là con không muốn sống như thế nữa. Rất nhiều việc đã xảy ra, con giờ đây đã có những thứ mình từng mong ước nhưng lại đánh mất nụ cười. Và có lẽ ngày mai... là đánh mất tất cả.” Gia Ái hướng mắt về cửa sổ như đang ngắm nhìn bầu trời phía sau tấm rèm. “Ngày mai, có lẽ con sẽ không bao giờ đến đây nữa. Ba phải thật khỏe mạnh! Ba là ba con, mãi mãi là như vậy.”

Cô nhẹ nhàng bước qua cánh cửa, đi ra vườn và dừng chân trước những đóa bạch trà. “Không cần chờ đợi nữa rồi!” Gia Ái mấp máy môi rồi quay đi, bước về phía bóng đêm.

Sau khi rời nhà họ Huỳnh, Gia Ái quay lại bệnh viện cùng anh chờ đợi ánh bình minh. Cô không biết rốt cục nó đang trôi nhanh hay chậm, chỉ thầm cầu mong ngày mai trời lại sáng. Bỗng nhớ đến cuộc trò chuyện với Thành Tâm, cô cảm giác như nó đã diễn ra cách đây hàng thế kỷ. Chuyến bay của cô chỉ còn cách thời điểm này vài tiếng, nhưng có thể cô sẽ không bao giờ đến nơi đó nữa. Gia Ái lúc này không hề lo lắng, sợ hãi hay buồn bã, duy chỉ có vẻ bình thản, đơn giản là vì cô đã có quyết định và chuẩn bị sẵn sàng cho điều sắp đến.

Mặt trời bắt đầu lộ dạng phía trời đông, những tia sáng ban ngày rọi vào phòng xuyên qua khung cửa sổ. Cô khẽ mỉm cười ngắm nhìn thế giới rồi lặng lẽ xoay người về phía anh. Giờ đây mỗi âm thanh của máy điện tâm đồ giống như một tia sáng hòa vào ánh bình minh. Không cần nhìn thấy, chỉ cần nghe.

Gia Ái tựa đầu mình ngay cạnh cánh tay anh, giọng cô dịu dàng:

“Anh Hy! Em bây giờ rất lạnh. Anh có thể ôm em không?” Cô chậm rãi nhắm mắt lại, tự cười mình nhưng cũng tự an ủi bản thân. Tâm trí cô nhớ về những đêm ngủ trong lòng anh, hơi ấm đó thì ra lại quý giá như vậy.

Bỗng nhiên những sợi tóc xao động khiến cô như bừng tỉnh.

“Bà xã! Cuối cùng cũng đến lúc em thấy lạnh.” Minh Hy đang mỉm cười nhìn cô.

Gia Ái ngạc nhiên hết mấy giây rồi đứng bật dậy chạy ra ngoài chỉ lát sau cô quay lại với cả đội ngũ bác sĩ. Cô đứng đó chờ đợi họ kiểm tra cho anh, cho đến khi họ khẳng định anh sẽ hồi phục thì Gia Ái mới nhẹ nhõm thở phào.

“Em đâu cần phản ứng nhanh vậy.” Minh Hy nói, âm điệu vui đùa. “Anh cứ nghĩ là em sẽ cảm động lắm chứ! Vậy mà em cứ chạy thẳng.”

Im lặng, Gia Ái không trả lời chỉ ngồi nhìn anh, cô cần khẳng định mình không nằm mơ hay ảo tưởng. Đến lúc chắc chắn rồi thì cô lên tiếng:

“Cảm động? Anh có biết mình đã làm gì không?” Giọng Gia Ái vỡ òa. “Anh có biết mình có thể... Anh! Sao em lại lấy người ngốc như vậy được? Bao nhiêu việc không làm lại đi đỡ nhát dao cho em. Người Minh Thành muốn giết là em. Anh lại muốn em ân hận suốt đời đúng không?” Cô bật khóc, chẳng biết vì vui hay tức giận.

Minh Hy nghe xong thì nhẹ nhàng đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên má cô. Anh đã nghĩ đùa một chút sẽ khiến cô thoải mái hơn nhưng lúc này mọi chuyện lại trở nên khó kiểm soát.

“Ngoan đừng khóc!” Đó là tất cả những gì anh có thể nghĩ được, nhưng cô chỉ hờn dỗi gạt tay anh ra, nước mắt vẫn tuôn xuống không ngừng.

Minh Hy sốt ruột nói: “Em có phải muốn anh đau lòng đến chết không?”

Từ “chết” bỗng chốc làm cô im bật, Gia Ái vừa bốc đồng vừa cảm động, mắt thêm mấy giây nữa thì cô ôm lấy anh, thổn thức trong lòng người trước mặt.

“Em sợ lắm. Đừng làm vậy nữa. Đừng bao giờ làm vậy nữa!”

Minh Hy đưa tay vuốt tóc cô, anh cảm thấy an lòng hơn bao giờ hết. Nhưng nếu có lần sau anh e rằng mình vẫn sẽ lựa chọn như thế. Thật ra cũng không hẳn là lựa chọn, phần nhiều là phản ứng tự nhiên. Như khi Ngô Minh Thành giơ con dao lên, anh không hề suy nghĩ gì, chỉ biết không thể để cô bị tổn hại.

“Gia Ái! Anh không sao rồi mà!”

Cô gạt đầu liên tục, nhưng vẫn không thể ngừng những tiếng nấc. Hết một lúc không hề có tiến triển, Minh Hy đành khuyên ngăn lần nữa.

“Nếu biết anh quý giá như vậy thì ngoan ngoãn dọn qua phòng anh đi. Sau này mỗi ngày đều có thể ôm.”

Có tác dụng, Gia Ái ngẩng dậy nhìn người vừa nói, cô hơi cau mày nhưng không đến nỗi khó chịu vừa lúc đó tiếng gõ cửa vang lên và cô đứng dậy tránh sang.

“Con tỉnh rồi!” Bà Ngọc nói, vui mừng bật khóc, ở bên cạnh bà nội cũng có cùng tâm trạng.

“Lúc này bác sĩ nói sao?” Ông nội hỏi.

Gia Ái lễ độ đáp:

“Dạ họ nói anh ấy sẽ khỏe lại, nhưng cần tĩnh dưỡng nhiều.”

Bác Hoàng rời khỏi chiếc giường bệnh, bước gần phía cô lên tiếng:

“Gia Ái! Cha muốn biết sao Minh Thành lại muốn giết con?”

“Cha!” Minh Hy nói trước vẻ lưỡng lự của cô. “Cậu ấy là vì chuyện của Trung Dương nên làm vậy thôi.”

“Những chuyện đó không quan trọng!” Ông cất giọng uy quyền. “Dù sao nó cũng sẽ không có xu nào trong gia tài của ông. Gia Ái! Con ở đây cả đêm rồi! Về nhà nghỉ ngơi đi.”

Cô nghe vậy thì khẽ gạt đầu, chào mọi người xong thì đưa mắt nhìn anh rồi bước ra ngoài. Bão đã tan nhưng dư âm vẫn còn chưa dứt.

Chương 49. BẠCH TRÀ

Giữa rừng sâu em mơ một giấc mộng, lúc tỉnh dậy vẫn chỉ có màn đêm.

Gia Ái đứng trước cửa phòng hít một hơi sâu rồi bước vào. Nhìn thấy cô, bà Diệp khẽ mỉm cười ân cần trong khi đó người nằm trên giường cũng đang có nét mặt tương tự.

“Mẹ ra ngoài một lát, hai cha con cứ nói chuyện đi!” Bà Diệp nói rồi bỏ đi.

“Con gái!” Huỳnh Tĩnh Thanh lên tiếng, giọng ông đã bị khàn đặc sau một thời gian dài không dùng đến.

Cô không đáp thay vào đó cô bật khóc, cha đã tỉnh lại, chuyện này đến mơ cô cũng không dám mơ tới. Gia Ái bước từng bước chậm rãi về phía người đàn ông đã cho cô tình thương của một người cha dù phải chịu bao nhiêu tủ nhục hay đau khổ, dù cả hai chẳng hề có một giọt máu mủ liên quan.

“Ba không sao! Ba thật sự không sao rồi!”

“Ừ! Con gái, đừng khóc nữa. Ba của con có sao đâu.” Ông an ủi.

Gia Ái gật đầu một cách máy móc rồi nắm lấy bàn tay ông, những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi. Ông vẫn là cha của cô, mãi mãi cũng sẽ không bỏ rơi cô.

“Ba bị bệnh như vậy, con vất vả nhiều rồi!”

“Con...” Gia Ái không thốt nên lời, cô không biết phải nói gì với ông sau tất cả mọi chuyện. Cô sợ ông sẽ giận về những việc cô làm.

“Những gì con nói lúc ba bất tỉnh, ba đều nghe được.” Huỳnh Tĩnh Thanh từ tốn. “Kể cả những lời tồi qua. Con gái! Ba đã sợ khi tỉnh lại sẽ không nhìn thấy con nữa.” Ông vỗ nhẹ lên bàn tay cô. “Ba biết con phải chịu đựng rất nhiều, nhưng về chuyện tình cha con giữa hai chúng ta... Ái! Con là con gái ba, ngày đầu tiên con sinh ra đã là như vậy và sẽ không bao giờ thay đổi. Con hiểu không?”

Đôi mắt cô mở lớn vì những gì ông nói trong khi trái tim lại một lần nữa cảm nhận được hơi ấm đã biến mất từ nhiều năm trước.

“Ba biết mình đã bỏ bê con. Không phải vì ba không thương con, là ba sợ. Ba sợ sẽ nhìn thấy hình ảnh ngày trước, sợ có ngày con cũng bỏ ba lại như mẹ con.” Ông cười chua chát. “Chúng ta đều có cùng một nỗi sợ, sợ bị bỏ rơi từ những người mình yêu thương. Ba đã quá ích kỷ, ba không nghĩ cho con đủ nhiều. Vậy nên mới khiến con sống khổ sở như vậy. Ba xin lỗi!”

“Không phải đâu!” Gia Ái lắc đầu liên tục. “Ba đã chăm sóc con, xem con như con ruột. Ba không hề ích kỷ.”

“Ba đã nghĩ... chỉ cần để con kết hôn với Minh Hy thì sẽ có thể bù đắp sự thiếu thốn tình cảm của con. Nhưng thật không ngờ ba đã đẩy con vào bóng tối một lần nữa, khiến con phải chịu đựng thêm biết bao nhiêu đau khổ. Ái! Ba vốn không xứng làm ba con.”

Cô lại lắc đầu phản đối:

“Ba đừng nói vậy! Ba là ba con, chẳng có ai tốt với con hơn ba cả. Nếu có thì là con mới không xứng.”

Huỳnh Tĩnh Thanh mỉm cười ôn hòa:

“Gia Ái! Đã rất nhiều năm qua ba không gọi tên con, ba thừa nhận mình trốn tránh sự thật. Nhưng con thì khác, con có thể vì ba mà đưa mẹ về, tha thứ cho bà ấy. Con cũng có thể vì tình cảm với Minh Hy mà bảo vệ nó. Đừng nghĩ rằng bản thân đã làm sai một việc thì mình là người xấu. Trên đời không có ai có thể làm đúng được tất cả mọi chuyện. Cái con cần làm là biết trân trọng bản thân. Gia Ái! Con xứng đáng được hạnh phúc và đừng bao giờ nghĩ đến những việc như đêm qua. Ba chỉ có mỗi một đứa con gái thôi!”

Gia Ái ngoan ngoãn gật đầu. Đây có lẽ là ngày cô vui nhất sau ngần ấy năm.

“Còn một chuyện nữa... nghe mẹ nói con sẽ ra nước ngoài điều trị, Hy có đi cùng con không?” Ông hỏi.

“Anh ấy... con không nói cho anh ấy biết!” Cô ngập ngừng.

“Tại sao?”

“Con... bây giờ con cũng không rõ nữa, nhưng con không muốn anh ấy liên quan đến chuyện này. Con có thể tự giải quyết được mà!”

“Vậy con có định quay về không?” Huỳnh Tĩnh Thanh hỏi, nét mặt ông lo lắng.

“Ba à!” Cô nhỏ nhẹ. “Con bây giờ rất sợ, sau tất cả mọi chuyện, con sợ anh Hy sẽ vì trách nhiệm mà trói buộc bên con cả đời.”

“Con không nghĩ rằng nó cũng có tình cảm với con sao?”

Gia Ái ngẩng lên nhìn cha mình mấy giây rồi nói: “Con cũng trồng hoa bạch trà vì anh Hy, trồng rất lâu rồi. Nhưng đến lúc chúng héo tàn thì anh ấy mới quay đầu lại, có điều con không đủ nghị lực để chăm bón như trước kia, cũng không đủ cam đảm để chờ mùa hoa nở đến.”

Huỳnh Tĩnh Thanh không nói gì nữa, chỉ khẽ thở dài.

Minh Hy ngồi trên giường bệnh ngắm nhìn cô gái bên cạnh chăm chỉ gọt quả táo cho anh. Đã ba ngày từ lúc anh tỉnh lại và suốt ba ngày đó gần như lúc nào cô cũng ở đây. Minh Hy khẽ mỉm cười, lúc này anh thật sự cảm thấy hạnh phúc đang ở ngay trước mặt, không nhất thiết phải tìm ở đâu xa xôi nữa.

Gia Ái không để ý thấy ánh mắt của anh, cô chỉ chăm chú vào quả táo trên tay vì thị giác của cô giờ đã không còn như xưa nữa, đến việc này muốn hoàn thành cũng cần rất nhiều nỗ lực.

“Xong rồi! Anh có muốn nếm thử không?” Cô hỏi, tay đưa miếng táo được cắt tỉ mỉ về phía anh.

“Anh đang bị thương!” Minh Hy nói với vẻ tội nghiệp, mục đích nhìn qua là hiểu.

“Vết thương ở bụng mà, liên quan gì tay?”

“Thật kỳ lạ, sao tay mình lại không có sức nhỉ!” Anh vẫn không bỏ cuộc, Gia Ái nheo mắt một cái rồi bắt đầu dút miếng táo cho người đang giở trò kia. Suốt mấy ngày nay Minh Hy cứ viện cớ bị thương mà buộc cô làm đủ việc, chủ yếu là muốn cô ở bên cạnh mình thật lâu.

“Bác sĩ bảo ngày mai anh có thể xuất viện.” Minh Hy nói. “Chúng ta cùng đến thăm ba nhé!”

“Không cần gấp vậy đâu! Để vài hôm nữa cũng được.”

Anh gật đầu rồi chuyển chủ đề:

“Vậy em nghĩ sao về chuyện dọn phòng rồi?”

Gia Ái đặt chiếc đĩa với nửa quả táo còn lại lên bàn rồi trả lời:

“Anh không thể quên chuyện này đi sao?”

“Không thể! Nhưng mà em không thấy bây giờ giữa chúng ta rất kỳ lạ à?”

“Ý anh là gì?” Ánh mắt cô đầy vẻ nghi hoặc.

Minh Hy mỉm cười rồi bắt ngớ kéo Gia Ái ngồi lên giường, đôi tay vòng quanh eo cô giữ lại.

“Anh là chồng em, hơn nữa cả mạng sống của mình anh cũng cho em rồi. Theo lẽ thông thường thì em nên lấy thân đền đáp mới đúng. Vậy mà đến việc ở chung phòng em cũng không đồng ý. Anh cảm thấy mình rất thiệt thòi!”

Tuy giọng nói mang vẻ vui đùa nhưng Gia Ái nhận ra được chút chua xót lẫn chân tình trong đó, điều này làm cô bối rối. Dĩ nhiên cô rất vui mừng vì anh không sao nhưng kể cả như vậy thì hành trình kia vẫn phải tiếp tục. Cô đã tự ình một lý do để trì hoãn, nói rằng anh vẫn chưa khỏe, cô phải ở lại ít nhất là đến lúc anh hoàn toàn bình phục. Có điều nếu mối quan hệ này trở nên quá sâu sắc, chỉ sợ khi anh nhận được đơn ly hôn sẽ càng khó chấp nhận hơn. Sau một lát lưỡng lự cuối cùng Gia Ái cũng ra quyết định.

“Em hứa với anh. Nhưng mà... anh phải mau khỏe lại mới được.”

Câu trả lời khiến Minh Hy vui đến nỗi nhòe dậy hân lên trán cô cùng một nụ cười vui vẻ.

Sau khi hoàn thành thủ tục xuất viện, Minh Hy cùng Gia Ái quay về nhà của cả hai. Cô vẫn chu đáo chăm sóc cho anh dù đôi khi thị giác trở thành một trở ngại lớn, đặc biệt là trong việc nấu nướng. Gia Ái phải hết sức cẩn thận để không đánh vỡ bất cứ thứ gì, tránh việc anh nghi ngờ nhưng cuối cùng khi bước vào phòng cô lại vấp phải chiếc giá treo quần áo mà ngã xuống sàn.

“Em không sao chứ?” Minh Hy lo lắng hỏi khi đỡ cô dậy.

Gia Ái lắc đầu: “Sao nó lại nằm ở đây? Bình thường là đặt bên kia mà.”

“Anh nghĩ em sẽ dọn qua nên đặt nó ở đây để em có thể tiện sử dụng hơn.” Anh nói với chút thắc mắc, phản ứng của cô rất lạ.

Gia Ái chỉ khẽ gật đầu rồi thôi. Trước đó cô đã học thuộc vị trí của các vật dụng trong nhà nên mới bất cẩn như vậy.

“Em vào vì hỏi anh là anh muốn ăn tối trong phòng hay ở ngoài.”

“Ở ngoài đi. Chúng ta cùng ăn.” Minh Hy mỉm cười ân cần.

Bữa ăn cũng không có gì đặc biệt ngoài việc cô đã chuẩn bị những món bổ dưỡng cho anh. Có điều không giống như trước, không khí lúc này thật sự có cảm giác đầm ấm của một đôi vợ chồng son. Cô tuy vẫn cư xử bình thường nhưng trong lòng đang lo nghĩ về việc lát nữa phải làm thế nào vì lời hứa kia.

Mười giờ tối, Gia Ái bồn chồn đứng trước cửa phòng, không biết là nên vào hay nên trốn đi. Vẫn còn đang tư lự thì cửa phòng mở ra và Minh Hy đứng trước mặt cô hỏi:

“Em sao vậy?”

“Hả? À... không sao. Không có gì!” Cô lúng túng.

Anh phì cười, đưa tay vuốt tóc cô:

“Không sao? Em đang nghĩ có nên chạy trốn hay không chứ gì? Để anh nói cho em biết...” Minh Hy tiến sát đến. “... Quá muộn rồi!”

Dứt lời anh kéo cô vào lòng rồi đóng cửa lại, xong thì vừa ôm vừa nằm lên giường, lấy tay mình làm gối cho cô. Anh có thể cảm nhận được sự căng thẳng từ cô gái đang tựa vào ngực mình.

“Yên tâm!” Minh Hy nhắm mắt lại thì thầm. “Em có muốn cũng không được đâu. Bác sĩ bảo anh không được vận động mạnh.”

“Vận động mạnh?” Gia Ái không ngốc đến nỗi không hiểu được anh đang nói gì, nhưng việc hiểu ra ngụ ý đó khiến má cô ửng đỏ ngượng ngùng. Gần đây chỉ cần là lúc hai người ở riêng với nhau thì y như rằng anh lại bộc lộ bộ mặt thật.

“Em như vậy có phải đang cố gắng cảm dỗ anh không?” Minh Hy nói khi thấy vẻ mặt của cô.

“Em đã làm gì đâu?” Cô phân trần, rõ ràng có một sự bất công ở đây.

“Đồ mặt. Bà xã à! Chỉ cần em đồ mặt thì anh đã thấy khó mà yên tĩnh rồi.” Minh Hy nở nụ cười nửa miệng, kéo cô gần lại. “Ngủ đi! Nếu không lát nữa có muốn ngủ cũng không được!”

“Bác sĩ nói anh không được vận động mạnh đâu!” Gia Ái trả đũa rồi vùi vào lòng anh, nhẹ nhàng mà trải qua một đêm.

19. Chương 50 - 51

Chương 50. TAY TRONG TAY

Một cánh hoa hồng, một giọt nước mắt, một giấc mơ.

Hôm nay lại là một ngày đẹp trời nhưng tiếc rằng Gia Ái không có tâm trạng tận hưởng, cô đang lặng lẽ ngồi nhìn xuống chân. Ở đối diện, ông nội của Minh Hy từ tốn uống một tách trà. Cuộc hẹn hôm nay rất đặc biệt vì địa điểm không phải ở vườn nhà như mọi khi mà là tại một quán nước nằm gần ngoại ô. Và điều này khiến Gia Ái bất an, cô biết dư âm của trận bão mình gây ra đã đến.

“Con có gì muốn nói với ông không?” Ông nội mở lời.

Gia Ái ngẩng dậy một giây thì nói với giọng buồn bã:

“Con xin lỗi ông! Về chuyện của Minh Thành.”

Ông nội đặt ly trà xuống rồi thở dài: “Ông hiểu lý do con làm vậy, nhưng... Gia Ái! Cũng giống như khi con phát hiện chuyện giữa cô gái kia và Minh Thành, ông đã nghĩ đáng ra con nên nói với ông.”

“Ông biết sao?” Cô ngạc nhiên.

“Phải! Khi thằng Hy và cô gái đó cùng về nước ông đã cho người điều tra mọi thứ về cô ta. Minh Thành... nó không phải kẻ ngốc nhưng lại quá coi thường người khác. Ông đã dự định sẵn những việc cần làm để cô gái kia tự mình biến khỏi đây, nhưng lại chậm một bước. Để cuối cùng chuyện thành thế này.”

“Là con làm sai!” Cô nói giọng hối lỗi. Những năm tháng tuổi thơ bị bỏ bê khiến cô quên mất việc dựa dẫm vào ai đó, vậy nên tất cả mọi chuyện cô đều chỉ tự mình giải quyết. Đến lúc này... liệu có còn đúng không? Nếu ngày đó cô nói với ông có lẽ chuyện sẽ khác đi, nhưng... cô vẫn nhớ rõ cảm giác khi ấy. Cô lo sợ quá nhiều cũng đã che giấu quá nhiều.

“Con không sai!” Ông nội điềm đạm. “Con chỉ là quá mạnh mẽ, quá cố chấp. Ông vẫn nhớ rõ hình ảnh của con khi còn là một bé gái. Khi mẹ con bỏ đi rồi thằng Thanh bắt đầu suy sụp, con lúc đó kiên cường như thế nào ông đều thấy rõ. Không giống như những đứa trẻ khác, con không khóc, thậm chí phản ứng bình thản đến kỳ lạ. Vậy nên ông đưa con về nhà, không đơn giản chỉ vì tránh để con nhìn cha mình tự hành hạ bản thân, mà vì ông sợ con sẽ bị ảnh hưởng, sẽ giống như hôm nay, mạnh mẽ một cách độc đoán.” Ông nội thở dài rồi nói tiếp. “Ngày đó... ông đã bảo Minh Hy vào phòng an ủi con, chỉ vì ông mong con hiểu con không phải chỉ có một mình, nhưng thật không ngờ kết quả lại khiến con đau khổ như vậy. Thế nên ngoài trách nó, ông còn phải trách mình nữa.”

Ra đó là lý do, cô đã từng nghĩ rất nhiều về việc tại sao anh lại đến bên cô năm xưa nhưng cô chưa từng hỏi. Không phải không muốn hỏi mà là sợ phải nghe câu trả lời không như ý. Cô cứ định ninh anh là ánh sáng của cuộc đời mình và khi anh đưa tay về phía cô thì nó giống như một câu chuyện cổ tích thời thơ ấu. Áo tưởng... là một cách trốn tránh hiện thực và cô đã trốn quá lâu.

“Ông chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Những chuyện đã xảy ra đều là do con tự lựa chọn.” Cô nhẹ nhàng nói.

Ông nội bật cười, nụ cười mang màu cay đắng:

“Cả cuộc đời này ông đã muốn tốt cho rất nhiều người, nhưng đến cuối cùng chỉ là làm hại họ. Thật ra từ lúc con còn nhỏ ông đã cảm thấy con rất giống ông, hơn cả Minh Hy hay Minh Thành.”

Khóe môi Gia Ái cũng cong lên đầy vẻ buồn thương:

“Ông nội! Ván cờ này con đã thắng, nhưng ngoài tướng ra chỉ còn duy nhất một quân tốt lệt. Có muốn quay đầu cũng không thể, mãi mãi bị con sống chia cách.”

“Phải! Vì đánh cờ không phải chỉ giết một quân, có thể là một nước đi liên lụy cả bàn cờ.”

Câu nói kết thúc, Gia Ái khẽ cúi đầu, cô không trách ông. Chuyện hôm nay đã tiên liệu từ trước, nhưng giờ cô mới nhận ra lương được không có nghĩa là chấp nhận được.

Gia Ái ngồi một mình trong phòng khách xem tivi, thật ra cô gần như chỉ thấy được một hỗn hợp màu sắc lẫn lộn nhưng việc lắng nghe cũng tốt, ít ra có thể làm cô nhất thời quên đi những tâm sự trong lòng.

“Em thích chương trình ẩm thực sao?” Minh Hy đến ngồi xuống bên cạnh. “Muốn học hỏi để nấu cho anh ăn?”

“Anh tự tin thật. Vậy nếu em xem thi đấu karate thì có nghĩa là em muốn đánh anh?” Cô nhướn mày trên choker.

Minh Hy gật gù nói: “Anh không biết là vợ mình lại có khiếu hài hước như vậy.”

“Còn em thì lại không biết mình lấy phải người thích sàm sỡ như vậy?” Gia Ái trả đũa khi nhận ra tay anh đang ôm chặt eo mình.

“Sàm sỡ?” Anh bật cười thú vị rồi đột ngột dè cô xuống ghế sofa, giọng ám muội. “Bà xã! Hôm nay bác sĩ nói với anh là anh hồi phục rất tốt, bây giờ sức khỏe dồi dào, có vận động mạnh cũng không sao.”

Câu nói lập tức làm cô tái mặt. “Bây giờ sao? Không thể được!”

“Vậy anh đi hít đất đi! Đừng làm phiền em!”

Lần này người thay đổi sắc mặt là Minh Hy, anh không ngờ cái cớ này mà cô cũng nghĩ ra được.

“Nếu cần tập thể dục cũng không nhất thiết phải đi hít đất, anh biết có cách hay hơn.” Anh cúi xuống thì thâm vào tai cô, bàn tay không đứng đắn lướt nhẹ trên da cô rồi dừng lại trên vai.

“Không được! Dù là cách gì cũng không được! Anh tránh ra đi!” Cô phản ứng, nhưng thân thể lúc này gần như chẳng thể di chuyển chút nào. Gia Ái cố gắng đẩy anh ra mà không để ý thấy ánh mắt Minh Hy đã biến đổi, giống như có mây đen che phủ lấy. Trong một giây trọng lực bị gỡ bỏ, anh ngồi thẳng dậy với gương mặt đăm chiêu.

“Anh Hy?” Gia Ái nhỏ nhẹ gọi, cô đã thấy rõ anh không vui.

Thêm một lúc im lặng ngọt ngào nữa thì Minh Hy lên tiếng:

“Gia Ái! Có phải em còn giận anh không?” Anh dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, phút chốc làm người kia bối rối. “Vì những chuyện trước kia anh làm sai?”

Cô lắc đầu ngay: “Không phải đâu! Em đâu có giận!”

“Không giận? Em không cần phải làm vậy.” Anh xoay người lại đối diện cô. “Từ sau ngày xảy ra việc ở quán bar em luôn lạnh nhạt với anh, đến lúc mọi chuyện về Anne sáng tỏ em lại bắt đầu lảng tránh. Tuy em luôn ở bên anh, nhưng anh biết em không vui, lúc này anh cũng thấy vẻ sầu muộn trong mắt em. Gia Ái! Nếu thật em thấy khó chịu thì cứ nói ra, anh biết mình phải làm gì mà!”

Cô phải nói gì lúc này? Nếu giả vờ thừa nhận thì có lẽ sẽ dễ dàng hơn, nhưng thời gian ở bên anh chẳng còn bao nhiêu nữa, làm như vậy cô sợ mình hối hận còn anh cũng sẽ tự trách cả đời. Ngược lại, nói không phải. Vậy còn chuyện sau đó cô biết ứng phó thế nào. Gia Ái tâm trạng rối bời, dù là chọn cách nào cũng không thấy tốt.

“Được rồi!” Minh Hy mỉm cười ân cần, đứng dậy bỏ vào phòng.

Gia Ái nhìn theo dáng anh bỗng cảm thấy đau lòng, thêm một lát nữa thì cô quyết định bước theo. Minh Hy lúc này đang ngồi trên giường, vẻ mặt anh vẫn mang nét trầm mặc.

“Anh Hy! Em...” Gia Ái chần chừ lên tiếng, trong giọng nói có chút phân trần. “Đúng là trước kia em có giận nhưng sau những chuyện anh làm cho em thì đã không còn nữa. Em nói thật.”

Anh đứng dậy tiến về phía cô, ôn hòa hỏi: “Vậy em đối với anh bây giờ, cảm giác là gì?”

Trước ánh mắt chân thành của anh, cô chỉ cúi đầu lưỡng lự. Cảm giác là gì thực chất cô cũng không biết. Anh giống như một giấc mơ trong quá khứ, đẹp đẽ và ngọt ngào, nhưng tiếc rằng không ai có thể nắm mơ cả đời được.

Hít lấy một hơi sâu, Gia Ái ngẩng đầu lên mở miệng nói, nhưng câu chữ chưa thốt ra thì đã bị anh chặn lại. Minh Hy kéo cô sát vào người, dịu dàng hôn. Mọi hành động của anh đều rất cẩn trọng tựa như đang nâng niu vậy. Gia Ái lần này không phản kháng, cô cảm nhận được sự trân trọng của anh, từ chối lại có vẻ là mình không đúng. Họ vẫn giữ tư thế như vậy một lúc lâu, cho đến khi Minh Hy chủ động buông ra.

“Em lại đỏ mặt rồi!” Anh mỉm cười, hôn nhẹ lên trán cô rồi ôm vào lòng. Anh không phải không muốn nghe câu trả lời của cô, chỉ là có cảm giác như sợ hãi. Cô lúc này đã quá quan trọng với anh. Và như một lẽ tất nhiên, khi chúng ta yêu thương ai đó đều mong muốn họ cũng sẽ yêu thương mình. Trước kia anh có thể chắc chắn về tình cảm của cô, nhưng giờ đây mọi thứ lại trở nên mơ hồ.

“Em có một việc muốn nói với anh.” Gia Ái thì thầm. “Hứa với em anh không giận đi!”

“Quan trọng lắm sao?” Minh Hy hỏi, anh bất giác chột dạ, nhìn cô gật đầu xong anh nói. “Chỉ cần em không đòi rời xa anh, chuyện gì anh cũng hứa được.”

Đôi mắt Gia Ái xao động, trái tim chốc lát trở nên mềm yếu.

“Là việc ở quán bar của Kiến Tân.” Giọng cô càng lúc càng nhỏ. “Đúng là đã xảy ra chút chuyện, nhưng mà may mắn là cậu ấy đến kịp lúc... vậy nên em không sao cả.”

“Em nói thật?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô hỏi. “Không phải vì an ủi anh chứ?”

Gia Ái lắc đầu ái ngại. “Là thật! Em chỉ muốn anh hiểu lầm thôi.”

Minh Hy nghe vậy liền bật cười, tảng đá trong lòng giống như được gỡ bỏ. Anh vốn không để tâm mình có phải là người đầu tiên của cô không, nhưng nếu có thể là anh dĩ nhiên là rất tốt. Nhưng rồi một ký ức lóe lên, nét mặt anh chuyển thành vẻ nghiêm nghị. “Vậy những chuyện hôm ở nhà ông nội em nói... đều là vì muốn ngăn anh lại sao?”

“Anh đã hứa không giận mà.” Gia Ái chùng bước trước vẻ mặt hình sự của anh.

Minh Hy áp sát đến, ánh nhìn như thiêu đốt.

“Anh không giận, chỉ cảm thấy uất ức thôi!” Dứt lời anh bế bổng cô lên giường, dùng toàn thân kìm chặt lại. “Hôm nay anh nhất định đòi lại cả vốn lẫn lời.”

“Lưu manh!” Cô hét lên khi cảm nhận được môi anh trượt trên da thịt mình. Minh Hy nồng nhiệt vùi vào cổ cô rồi di chuyển dần xuống xương quai xanh. “Anh nói sẽ bảo vệ em mà bây giờ lại quay ra tấn công em!”

“Đây là yêu thương! Lúc này anh chỉ định trêu em thôi, nhưng không ngờ em lại tự khai ra. Nếu anh không tranh thủ sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân lắm.” Anh mỉm cười rồi hôn nhẹ lên mi mắt cô. “Ngoan! Anh phải liên tục kiểm chế thật sự rất đáng thương.”

Tuy lời nói là vậy nhưng Minh Hy chỉ lặng lẽ nhìn cô, không hề có bất cứ hành động nào khác, giống như đang chờ đợi. Gia Ái nằm trong vòng tay anh cũng không nói gì. Cả hai cứ như vậy im lặng nhìn đối phương dưới ánh trăng truyền vào từ cửa sổ. Rồi thật chậm rãi, Minh Hy tiến dần lên, đặt môi mình lên môi cô. Cũng bằng một cách rất chậm chạp, Gia Ái nhắm mắt lại. Coi như lần cuối cùng, cứ mơ một đêm nữa vậy.

Minh Hy để cô nằm trên người mình, ôm trọn lấy, bàn tay anh nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve như đang chơi đùa. Gia Ái trầm ngâm nhìn anh, cô đang học thuộc từng đường nét trên gương mặt người đối diện, dù đã rất quen thuộc vẫn sợ sau này sẽ quên mất.

“Anh Hy!” Gia Ái cúi xuống nhỏ nhẹ nói, thốt lên câu hỏi mà cô mong đáp án đã thay đổi nhưng lại sợ nó thay đổi, chỉ là con người có cao thượng đến mấy cũng có lúc phải ích kỷ. Giọng Gia Ái ngập ngừng. “Anh... có yêu em không?”

Minh Hy đưa mắt về phía cô nhưng Gia Ái không dám nhìn lên. Anh mỉm cười, đan tay mình vào tay cô, thì thầm:

“Em ngoan ngoãn ngủ đi! Ngày mai anh sẽ trả lời.”

“Ngày mai?” Gia Ái nhẹ nhàng gật đầu rồi vùi vào lòng anh, cũng chẳng hỏi lý do. Chỉ tiếc đêm nay không đủ dài, ngày mai đến có rất nhiều chuyện đã khác.

Chương 51. NƯỚC MẮT LẠI RƠI

Một giọt tình được, một giọt yêu. Một đóa hoa nở, một đóa tàn.

“Gia Ái! Hôm nay em cùng anh ra ngoài ăn tối nhé!” Minh Hy hỏi qua điện thoại.

“Có chuyện gì quan trọng sao?”

Anh mỉm cười:

“Ừ! Buổi chiều tan ca anh sẽ đến đón em?”

“Nhưng hôm nay em về sớm.” Giọng cô ái ngại.

“Được! Anh sẽ về nhà đón em. Vậy nhé bà xã!”

Tiếng ngất tín hiệu vang lên, Gia Ái trầm ngâm nhìn màn hình điện thoại tắt lịm, siết chặt tay lại, cô thở dài một tiếng rồi đứng dậy.

Ở bên này, Minh Hy đang vui vẻ bước đến gần vị chủ nhà hàng để cùng ông tiếp tục thảo luận những việc cần chuẩn bị cho tối nay. Sau hơn ba giờ chuẩn bị, anh thay một bộ lễ phục sang trọng rồi choàng áo khoác lên. Đứng trước khu vườn được trang trí cẩn thận trông hết sức lãng mạn, anh khẽ mỉm cười rồi quay đi đến bãi đỗ xe. Suốt chặng đường tâm trạng Minh Hy vẫn rất tốt, thật ra anh có một chút hồi hộp cũng có chút lo lắng nhưng chủ yếu là kỳ vọng. Trong đầu bất giác nghĩ đến vẻ hạnh phúc lẫn cảm động của cô khi biết được những gì anh đã chuẩn bị hôm nay. Về đến nơi, Minh Hy nhanh chóng lên nhà rồi nhấn chuông cửa, trên môi là một nụ cười nhẹ. Anh đứng đợi một lát nhưng không hề có phản hồi nào, vậy nên anh kiên nhẫn nhấn chuông lần nữa và rồi lại một lần nữa. Kết quả vẫn không thay đổi, bỗng nhiên Minh Hy cảm thấy bất an. Anh mang chìa khóa của mình ra mở cửa, phòng khách lúc này chỉ có ánh sáng của những tòa nhà cao tầng rọi vào từ những cánh cửa sổ. Minh Hy bật đèn lên rồi chạy đi tìm cô nhưng rồi đành kết luận chẳng có ai ở đây cả. Anh cầm điện thoại lên nhấn số, trong lòng đang dâng lên một nỗi sợ mơ hồ.

Âm thanh báo không thể liên lạc được khiến Minh Hy bỗng chốc bối rối lẫn hoảng loạn. Anh nghĩ đến tất cả những nơi cô có thể tới và bắt đầu gọi hỏi từng nơi một nhưng tiếng chuông chưa đổ thì ánh mắt anh bắt gặp một phong thư được đặt ngay ngắn trên bàn cùng một đóa bạch trà.

Anh Hy! Nếu anh muốn biết nguyên nhân em ra đi thì là vì em đã tỉnh mộng rồi! Anh từng hỏi sao em lại thích hoa trà, hôm nay em có thể nói với anh một nửa lý do còn lại chính là em dùng chúng để nhắc nhở bản thân mình đang chờ đợi anh. Nhưng tiếc rằng hoa đã nở mấy lần mà người mong chờ vẫn không muốn ngắm. Cho đến khi người đó quay đầu lại thì những đóa hoa kia đã héo tàn, có chăm sóc thế nào cũng không thể tươi tốt được như xưa. Em từng yêu anh cũng từng hận anh. Sau bao nhiêu chuyện thì bây giờ cảm giác giữa chúng ta là gì đã không còn quan trọng nữa, bởi vì đây là quyết định cuối cùng của em. Có một điều em muốn yêu cầu anh...

Đừng tìm em!

Minh Hy đọc lại từng chữ cô viết, nét bút mỏng manh nhỏ nhắn như xuyên thẳng vào lòng anh. Nước mắt rơi từng giọt trong vô thức, anh nghe trái tim mình kêu gào vì bị giày xéo bởi nỗi đau. Thì ra đây mới là sự thật, thì ra những nỗ lực của anh vẫn còn chưa đủ. Anh hối hận, đau đớn, tự trách lẫn day dứt. Anh hiểu rõ hành động này của cô chắc chắn đã được quyết định từ trước, chỉ là anh quá ngu ngốc nên mới không nhận ra. Vì câu hỏi của cô mà hôm nay anh đã chuẩn bị thật nhiều, thật lòng mong muốn bày tỏ tình cảm của mình một cách trang trọng với người con gái đó. Nhưng bây giờ hóa ra mọi thứ thật nực cười, câu trả lời ấy tưởng như không hề khó khăn mà anh lại để vụt mất cơ hội khẳng định thành lời.

Anh có yêu cô không? Chắc chắn là có, nhiều hơn cả cái gọi là nhiều. Nhưng lúc này phải làm sao để cô nghe anh nói?

Minh Hy đứng bật dậy chạy khỏi nhà. Cô bảo anh đừng tìm? Sẽ không bao giờ có chuyện đó cả. Anh đã nói cô là của anh thì mãi mãi là vậy. Dù bằng bất cứ giá nào anh cũng sẽ tìm lại người đã lấy mất trái tim mình. Những gì xảy ra đêm qua anh biết không phải là giả dối, nếu cô không biết tình cảm giữa họ là gì thì

anh sẽ nói với cô, chứng minh cho cô tất cả, cô cần bao nhiêu thời gian anh cũng cho được. Sẽ giống như cô ngày trước, chờ mùa hoa trà đến.

Giữa phòng khách nhà họ Huỳnh vang lên những âm thanh khiến người ta đau lòng.

“Con xin ba mẹ! Xin hai người nói cho con biết Gia Ái đang ở đâu!” Giọng Minh Hy khẩn thiết van nài nhưng đáp lại chỉ là những cái lắc đầu.

“Hy à! Ba mẹ thật sự không biết! Con về đi!” Bà Diệp nói.

Anh quỳ sụp xuống, giọng kiên định lẫn bi thương:

“Không thể nào! Ba mẹ đối với cô ấy rất quan trọng. Không lý nào Gia Ái lại để hai người lo lắng. Làm ơn! Ba mẹ cho con biết vợ con ở đâu đi! Con hứa sẽ yêu thương cô ấy, con sẽ làm tất cả mọi thứ để Gia Ái được hạnh phúc. Làm ơn!”

“Minh Hy!” Huỳnh Tình Thanh lên tiếng. “Vấn đề không phải là ba mẹ có tin con không, mà là Gia Ái không muốn gặp con, vậy nên đến cả hai người này nó cũng giấu. Con bảo ba phải nói gì với con đây?”

Sự im lặng đến đột ngột, ánh mắt cương quyết pha phần nộ của ông Thanh làm Minh Hy hiểu ra có làm cách nào cũng vô ích. Anh đứng dậy, nhẹ nhàng gạt đầu rồi xin phép ra về. Nhìn bóng lưng thiếu nữ của Minh Hy hai người còn lại chỉ biết thở dài.

Thời gian sau đó, anh đi tìm cô khắp mọi nơi có thể nhưng đến một mẩu tin tức cũng không có. Kể cả Bối Lâm hay Kiến Tân cũng chỉ đơn giản trả lời không biết. Họ có nói thật không anh không chắc, tất cả mọi cách có khả năng anh đều đã nghĩ đến đã thử nhưng đáp án vẫn là cô như đã biến mất khỏi thế gian.

Sáu tháng sau.

Tiếng gõ cửa vang lên, Minh Hy dứt mắt khỏi tấm ảnh đặt trên bàn rồi bước tới bộ ghế salon đặt giữa phòng mời người vừa đến cùng ngồi xuống.

“Anh Phong! Anh đến tìm em có việc gì sao?”

Nguyễn Phong từ tốn nói:

“Là chuyện về Gia Ái!”

Câu từ vừa thốt ra lập tức khiến người đối diện quan tâm.

“Anh có tin tức của cô ấy sao? Vợ em giờ ở đâu?”

“Anh cũng muốn biết.” Nguyễn Phong đáp với vẻ trầm ngâm. “Có chuyện này anh cần nói với cậu.” Anh chần chừ. “Gia Ái có vấn đề về thị lực, con bé mắc chứng RP và nó đã sang Mỹ để chữa trị.”

Từng từ Nguyễn Phong nói bay xuyên qua không khí đâm thẳng vào người Minh Hy, từng nhát từng nhát một, cho anh biết thì ra những đau khổ kia vẫn chưa là gì cả.

“Cô ấy bị bệnh sao?” Anh lẩm bẩm như không thể tin được những gì mình vừa nghe. Bất giác nhớ lại thời gian trước, không ít lần anh thấy cô làm vỡ đồ hay té ngã nhưng tất cả cô đều chỉ giải thích rằng mình bất cẩn trong khi anh lại quá vô tâm. Rồi đột nhiên anh lên tiếng: “Nhưng nếu là vậy sao anh lại nói mình cũng muốn biết Gia Ái ở đâu?”

Nguyễn Phong ái ngại nói:

“Hy! Anh vừa đến gặp bác Hùng, bác ấy nói con bé không sang đó. Gia Ái đã nhờ bác ấy giấu kín chuyện này, nhưng thời gian lâu như vậy nên bác ấy sợ con bé có chuyện. Suốt thời gian qua, nó chỉ gọi về nhà hai lần. Mỗi lần nó đều nói việc điều trị rất tốt. Mẹ anh đi cùng Gia Ái và bà cũng không hề đề cập đến chỗ họ ở. Chuyện này anh nghĩ cậu nên biết.”

“Cô ấy không chữa trị? Vậy...” Giọng Minh Hy thẳng thốt.

“Nghĩa là con bé đã mất hoàn toàn thị lực. Lúc Gia Ái bỏ đi tình trạng nó đã rất nghiêm trọng rồi. Anh bây giờ cũng đang lo lắng.” Nguyên Phong cau mày.

Minh Hy bật cười chua chát:

“Anh còn có thể nghe được cô ấy nói. Còn em? Em biết phải tìm Gia Ái ở đâu?”

“Hy à! Ban đầu anh nghĩ sau khi hồi phục con bé sẽ suy nghĩ lại mà quay về. Nhưng bây giờ mọi thứ đã vượt quá vòng kiểm soát rồi. Anh chỉ có thể xin lỗi! Nếu có tin tức anh sẽ báo cho cậu biết!” Nguyên Phong buồn bã nói rồi đứng dậy, tư lự mấy giây thì đặt một quyển sổ dày cộm lên bàn. “Cái này... anh nghĩ cậu nên giữ lấy.”

Sau tiếng đóng cửa, Minh Hy đưa tay cầm lấy quyển sổ kia, nước mắt rơi trên mặt giấy. Ở đó có vón vện năm chữ “Diary of a white camellia”.

20. Chương 52 - 53 - 54 (hết)

Chương 52. TÌNH DƯỢC

Phù thủy nhỏ một giọt tình yêu vào chiếc vạc...

Ngày... tháng ... năm..., Trời đẹp.

Hôm nay là sinh nhật mười bốn tuổi của anh Hy, mình được bác Hoàng mời đến dự. Anh Hy có rất nhiều bạn nên khách mời đến rất đông, mình cũng biết họ nữa. ^^ Mà có lẽ do có nhiều khách nên anh ấy không thể dành thời gian ình... Nhưng không sao, buổi tiệc rất vui mà. ^^

[...]

Ngày... tháng ... năm..., Mưa phùn.

Cuộc thi bóng rổ cấp thành phố năm nay đội trường mình đã giành hạng nhất, thấy anh Hy nhận huy chương mình vui lắm. ^^ Mình có đến chúc mừng anh ấy, nhưng anh Hy bận quá nên chỉ gật đầu một cái rồi bỏ đi...

[...]

Ngày... tháng ... năm..., Trời âm u.

Hôm nay mình đến nhà ông nội chơi, vô tình anh Hy cũng ghé thăm. May mắn ghê! Mình cứ nghĩ nghĩ hè thì sẽ không thể gặp được anh ấy. Sau khi dùng bữa trưa mình đã cùng anh Hy đi dạo... anh ấy lúc đó đã nói... cho dù mình có cố gắng lấy lòng ông thế nào anh ấy cũng sẽ chẳng thích mình đâu... L

[...]

Ngày... tháng ... năm..., Mưa.

Anh Hy sẽ đi du học... đi năm năm... Chuyện buồn cười nhất là mình nghe điều này từ cô bạn cùng lớp... Anh ấy bảo mình đừng đến tìm, mình sẽ làm vậy. Dù có nhớ anh ấy thế nào mình cũng sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ đợi. Mình không phải ngốc ngếch đâu! Đây là kiên trì mà... (Có đúng không?)

[...]

Ngày... tháng ... năm..., Gió nhẹ.

Địa điểm lưu diễn lần này là Luân Đôn, cách không xa trường của anh Hy. Mình cứ đắn đo mãi là có nên đến đó không. Nếu không được gặp trực tiếp thì cũng có thể đứng nhìn từ xa... Nhìn một chút có lẽ anh ấy không biết đâu nhỉ?

[...]

Ngày... tháng ... năm..., Trời âm u.

Mình đã không đến. Tại sao ư? Mình sợ, mình sợ đến một lần thì sẽ có lần sau... ngốc lắm đúng không? Nếu anh ấy biết thì sẽ tức giận, như vậy anh sẽ càng ghét mình hơn. L

[...]

Ngày... tháng ... năm..., Mưa.

Anh ấy về rồi! Cuối cùng mình cũng chờ được, chỉ có điều năm năm trôi đi con người không thể không thay đổi gì. Anh Hy có người yêu rồi! Họ còn nắm tay nhau đến buổi diễn của mình nữa... mình buồn lắm... mình phải làm sao đây? Có phải nên chúc phúc cho họ không? Thế có phải ngốc lắm không?

[...]

Ngày... tháng ... năm..., Trời lại mưa.

Mình không làm sai mà! Mình không hề xô ngã cô gái kia, là cô ta tự biên tự diễn thôi... Nhưng... ít ra cô ta vẫn có một khán giả muốn xem. Còn mình... một phù thủy!

[...]

Ngày... tháng ... năm..., Bão tố.

Mai là lễ đính hôn, đã mười lăm năm rồi. Ngày mình chờ đợi rốt cục cũng đến, nhưng lại khác xa với tưởng tượng. Mình chẳng biết bản thân đang làm gì nữa... Tường Vân không phải người tốt, mình sẽ không để cô ta làm hại anh Hy. Mình không thể để hy vọng của bản thân chìm vào bóng tối được. Cuộc chiến này là cô ta bắt đầu... và mình sẽ kết thúc.

Mình Hy dừng lại nhìn đắm đắm vào trang giấy bị xé rách. Ánh mắt anh trầm mặc khó đoán giống như chất chứa ngàn vạn suy tư. Đặt quyển nhật ký xuống góc bàn, anh gục đầu vào đôi tay nắm chặt, thở dài không thành tiếng.

Tất cả những gì cô viết không hề nhắc đến cuộc sống thường nhật của bản thân mà chỉ nói về anh. Về những gì anh làm, anh nói. Những tình cảm, nhưng nhớ lẫn mong chờ trong đó chứng minh cô yêu anh nhiều đến thế nào, nhưng đáp lại thứ anh cho cô chỉ là sự lạnh nhạt và chán ghét. Cô nói cô không muốn chờ hoa trà nở nữa, giờ anh mới có thể hiểu rõ được lý do.

Bạn có thể chờ đợi một người trong bao lâu? Yêu trong bao lâu? Tình yêu vốn dĩ không thể đo đếm bằng thời gian nhưng lại phải nhờ thời gian minh chứng.

Cô có lẽ vẫn còn yêu anh, nhưng lại quá mệt mỏi để tiếp tục yêu anh. Cô không phải chạy trốn mà chỉ đang cố gắng giải thoát cho cả hai. Điều duy nhất cô muốn anh giữ lại là những hình ảnh đẹp đẽ của bản thân, không phải trách nhiệm, cho dù anh có tự nguyện đảm nhận đi chăng nữa. Yêu đơn phương ai đó cần rất nhiều can đảm, vì bạn sẽ phải đối mặt với nỗi đau không chỉ một hai ngày. Là một năm, hai năm hay mười năm, chỉ mình bạn biết, mình bạn đương đầu. Cô vì anh đã can đảm nhiều như thế.

Ngày cô ra đi, cô mang theo tất cả những thứ thuộc về bản thân nhưng lại mang theo cả trái tim anh. Anh không giỏi chờ đợi, nhưng càng không giỏi từ bỏ. Vậy nên giờ đây giữa cả hai anh sẽ chọn thứ dễ dàng hơn.

Mình Hy chậm rãi đứng dậy, vô tình làm rơi quyển nhật ký. Anh vội nhặt nó lên, nhưng chưa cầm lấy đã nhận ra thứ mình bỏ sót. Trang cuối cùng là một bài thơ.

Giữa khu vườn cổ tích một bông hoa trà nở

Giữa màn đêm mù mịt một giấc mộng sinh ra

Phù thủy nhỏ một giọt tình yêu vào chiếc vạc

Ngày qua ngày tình được dần đổ thắm

Ngày lại ngày nước mắt dần rơi đi

Không phải thần chú không tác dụng

Mà là phù thủy chỉ lặng im
Giữa chốn rừng sâu em tìm kiếm
Chẳng phải giấc mộng, chẳng phải hoa
Tình được chảy dài lửa đã tắt
Không thể yêu em một ngày sao?

Anh đứng đó, nước mắt vô thức rơi trên mặt giấy, thấm đẫm từng con chữ cô viết. Anh hiểu nó là gì, hiểu cả nỗi lòng của vị phù thủy kia. Một ngày? Thứ cô mong muốn chỉ có một ngày. Không phải quá dài nhưng sao lại khó khăn đến vậy? Nếu ngày ấy anh nói yêu cô, có phải cô sẽ có một ngày không? Câu hỏi vang lên không lời đáp, nước mắt rơi có ai còn nhìn thấy.

Hai năm sau.

“Vẫn không có tin tức gì sao?” Nguyên Phong hỏi, tay xoay đều ly cà phê trên bàn. Suốt hai năm qua anh lần Minh Hy ra sức tìm kiếm nhưng vẫn không có kết quả. Tất cả những liên lạc của anh và mẹ mình đều chỉ thực hiện qua email, không có cách nào dò tìm được nơi họ đã đến.

“Gần đây em đã thuê thêm người đi tìm, nhưng cô ấy lại trốn quá giỏi.” Minh Hy đáp với nụ cười buồn.

Nguyên Phong trầm ngâm một lát rồi lên tiếng: “Anh nghĩ có thể đây là một manh mối...” Nhìn thấy nét quan tâm của Minh Hy anh tiếp tục. “Ba ngày nữa bác Thanh và dì Diệp sẽ ra nước ngoài. Họ nói là đi du lịch!”

“Ý anh là họ đến thăm Gia Ái sao?” Giọng Minh Hy hồi hộp.

Nguyên Phong gật đầu: “Anh không chắc chắn nhưng rất có khả năng đó. Từ lúc Gia Ái bỏ đi đến nay họ không hề xuất cảnh, cũng đã hai năm rồi. Đáng lẽ họ phải nhớ con bé lắm. Hy! Cậu tính sao?”

“Anh cho em biết chi tiết về chuyến đi của ba mẹ, em sẽ theo sau họ!” Minh Hy nói giọng chắc nịch, cũng chẳng cần suy nghĩ lần thứ hai. Thời gian qua anh chờ đợi mỗi mòn, giờ đây có chút manh mối dĩ nhiên anh không thể bỏ lỡ được.

Nguyên Phong nói dè chừng:

“Nhưng phía gia đình cậu?”

“Em có thể lo liệu được.” Minh Hy đáp rồi đưa ly cà phê lên nhấp một ngụm. Sau khi Gia Ái bỏ đi ba mẹ anh không ít lần khuyên anh bỏ cuộc, thôi chờ đợi mà nên tìm một cô gái tốt cùng xây dựng một gia đình khác. Ngay cả ông nội cũng không nhắc gì đến Gia Ái nữa. Nhưng anh biết anh không làm thế được, đơn giản chỉ vì con tim đã đánh mất làm sao có thể yêu thêm một lần. Đừng nói là hai năm, dù là cả đời anh vẫn sẽ chờ. Chờ đến khi có thể nhìn thấy nụ cười của cô, cùng cô tay trong tay bên nhau trọn đời.

Chương 53. St.JAMES

Tình yêu như một tách trà, có ngọt có đắng có cả chua cay.

Minh Hy bước ra khỏi sân bay London Heathrow, anh kéo chiếc valy đứng cạnh chiếc cột, dùng nó để che chắn tầm nhìn của hai người phía trước. Họ đang chuẩn bị đón xe đến nơi nào đó. Chiếc xe kia vừa rời bánh Minh Hy liền chạy đến một chiếc Audi chờ sẵn bên ngoài rồi leo lên.

“Hello Wilson! Please follow that car!” Minh Hy nói nhanh với người bạn đại học của mình bằng tiếng Anh và chiếc xe di chuyển ngay lập tức. Wilson đã được thông báo trước về mục đích chuyến đi này của người bạn cũ nên anh cũng chẳng buồn thắc mắc.

“Don’t worry, everything will be ok! I will not lose sight of them.” Wilson trấn an khi thấy Minh Hy cứ bồn chồn không yên.

Sau gần nửa tiếng khởi hành cả hai chiếc xe dừng lại phía trước khách sạn The Goring gần cung điện Buckingham. Minh Hy ngồi đó nhìn những nhân viên phục vụ dỡ hành lý giúp cha mẹ vợ mình, anh không

dám đến gần, sợ rằng cha sẽ không để anh gặp cô. Suốt hai năm qua thái độ của ông với anh vẫn không cải thiện mấy, anh không hề trách ông, anh biết mình đáng bị như vậy. Đợi đến khi họ đã vào trong anh nói cảm ơn sự giúp đỡ của Wilson rồi bước ra ngoài. Anh cũng đã đặt sẵn phòng ở đây, chuyện theo đuổi chỉ để chắc chắn không xảy ra sơ suất.

Suốt một ngày sau đó, ông Thanh và bà Diệp ra ngoài, họ đi tham quan một vòng cung điện Buckingham lẫn St.James, trông họ không khác gì những khách tham quan bình thường, chẳng hề có vẻ như đi thăm ai đó. Minh Hy dĩ nhiên rất sốt ruột nhưng đồng thời cũng rất kiên nhẫn, anh đã chờ cô gần ba năm, thêm một hai ngày vốn không thành vấn đề, chỉ sợ rằng thứ anh chờ đợi sẽ không xảy ra. Nếu anh không thể tìm thấy cô, cảm giác sẽ giống như anh đã mất cô lần nữa. Anh không muốn và cũng không dám đổi mặt.

Ngày hôm sau, cặp vợ chồng kia lại ra ngoài nhưng không khác gì hôm trước, chỉ tham quan rồi lại tham quan. Khi trời đổ về chiều, Minh Hy vẫn chăm chỉ lái xe theo sau họ, để tiện lợi cho việc tìm kiếm anh đã nhờ Wilson mua hộ nó. Quá tập trung vào chiếc xe phía trước, Minh Hy suýt nữa vượt đèn đỏ, nhưng việc phanh lại kịp lúc đồng nghĩa rằng anh đã để mất dấu họ. Cho đến khi đèn chuyển xanh thì chiếc xe kia đã hoàn toàn biến mất.

Minh Hy bắt lực đâm tay vào vô lăng. Không biết mình bỏ lỡ điều gì chính là bỏ lỡ lớn nhất. Cảm giác sợ hãi lẫn tiếc nuối lúc này khiến anh như ngồi trên lửa đỏ.

Thêm một ngày nữa trôi qua không có tiến triển, Minh Hy tuy có nản lòng nhưng không hề nghĩ đến bỏ cuộc. Anh biết mình không thể làm vậy được. Rồi mọi chuyện bỗng như rõ ràng hơn khi anh nhận ra mỗi ngày cha mẹ vợ mình đều đến công viên St.James. Thông thường họ chỉ ngắm cảnh ở phía tây hồ nước nhưng hôm nay thì không, họ đi dọc bờ hồ rất lâu, từng bước chậm rãi rồi dừng lại nhìn sang bên kia trò chuyện vài câu. Minh Hy lập tức nhìn theo họ, và anh nhận ra họ đang nhìn gì. Cô đang ở đó, ngồi trên chiếc ghế gỗ hướng ra hồ, dáng vẻ bình thản ung dung.

Anh không suy nghĩ hay đắn đo, xoay người cố gắng chạy thật nhanh đến bên cô. Ở phía sau bà Diệp lên tiếng:

“Ông cuối cùng cũng chịu tha cho thằng nhỏ.”

“Nó theo đến tận đây thì coi như là có thành ý. Mà tôi làm vậy chủ yếu vì con gái mình thôi. Ái nó cứ như vậy mà đi thì lợi cho thằng nhóc đó quá!” Ông Thanh gật gù nói, trong giọng điệu mang nét vui vẻ. Rồi ông đưa tay lấy chiếc điện thoại trong túi áo khoác ra nhấn số.

Bà Diệp mỉm cười, bà biết chồng mình chỉ nói cứng vậy thôi chứ thật lòng ông cũng yêu quý Minh Hy. Suốt hai năm nay thằng bé khổ sở thế nào họ đều thấy rõ. Bà đã không ít lần khuyên chồng mình cho Minh Hy biết chỗ con gái ở nhưng ông nhất định không đồng ý, lý do chỉ vì lo sợ thằng bé này sẽ như Gia Ái nói, vì trách nhiệm mà yêu thương nó. Cho đến khi ông chắc chắn Minh Hy thật lòng ông mới sắp xếp chuyến đi này rồi để lộ cho Nguyên Phong biết. Cốt yếu chính là tạo cơ hội cho Minh Hy và cho cả con gái của họ nữa.

Thở hổn hển, khi đã nhìn thấy rõ người con gái mình chờ đợi, người mình yêu thương và mong nhớ, Minh Hy bước chậm lại, từng bước một đi về phía cô. Gia Ái ngồi đó, dưới ánh hoàng hôn vẽ mặt cô rất dịu dàng, đôi mắt tĩnh lặng nhìn ra hồ nước. Tất cả như tạo nên một bức tranh lãng mạn và hoàn hảo.

“Ôi xin lỗi!” Một cậu bé vội vàng nói khi làm ngã chiếc gậy gác bên cạnh cô. Gia Ái khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu. Cô cúi người xuống, đưa tay nhặt chiếc gậy lên.

Minh Hy bỗng đứng chững lại, những gì anh đang thấy lần nữa nhắc anh về một hiện thực, thứ khiến con tim lần nữa rỉ máu. Cô đã bị mù.

Bàn tay mò mẫm dưới làn cỏ xanh mướt, Gia Ái đang cố gắng tìm chiếc gậy của mình. Đôi mắt xinh đẹp của cô giờ đây không còn nhận được bất cứ tia sáng nào nữa, chỉ còn một màn đêm tăm tối trải dài vô tận. Rồi ai đó rất nhẹ nhàng đặt chiếc gậy vào tay cô. Gia Ái lại mỉm cười cùng cái gật đầu cảm ơn. Họ ở đó, khoảng cách chẳng có bao nhiêu nhưng dường như quá khó khăn để nhận ra nhau, quá khó khăn để vươn tay đến. Nước mắt bất giác lăn dài trên gương mặt của Minh Hy. Nụ cười của cô, anh lại một lần nữa

nhìn thấy nhưng ánh mắt khi xưa đã không còn nữa. Đáy mắt cô hiện lên hình ảnh của anh rõ ràng tới vậy nhưng sao lại quá xa xăm, như mãi mãi cũng không thể truyền đến trái tim.

Gia Ái xoay người tiếp tục hướng về phía hồ nước, cô không thể nhìn thấy nhưng vẫn đang ngắm nhìn. Tự trong trái tim cô đã vẽ nên hình ảnh của nó. Ngày trước mỗi khi muốn đến thăm anh cô đều tự ngăn mình rồi chạy đến đây. Khung cảnh yên bình này là liều thuốc tốt nhất cô có, dù chỉ trong phút chốc nhưng ít ra vẫn khiến cô quên đi rất nhiều thứ. Gia Ái đã lựa chọn từ chối việc phẫu thuật, không phải cô không muốn lấy lại ánh sáng, chỉ là khả năng thành công vốn rất thấp và ngay chính bản thân cô cũng không biết làm vậy có ích gì. Đôi mắt là dùng để nhìn thấy những điều tốt đẹp, những người mình yêu thương. Cô có cả hai nhưng lại không đủ can đảm. Hơn nữa giống như một tia hy vọng mong manh và mơ hồ, khi cô chưa làm không có nghĩa là không thể nhưng một khi phẫu thuật thất bại, cô không biết ba mẹ mình sẽ đối diện việc này ra sao. Chừa lại một khả năng để cho họ hy vọng, như vậy cũng là một cách vượt qua ngày tháng. Gia Ái vốn không quan trọng việc thị lực có vấn đề, giờ đây mỗi ngày cô có thể làm cô giáo dạy piano cho những đứa trẻ, cũng có thể làm tất cả những gì mình thích. Không cần suy nghĩ quá nhiều, không lo lắng hay day dứt. Dẫu trong lòng vẫn nhớ đến hình bóng người đó, nhưng cô chưa hề hối hận. Cô cho rằng thời gian trôi dần, anh sẽ quên được cô, chỉ như một người từng lướt qua trong đời.

Minh Hy không hề lên tiếng, anh ngồi xuống phía bên kia chiếc ghế gỗ, cùng cô nhìn ngắm thứ mà cô để tâm. Cô chọn đến Luân Đôn, nơi cô không ít lần nhắc trong nhật ký, nhưng trong đó cô luôn chỉ nói về anh, không câu chữ nào miêu tả về nơi này, cũng chẳng nói gì về điều khiến cô yêu thích nó. Gia Ái vẫn giống như xưa nay, tất cả những tâm sự và suy nghĩ cô đều giấu kỹ trong lòng, giống như khi nói ra chúng sẽ làm tổn thương cô. Ngay cả quyển nhật ký cũng là những dòng chữ ngắn gọn nhưng lại gây ra cảm giác như phía sau có điều gì đó vẫn còn chưa nói dù rằng rất muốn. Lúc này anh nhận ra vốn dĩ mình chẳng hiểu gì về cô, chỉ có mỗi cô hiểu anh.

Không biết họ ngồi thế bao lâu, cho đến khi Gia Ái chậm rãi đứng dậy Minh Hy mới nhận ra trời đã sắp tối, màu vàng cam của hoàng hôn ngày càng đậm dần. Gia Ái vẫn như thường ngày, dùng chiếc gậy dò đường để cất bước, cô thắc mắc dì Lan đang ở đâu, dì vừa nãy nói có việc phải đi nhưng lại quá lâu vẫn chưa quay lại. Không nhìn thấy lúc này mới thật sự là trở ngại. Nhìn dáng người cô bước đi, tất cả mọi sinh lực của Minh Hy như bị rút cạn, anh thời khắc này chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng nhưng lại sợ, một nỗi sợ mơ hồ và lý do của nó cũng vậy.

“Camellia!” Anh cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói nghe như uất ngẹn.

Gia Ái đứng chững lại, âm thanh cô nghe được lúc này cũng như cảm giác suốt buổi chiều cô nhận thấy quen thuộc đến kỳ lạ. Trong tâm thức cô biết đó là ai nhưng lại nghĩ là bản thân tự huyền hoặc. Vậy nên cô không xoay người, cứ tiếp tục bước đi.

“Anh đến rồi, Gia Ái!” Giọng Minh Hy một lần nữa vang lên, xóa tan những ý nghĩ vừa rồi của cô. Nhưng lại thêm một lần cô từ chối chấp nhận.

“Phía trước là ngõ cụt! Quay lại với anh đi!” Minh Hy nói trước khi cô bỏ đi.

Sau một lúc im lặng, Gia Ái đáp:

“Anh không nên đến đây. Tôi đã nói anh đừng đến mà!”

Minh Hy bước đến đối diện cô, nhỏ nhẹ thì thầm:

“Em không nhớ anh nói em là của anh sao? Trước khi anh cho phép em không được đi đâu cả. Em đã trốn mất một lần, anh có thể bỏ qua. Nhưng sẽ không thể có lần thứ hai đâu.” Anh cầm lấy tay cô áp lên ngực mình. “Em đi rồi chỗ này thiếu mất một thứ. Em nói xem anh phải sống thế nào?”

“Tôi đã không thể thấy gì nữa!” Cô rút tay ra.

“Nhưng anh thấy, có anh rồi em không cần dùng gậy nữa. Dù là nơi nào anh cũng có thể nắm tay em cùng đi.”

“Đó là anh muốn, tôi chưa hề đồng ý, sau này cũng vậy! Nếu anh muốn tốt cho tôi thì quay về đi.” Giọng Gia Ái dứt khoát. “Tôi chưa bao giờ thay đổi quyết định của mình, lần này cũng không ngoại lệ.”

Kết thúc câu nói, Gia Ái xoay người bỏ đi, cũng chẳng bận tâm điểm đến, càng xa thì càng tốt. Minh Hy đứng nhìn theo cô một lát thì cũng bắt đầu đuổi theo, thật chậm rãi, đuổi theo đến bất cứ nơi nào cô đến.

Chương 54. GIẤC MƠ VÀ HY VỌNG

“Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ...”

“Cậu Hy chờ hết mấy tiếng rồi! Ái à! Suốt mấy ngày nay cậu ấy cứ như vậy. Trời cũng đã tối, dì thấy con nên cho cậu Hy vào đi!” Dì Lan dứt mắt khỏi cửa sổ đến vỗ nhẹ lên vai Gia Ái.

“Mặc kệ anh ấy! Cứ để anh ấy nản lòng thì sẽ tự đi thôi.” Cô trầm ngâm đáp.

Dì Lan ngồi xuống cạnh cô, vẻ mặt ôn hòa:

“Nếu dễ dàng như vậy thì tại sao gần ba năm qua cậu ấy vẫn chưa nản lòng?”

Im lặng một lát, Gia Ái xoay đôi bàn tay vào nhau, nét mặt cô rất khó đoán, một phần cũng bởi đôi mắt lúc này không thể nói lên cảm xúc gì.

“Dì Lan! Chiều hôm đó dì cố ý không quay lại đúng không?”

“Là ba con gọi cho dì, bảo dì lánh mặt cho hai đứa trò chuyện. Cả dì lẫn ba mẹ con đều cảm thấy quyết định này của con không thỏa đáng.” Dì Lan chăm chú nhìn cô, giọng đầy vẻ quan tâm. “Cậu Hy có thể chờ con đến lúc này chứng tỏ cậu ấy thật lòng yêu con. Ái! Chuyện qua lâu rồi! Tha thứ cho bản thân đi con! Cho cậu ấy và chính con một cơ hội.”

“Con sẽ suy nghĩ.” Cô nhỏ nhẹ nói rồi đứng dậy vào phòng mình. Dì Lan ở lại khẽ lắc đầu lo lắng.

Sáng hôm sau, tiếng gõ cửa phòng làm Gia Ái tỉnh giấc, cô chỉ mới ngủ được một lát. Những cơn ác mộng khi xưa thỉnh thoảng vẫn lặp lại nhưng mấy hôm nay cô là vì người đó mới không thể an giấc. Từ ngày gặp lại nhau Minh Hy vẫn luôn đến đây tìm, Gia Ái không chịu mở cửa thì anh đứng chờ, cứ như vậy hết ngày này sang ngày khác.

“Ái! Cậu Hy vẫn đang ở trước nhà! Suốt cả đêm rồi!” Giọng dì Lan xuyên qua cánh cửa.

Gia Ái không đáp, suy nghĩ giây lát thì đứng dậy ra ngoài.

“Dì bảo anh ấy vào đi!” Cô nói nhanh rồi quay người đi vào toilet, đến lúc Gia Ái ra phòng khách thì Minh Hy đã đợi sẵn. Cô không rõ bây giờ trông anh thế nào nhưng đứng ngoài trời hết cả đêm chắc anh rất mệt.

Minh Hy chăm chú nhìn cô bước đến gần, nhìn dáng vẻ này của Gia Ái chắc khó có người nào đoán được cô bị mất thị lực. Mọi hành động của cô đều rất tự nhiên, không khác gì với những người bình thường. Cô vừa ngồi xuống thì dì Lan đã đặt hai tách trà xuống phía trước họ.

“Hai đứa cứ trò chuyện đi! Dì đi mua vài thứ!” Và dì rời đi để lại một bầu không khí khó mà diễn tả bằng lời.

“Anh có gì muốn nói sao?” Cô lên tiếng.

“Có rất nhiều! Suốt ba năm qua những thứ anh muốn nói với em đã chất cao thành núi, nhưng lúc này đây lại cảm thấy không còn quan trọng nữa.” Giọng Minh Hy nhẹ nhàng và chân thành. “Bà xã! Chúng ta cùng về nhà đi được không?”

Gia Ái chớp nhẹ đôi mắt, âm điệu vẫn lạnh lùng:

“Đây là nhà tôi. Chúng ta đã ly hôn rồi! Tôi đã nhờ anh Phong giải quyết chuyện đó.”

“Anh Phong không hề làm vậy. Tất cả mọi người đều biết em chỉ có thể ở bên anh mới hạnh phúc được và anh cũng vậy!” Minh Hy kiên quyết nói. “Gia Ái! Em cũng không phải không biết điều đó mà. Đây không phải nhà em. Còn nếu em muốn vậy... anh sẽ dọn đến đây sống. Lúc này dì Lan đã cho phép rồi!”

Câu nói lập tức được đổi lại bằng cái nhúm mày của Gia Ái. Thời gian chỉ có một chút mà họ đã kịp đưa ra phương án cho cuộc đời cô.

“Anh không cảm thấy mình rất quá đáng sao?”

“Không cảm thấy!” Minh Hy trả lời nhẹ như không.

“Anh?” Gia Ái thở hắt ra, sau mấy giây tư lự cô đưa ra thêm một quyết định. “Anh vốn không hiểu gì về tôi, tôi vốn không phải là người tốt. Anh không cần chịu bất cứ trách nhiệm nào về tôi hết. Từ đầu đến cuối suy luận của anh chẳng sai lầm là mấy, tôi thật sự đã...”

“Nếu em đang nói về chuyện của Anne thì anh biết rồi...” Minh Hy cắt ngang. “...và anh không quan tâm.”

Gương mặt Gia Ái trở nên sững sốt, giọng cô nghi ngại:

“Anh biết? Làm sao có thể?”

Minh Hy khẳng định:

“Ngày Minh Thành đến tìm em ở công ty anh đã nghe thấy tất cả và anh cảm thấy chuyện đó không quan trọng. So với em thì hoàn toàn không quan trọng.”

“Ngay cả khi tôi đã giết người sao?” Cô hỏi. Không thể tin nổi chuyện đang xảy ra, sau ngày anh tỉnh dậy ở bệnh viện, anh không hề tỏ thái độ gì với cô. Nếu anh đã biết thì sao lại có thể bỏ qua như vậy?

“Em không giết người. Gia Ái! Anh biết em không làm vậy. Đó không phải lỗi của em.” Giọng Minh Hy vang lên khản thiết.

“Không phải! Cho dù anh đã nghe chúng tôi nói chuyện thì cũng không thể khẳng định được gì.” Cô đứng bật dậy.

“Anh không chỉ nghe lúc đó!” Minh Hy chậm rãi nói làm Gia Ái bỗng như đông cứng. “Anh còn nghe được khi em ngủ bên anh.” Anh bước từng bước về phía cô. “Trong cơn mơ em thổn thức rất nhiều lần, em khóc và bảo ai đó nắm lấy tay mình, bảo người đó đừng để bản thân rơi xuống. Mọi thứ đều không rõ ràng, cho đến khi anh nghe được cuộc nói chuyện. Gia Ái! Anh không biết tại sao lại xảy ra việc đó, nhưng anh biết chỉ là tai nạn thôi!”

Dứt lời anh ôm lấy cô vào lòng, để những giọt nước mắt của cô thấm lên áo mình. Gia Ái không phản kháng, cô vẫn đang bị những gì vừa nghe được làm chao đảo.

“Gia Ái! Nếu có thì đó là lỗi của anh. Là anh khiến em phải khổ sở như vậy. Nhưng mà... tha thứ cho anh đi được không? Thời gian qua anh sống như đã chết, anh không thể sống như vậy cho đến hết đời được.”

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Không có âm thanh hồi đáp, thời gian trôi qua trong im lặng. Phải rất lâu sau Gia Ái mới thì thầm.

“Trường Vân đến hẹn gặp em để lấy lại bằng chứng. Em không mang theo nhưng cô ấy cho rằng chúng ở trong túi xách, vậy là cô ấy giằng lấy. Em không đồng ý, cả hai giằng co một lúc thì túi bị đứt, cô ấy ngã xuống cầu nhưng vẫn giữ tay lại được. Em đứng đó...” Giọng cô đứt quãng. “... Em đứng đó, em có thể đưa tay cho cô ấy nhưng em đã không làm. Và rồi mọi chuyện xảy ra như vậy.”

“Ừ!” Anh trả lời rất đơn giản.

Gia Ái đưa tay lên đẩy anh ra.

“Đó là quyết định của em, không phải của anh.”

“Ừ!” Anh lại đáp ngắn gọn.

“Ngay cả việc gài bẫy Minh Thành cũng không phải tại anh. Anh không cần phải chịu trách nhiệm gì cả.”

“Ừ!”

Cô hơi bất ngờ nhưng vẫn nói ngay: “Vậy nên anh về đi! Đừng đến tìm em nữa.”

“Không thể!” Câu trả lời thay đổi, Minh Hy nắm chặt lấy tay cô. “Anh không đến đây để chịu trách nhiệm. Anh đến là để em có trách nhiệm với anh.” Anh mỉm cười. “Bà xã! Em không thể khiến anh yêu em xong thì lại bỏ đi. Loại tình được mà em pha chế anh đã uống quá liều rồi!”

“Anh đọc được?” Gia Ái hỏi sau phút ngạc nhiên.

“Ừ!” Minh Hy hôn nhẹ lên trán cô rồi kéo cô vào lòng mình. “Gia Ái! Anh vì yêu em mà đến. Em có đuổi thì anh vẫn sẽ đi theo, kiên trì giống như em trước kia.”

“Anh không hiểu mình phải đối mặt với những chuyện gì đâu! Em không nhìn thấy được, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn.” Cô chau mày phản đối.

“Anh biết!” Anh nói. “Nhưng có khó khăn đến mấy cũng không bằng thời gian ba năm qua. Gia Ái! Cho dù sau này em vẫn không đồng ý phẫu thuật cũng chẳng sao cả. Những gì em muốn thấy anh có thể diễn tả cho em, những nơi em muốn ngắm anh có thể đưa em đi. Cho anh một cơ hội được không?”

Nước mắt liên tục rơi xuống, nhưng lần này không phải vì đau đớn hay buồn khổ. Cô ngẩng lên hướng về phía anh, giọng mang nét vui đùa lẫn hờn dỗi:

“Anh có cảm thấy mình rất ngốc không? Lúc trước em lạnh lặn thì anh chán ghét, giờ em đã thành thế này rồi anh lại...”

“Yêu em. Không phải chỉ có một ngày, mà là mỗi ngày, mỗi kiếp!” Minh Hy quả quyết nói.

“Kiếp sau em sẽ không chọn anh đâu!” Cô nói nhỏ.

Anh mỉm cười, đôi tay ghì chặt lấy cô. “Bà xã! Kiếp trước em cũng nói như vậy.”

Gia Ái chợt nở nụ cười, một nụ cười hạnh phúc thật sự. Giấc mơ kia cuối cùng cũng ứng nghiệm. Khi bóng tối kinh hoàng bao phủ lấy cuộc đời cô thì thứ ánh sáng và màu sắc duy nhất có thể tồn tại chính là anh. Giống như bây giờ, anh ở bên cô, để cô nhận ra mình vẫn luôn có hy vọng. Cô mãi mãi cũng không cần đuổi theo nữa, vì người cô chờ đợi đã bước đến rồi.

“... và hoàng tử cùng nàng phù thủy sống bên nhau hạnh phúc suốt đời.”

~The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-yeu-em-mot-ngay-sao>